

Х. БИЙМ ПАЙПЪР

ВРЕМЕПРЕСТЬПЛЕНИЕ

Превод от английски: Камен Костов, 2003

chitanka.info

„Времепрестъпление“ е най-дългият „паравреме“ разказ на Пайпър до написаната десет години по-късно поредица за лорд Калван. Тук Паравремевата полиция е на върха си. В този разказ полицейските методи са описани най-подробно, благодарение може би на двата детективски разказа, които Пайпър пише две години преди това („Убийство в оръжейната“ и неговото продължение).

Във „Времепрестъпление“ е описана най-подробно цивилизацията от Първо ниво. Тук научаваме, че дори в градината на обществото на учените пълзят змии.

Джон Ф. Кар

I

Капитанът на охраната Киро Соран бе застанал в сянката на верандата с отметната назад бяла пелерина, за да се вижда яркочервената ѝ подплата. Потъркваше замислено дръжката на револвера си и наблюдаваше четиридесетата мъже около масата.

— А десет десетини правят сто — каза един от облечените в сини якета чиновници и добави нова купчинка към камарата златни монети.

— Хиляда и деветстотин — съгласи се един, облечен в нечиста раирана наметка, извади и подхвърли един камък от кутията пред себе си, в която остана само един камък. — Още сто отгоре.

Един от чиновниците в сини якета отбеляза в сметката. Партийорът му изброя монетите една по една — десет и десет, и десет.

Досу Голан, управителят на плантацията, шибаше нетърпеливо с камшик излъскания си ботуш.

— Това не ми харесва — каза той на някакъв друг, съвсем различен език. — Знам, че робството в този сектор е разрешено и трябва да съблудяваме местните обичаи, но ми се гади да се пазаря с тези свини за човешки същества. В сектора Зарканта използваме само свободен наемен труд.

— Работници емигранти — обади се капитанът. — Като оставим хуманитарните съображения, мога да измисля куп по-добри начини за осигуряване на работа в една овощна плантация от закупуването на роби, които работят три месеца в годината, а трябва да ги храниш, подслоняваш, обличаш и лекуваш цели дванайсет.

— Две хиляди обуса — каза чиновникът, който броеше парите.

— Това е цената, нали, Коруин Иригод?

— Това е цената — отвърна търговецът на роби.

Чиновникът събра на едно място останалите монети и колегата му ги прибра в обкован с желязо сандък и щракна катинара. Двамата пазачи, които стояха отстрани, нарамиха пушките, вдигнаха сандъка и го понесоха към плантаторския дом. Търговецът на роби и

съдружникът му се изправиха и прибраха парите в кожена чанта. Коруин Иригод се обърна, поклони се на двамата мъже с бели пелерини и заяви:

— Робите са ваши, благородни господа.

Други шестима в раирани наметки с увиснали на гърба карабини вървяха през двора на плантацията. С тях пристъпваше още един мъж в бяла пелерина с качулка и двама охранители със сини якета и червени шапки, въоръжени с пушки с щикове. Този с бялата пелерина и въоръжените му придружители тръгнаха към къщата. Шестимата търговци на роби от Калера продължиха през двора към завързаните за коловете коне.

— Ако не обиждам благородните господа — добави Коруин Иригод, — моля ги за разрешение да си вървя. С хората ми трябва да яздим дълго, ако искаме да стигнем Кареба преди да се е стъмнило. Бог, Великият бог, Великият бог Сафар да ни пази, докато се срещнем отново.

Урадо Алатана, надзирателят, се приближи до верандата, щом двамата търговци тръгнаха.

— Добре ли ги огледа, Рад? — попита капитанът.

— Да не мислиш, че съм толкова луд да оставя тези бандити да си отидат с две хиляди обуса — четирийсет хиляди обменни паравремеви единици — пари на компанията, без да знам какво получаваме? — отвърна другият. — Наред са — порядъчни, чисти, в добро здраве. Отведох ги настрана и ги огледах подробно, докато откачаха белезниците им от коловете. Но много ми се ще да разбера как се е снабдил с тях този Кору-ин-не знам кой си. Не са местни. Доста по-тъмни са и ломотят на някакъв език, който никога не съм чувал. Само някои имат на гърба по някой парцал и са обути в чудновати сандали. Повечето имат пресни белези от камшик. Това или означава, че създават проблеми, или че тези от Калера са банда садисти.

— Бедните дяволи!

Мъжът, когото наричаха Досу Голан, очевидно се надяваше, че никога няма да му се наложи да говори за човешки същества по подобен начин. Капитанът се обърна към него и попита:

— Идваш ли да ги погледнеш, Дот?

— Ти върви, Кърв. Ще ги видя по-късно.

— Все още не можеш да погледнеш имуществото на компанията в лицето? — запита деликатно капитанът. — Никога няма да свикнеш, ако не го направиш сега.

— Сигурно си прав.

Той се загледа след Коруин-Иригод и неговите придружители — отдалечаваха се през двора в бавен тръс и препуснаха в галоп, щом излязоха на пътя — след това мушна камшика под мишницата си и каза:

— Добре. Да вървим да ги видим.

Надзирателят влезе в къщата. Управителят и капитанът на охраната слязоха по стълбите и закрачиха през двора. Край тях изтрополи талига с четири коня, натоварена с току-що набрани портокали. Караже я възрастен роб със синя риза и нещо като слънчева шапка на главата. От печките в откритата кухня се издигаше синкав пушек; двама роби сечаха дърва. Наблизиха оградата от набити един до друг заострени колове. Въоръженият с револвер сержант в червено яке отдаде чест и Киро Соран отвърна на поздрава. После развърза вратата, като даде знак на няколко души да заемат удобни за стрелба позиции между коловете в случай, че робите се нахвърлят върху новите си собственици.

Нямаше признания за подобна опасност, но ръката на Киро Соран беше близо до дръжката на револвера. Робите, точно сто на брой, бяха наклякали на сянка под чергилата или чакаха на опашка да пийнат вода от една бъчва. Заоглеждаха плахо двамата току-що влезли между тях мъже, сякаш очакваха удари и ритници. Когато това не последва, като че ли се поотпуснаха. Както бе казал надзирателят, бяха чисти и изглеждаха здрави. Всички бяха почти голи. Мъжете и жените бяха почти поравно, старци и деца нямаше.

— Рад е прав — каза капитанът на новия управител. — Не са тукашни. Доста по-тъмни са и с различна форма на лицето — заострена, а не овална, и с различна форма на носа, пък и очите им са кафяви вместо черни. Виждал съм някъде такива, но...

Той замълча. В съзнанието му изникна съвършено невероятно подозрение и той пристъпи до една групичка. Управителят го последва. Един-двама неотдавна бяха бити безмилостно и всички до

един имаха белези. Странни белези, по-скоро мехури от изгорено, отколкото от камшик. Трябаше да каже на доктора на компанията да ги погледне. Един от тях заговори и подозрението му премина в увереност.

— Тези не са като другите — каза мъжът. — Обличат се в хубави дрехи и вървят гордо изправени. Изглеждат строги, но не са жестоки. Те са истинските господари тук, останалите са само слуги.

Капитанът стисна управителя за ръката и го дръпна встрани.

— Познаваш ли този език? — попита той. Досу Голан поклати глава и той продължи: — Това е каранда — диалект, на който говорят хората в долината на Ганг в Индия, в сектора Колгор на Четвърто ниво.

Досу Голан примигна и го погледна смутено.

— Искаш да кажеш, че са от друго време? — попита той. — Сигурен ли си?

— Прекарах две години на Четвърто ниво Колгор с Паравремевата полиция, преди да поема тази работа — отвърна Киро Соран. — И още нещо. Тези белези са от нещо като електрически камшик. А не от бичовете от сюрова кожа, които използват калеранците.

На управителя му трябваха пет секунди, за да го осъзнае. Изглеждаше ужасен.

— Кърв, това ще вдигне ужасяваща шумотевица, която ще се чуе чак в Централата по времепредели — промълви той. — Не знам какво да правя...

— Знам какво трябва да направя аз. — Капитанът повиши глас и викна на местния език: — Сержант! Бегом до караулното и кажи на сержант Адарада да вземе двайсет души и да настигне онези от Калера, които ни продадоха тези роби. Тръгнаха към реката. Кажи му да ги върне всички до един и най-вече шефа им Коруин-Иригод — искам го жив и способен да отговори на въпросите ми. След това вземи лорда с бялата пелерина Урадо Алатена и се върнете тук.

— Слушам, капитане.

Всички стражи бяха от Ярана и ненавиждаха калеранците. Сержантът отдаде чест, обърна се кръгом и хукна.

— Освен това трябва да изолираме тези роби — продължи Киро Соран. — По-добре да направиш пълен доклад до Компанията възможно по-скоро. Аз ще се прехвърля в полицейския терминал за

времепредели и ще докладвам на помощник-шефа по регионалните сектори. След това...

— Почакай малко, Кърв — възрази Досу Голан. — В края на краищата аз съм управител тук, нищо, че съм нов. Аз трябва да вземам решенията...

Киро Соран поклати глава.

— Съжалявам, Дот. Не и този път. Знаеш условията, при които бях назначен от Компанията. Все още съм полеви агент от Паравремевата полиция и съм задължен да докладвам веднага щом се прехвърля в полицейския терминал. Чуй ме. Тук има сто мъже и жени, които са прехвърлени от един времепредел на един паратемпорален сектор в друг. Не разбираш ли, че светът, от който пристигат тези хора, дори не съществува в този пространствено-времеви континуум? Има един-единствен начин, по който биха могли да се окажат тук, и това е начинът, по който го направихме ние — чрез паратемпоралното транспозиционно поле „Галдрон-Хестор“. Можеш да продължаваш колкото искаш оттук нататък, но случаят е изцяло за Паравремевата полиция. Добре е да споменеш в доклада си, че се връщам към полицейския си статус и от този момент Компанията следва да спре плащанията ми. Докато не бъде изпратен някой, който ме превишава по ранг, поемам цялата отговорност. Кодекс за парваремево транспортиране, раздел XVII, член 238.

Управителят кимна. Киро Соран предполагаше как се чувства и постави внимателно ръка върху рамото на по-младия мъж.

— Разбираш за какво става дума, Дот. Това е единственото, което мога да направя.

— Разбирам, Кърв. Разчитай за всичко на мен. — Той погледна към робите с кафява кожа и около устата му се появиха бръчки на ужас и ненавист. — И като си помислиш, че наш би могъл да направи подобно нещо! Надявам се, че ще успееш да докопаш тия мръсници! Веднага ли се прехвърляш?

— След няколко минути. Докато ме няма, накарай доктора да погледне нараняванията им. Може да се инфектират. За щастие той е от нашите.

— Да, разбира се. Освен това ще изолирам тези роби, а ако Адарада докара Коруин-Иригод и бандата му, докато те няма, ще ги

затворя, докато се върнеш. Предполагам, че ще искаш да ги наркохипнотизираш и да разпиташ всички — слуги и търговци?

Надзирателят, известен тук като Урадо Алатена, влезе в ограденото пространство и попита:

— Какво има, Кърв?

Агентът от Паравремевата полиция му разказа накратко. Надзирателят подсвирна, хвърли бегъл поглед към робите, които бяха най-близо до тях, и кимна.

— Усетих, че има нещо странно около тях. Дот, ама че отвратителна история. И да се случи само два дни, след като пое работата!

— Не е негова грешката — отвърна агентът. — Компанията ще е недоволна от мен, но предпочитам да наругаят мен, отколкото Торта Карф. Не казвайте на никого, докато не се върна. Ще трябва да измислим някаква история за местните. Да речем... Обяснете на охраната, така че да чуе някой от по-приказливите роби, че тези са от азиатския континент, че произхождат от народ, който е приятелски настроен към нашия и че са били отвлечени от пирати или от врагове. Това би следвало да обясни всичко.

На връщане към домакинството на планацията забеляза група местни роби да гледат с любопитство към ограденото място. Пазачите пък бяха сложили щиковете на пушките. Никой, разбира се, не знаеше нищо за случилото се, но всички сякаш усещаха, че нещо наистина не е както трябва. А и щеше да става все по-лошо, когато в планацията започнаха да пристигат чужденци — очевидно отникъде.

Въркън Вал изчака, докато дребната жена с тъмни очи от отсрешната страна на кръглата маса си сервира от една от купите върху въртящия се в центъра диск, после го завъртя и премести платото студена глиганска шунка пред себе си.

— Искаш ли малко, Дала? — попита той, докато сервираше парче шунка и винен сос в блюдото си.

— Не, ще взема от еленското — отвърна чернокосата млада жена до него. — И от маринования боб. Ще си изядем дажбата за свинско цял месец.

— Мислех, че хората в сектор Дуарма са вегетарианци — обади се Джандар Джард, театралният художник. — Повечето миролюбиви народи са такива, нали?

— Дуарманците нямат никаква специална забрана срещу отнемане на живот — отвърна тъмнооката Бронатан Зара, облечена в светла рокля. — Просто са изключително неагресивни. Когато бях в сектора Дуарма, в селото, където се намирах избухна страшен скандал. Изглежда, един фермер и един касапин се скараха за цената на едно прасе. Всъщност само спореха на висок глас, но цели две години след това хората продължиха да обсъждат случая.

— Не знаех също така, че имат пари — възкликна Хедрън Дала, съпругата на Въркън Вал.

— Нямат — обясни Зара. — Всичко е бартер и размяна. Какви видими средства за издръжка смятате да използвате с Вал, докато сте там?

— О, аз имам мандолина и научих с хипномех всички техни традиционни песни — отвърна Дала. — А от „Трансвреме турс“ предоставиха на Вал пълна чанта с инструменти — ще се занимава с ремонти и дърводелство.

— Чудесно. Навсякъде ще сте добре дошли — каза скулпторката Зара. — Много обичат да слушат певци, а въпреки че имат прекрасно декоративно изкуство, са най-некадърните техники, които съм виждала и за които съм чувала. Ще обикаляте ли различни селища?

— Да. Легендата е, че сме любовници, които са напуснали селището си, за да не страда от присъствието им бившата съпруга на Вал — отвърна Дала.

— О, чудесно! Напълно в романтичната традиция на Дуарма — одобри решението им Бронатан Зара. — По принцип не обичат да пътуват. Имат поговорка: „Щастливи са дърветата, които си остават винаги на едно място; нещастни са ветровете, които вечно скитат“. Но това е добро обяснение.

Талван Драс, едрият мъж с черна брада и дълго червено палто и с извезан със злато пояс, който седеше на мястото на домакина, се засмя.

— Представям си го Вал да поправя гърнета, а Дала да свири на мандолина и да пее — подхвърли той. — Поне няма да се занимавате с полицейски истории. Не вярвам да имат нещо като полиция в сектора Дуарма, нали?

— О, не — въобще нямат понятие за това — отвърна Бронатан Зара. — Когато някой извърши нещо нередно, всички съседи се събират и започват да го убеждават, докато той не се засрами, след което му прощават и вдигат пир. Прекрасни хора са, много мили и внимателни, но само след около месец ще ви станат ужасно досадни. Абсолютно не зачитат правото на уединение и лична тайна. За тях подобно желание е дори непристойно.

Един от човешките прислужници на Талван Драс влезе в стаята, изкашля се за извинение и обяви:

— Видеофонен разговор за негова храброст Маврада от Нерос.

Вал продължи да дъвче шунка с винен сос. Прислужникът повтори малко по-високо.

— Вал, търсят те! — възклика Талван Драс с леко нетърпение.

За момент Въркън Вал сякаш не го разбра, след което се усмихна. Отдавна беше забравил за древната си благородническа титла.

— Вал вероятно е забравил, че има титла — разсмя се от другата страна на масата едно момиче, облечено в почти напълно прозрачна рокля и нищо под нея.

— Това е нещо, което един Маврад от Мнирна и Талванир никога не забравя — провлачи Джандар Джард с женствена ехидност.

Талван Драс го изгледа със сдържано озлобление, след което каза по-скоро на Въркън Вал, отколкото на него, нещо по повод благородническите титли като знаци на социално положение и отговорност, които притежателите им никога не би следвало да забравят. Това заяждане, помисли си Вал, докато излизаше от стаята след прислужника, бе грешка от страна на Джард. След десетина дни в Дергабар предстоеше премиерата на музикална драма, за която Джард бе проектиран декорите. Талван Драс бе злопаметен като слон, а една дума от Маврад на Мнирна и Талвабар бе достатъчна, за да накара дузина критици да очернят работата на Джандар. От друга страна, Джандар Джард може би постъпи хитро, като предизвика Талван Драс. На всеки критик, който се кланяше угоднически на заможния благородник, отговаряха най-малко двама, които неизказано го презираха. Тъкмо щяха да се изправят в защита на Джандар Джард и в резултат на целия този скандал декорите щяха да привлекат общественото внимание по-силно от самото представление.

Във видеотелефонната кабина от екрана го гледаше девойка със зелена блузка с отличителните знаци на Паравремевата полиция на рамото. Стената зад нея бе бледозелена със златни и черни райета.

— Здравей, Елдра — поздрави я той.

— Здравейте, господин помощник на Главния. Съжалявам, че ви беспокоя, но Главният иска да разговаря с вас. Само момент, моля.

Екранът избухна в калейдоскопичен блясък от светини и цветове и отново се избистри. Сега оттам го гледаше мъж. Беше доста над средна възраст — някъде към триста годишен. Металносивата му коса бе започнала да олисява отпред и се забелязваха зачатъци на двойна брадичка. Това бе Торта Карф, шеф на Паравремевата полиня и началник на Въркън Вал.

— Здравей, Вал. Радвам се, че успях да те открия. Кога тръгвате с Дала?

— Веднага щом се измъкнем от този обяд. Да кажем, след около час. Потегляме с ракета до Зарабар, оттам се прехвърляме на шестнадесети пътнически терминал и оттам в сектор Дуарма.

— Чудесно. Вал, мразя да те беспокоя по този начин — продължи Торта Карф, — но бих искал да се отбиете в Управлението на път за ракетопорта. Възникна нещо — може да се окаже твърде неприятна работа, — което бих искал да обсъдим.

— Вижте, Главен, нека ви напомня, че отпуската, която отлагам вече четири пъти, е просрочена цели четири години — отвърна Вал.

— Да, Вал, знам. Напоследък бе твърде претоварен и двамата с Дала заслужавате да прекарате известно време заедно. Искам само да погледнеш нещо, преди да заминете.

— Трябва да стане много бързо. Ракетата ни излиза след два часа.

— Може да отнеме малко повече време. Ако стане така, с Дала може да се прехвърлите до полицейския терминал и да вземете ракета до Зарабар-еквивалент, а оттам да се прехвърлите на шестнадесети пътнически. Ще спестите време, ако вземеш Дала със себе си в Управлението.

— Няма да ѝ хареса — измърмори Вал.

— Боя се, че си прав. — Торта Карф се огледа притеснено, сякаш преценяваше щетите, които вбесената Хедрън Дала можеше да причини на мебелировката в офиса му. — Все пак оптай да дойдеш колкото е възможно по-скоро.

Когато Вал се върна, Талван Драс ораторстваше върху една от предпочитаните си теми:

— ... е причината, поради която проявявам толкова активен интерес към тазгодишните изложения. Разтревожен съм от степента, в която толкова наши художници използват мотиви, а дори и техники от извънвремеви изкуства. — Използваше гласа на гласовия си секретар вместо разговорния си глас. — Високо ценя извънвремевото изкуство — всички знаете колко всеотдайно колекционирам произведения от цялото паравреме, — но нашите художници би следвало да се стремят да се изразяват на нашия художествен език.

Вал се наведе над рамото на съпругата си и прошепна:

— Трябва да тръгнем веднага.

— Но ракетата ни излита едва след два часа...

Талван Драс бе мъкнал и ги гледаше раздразнено.

— Трябва да мина през Управлението, преди да излетим. Ще спестим време, ако дойдеш с мен.

— О, не, Вал! — Тя го погледна с изумление. — Торта Карф ли се обади?

Тя отмести чинията си и се изправи.

— Ужасно съжалявам, Драс — извини се Вал на домакина. — Току-що ми се обади Торта Карф. Трябва да уточним някои дребни подробности, преди да напусна родия времепредел. Бих искал да приемете нашата благодарност за чудесния обяд.

— Разбира се, Вал. Брогот, би ли повикал... — Той се изкикоти.

— Толкова съм свикнал Брогот Залн да е винаги до лакътя ми, че забравих за отсъствието му. Почекайте да извикам някой от прислугата, за да ви поръча кола.

— Не се беспокой, ще вземем въздушно такси — отвърна Вал.

— Но вие просто не можете да се качите на обществено такси!

— Чернобрадият благородник изглеждаше потресен от подобно отвратително намерение. — За броени минути ще ви пригответя кола.

— Съжалявам, Драс, налага се да побързаме. Ще вземем такси на покрива. Довиждане на всички. Съжалявам, че тръгваме по този начин. Ще се видим, като се върнем.

Хедрън Дала наблюдаваше навъсено плъзгащите се под тях зеленикави зъбери на Паравремевата сграда, която се извисява над града. Чувстваше се като затворник, когото са хванали на финала на дълго подготвяно бягство.

— Знаех си — промълви тя. — Знаех си, че ще измисли нещо. Просто се опитва да развали нещата между нас, както постъпи и преди двайсет години.

Вал загаси цигарата си, без да каже нищо. Това не бе вярно и тя го знаеше не по-зле от него. Имаше ред други причини за разпадането на предишния им брак, за повечето от които бе допринесла тя. Но това се бе случили преди двайсет години. Този път щеше да е различно, стига да не...

— Наистина, Вал, той никога не ме е харесвал — настоя тя. — Мисля, че те ревнува. Ти ще си неговият наследник, когато се оттегли, и смята, че не ти влияя добре...

— О, глупости, Дала! Главният винаги те е харесвал отвърна Вал. — Ако не беше така, мислиш ли, че щеше да ни кани винаги заедно във фермата си в Сицилия на Пето ниво? Просто работата ни е такава, че никога не свършва. Нещо извън времето постоянно се обърква.

Музиката в таксито утихна. „Паравремева сграда под нас — произнесе тих женски глас. — Коя площадка за кацане, моля?“ Вал се наведе и занатиска бутоните пред себе си. Електронният мозък на таксито изщрака светковична серия кодове, променяйки главния лъч на Паравремевата сграда с лъча за площадката за кацане на Паравремевата полиция. „Благодаря“, обади се отново гласът. Докато се спускаха, сградата под тях се завъртя като свредел нагоре към тях. Антигравитационното поле се изключи, вратата се плъзна и гласът обяви: „Засега довиждане. Заповядайте пак.“

Прекосиха площадката, влязоха в антигравитационната шахта и се спуснаха надолу. В дъното на един коридор Вал отвори вратата на офиса на Торта Карф и направи път на Дала да влезе.

Разположен зад полукръглото бюро, Торта Карф говореше по записващия телефон, докато двамата приближаваха. Изключи го и махна за поздрав с цигара в ръка.

— Настанявайте се — покани ги той. — Само още един момент.

Включи отново телефона и продължи разговора — нещо свързано с преценка на експедитивността и предаването на докладите и по-малко да се разчита на роботизираните апаратури.

— Разпишете го по мое нареждане и да бъде изпратено до всеки, включително до ниво замшef на регионален сектор — приключи той, след което затвори и се обърна към тях.

— Съжалявам за това — каза той. — Сядайте, ако обичате. Цигари?

Дала поклати глава и седна на едно от креслата до бюрото. Усети, че се отпуска, изправи гръб и постави ръце в скута си.

— Това няма да попречи на отпуската ти, Вал — каза Торта Карф. — Имам нужда само от малко помощ, преди да се прехвърлиш.

— Трябва да хванем ракетата за Зарабар след час и половина — напомни Дала.

— Не се тревожи за това. Ако я изтървете, нашите полицейски ракети могат да тръгнат един час по-късно и да стигнат преди нея до Зарабар — каза й Торта Карф.

И се обърна към Вал.

— Ето какво е станало — започна той. — Един от полевите ни агенти, командирован като капитан на охраната на „Обединени извънвремеви хранителни продукти“ в една овощна плантация в западна Северна Америка, сектор Есарон на Трето ниво, е попаднал на голям брой роби, продадени в плантацията от местен търговец на роби. Чул ги да разговарят помежду си на карандански.

Дала схвана значението на чутото преди Вал. Най-напред се уплаши. След това, макар да се опита да се овладее, се ужаси и вбеси. Торта Карф обясняваше на Вал точно къде и в кой паратемпорален сектор се говори на карандански.

— Не е възможно агент Скордран Кърв да е допуснал грешка. Самият той е работил известно време в сектор Колгор. Знае езика чрез хипномех и благодарение на двегодишна практика — продължаваше Торта Карф. — Затова се е върнал към задълженията си, изолирал е робите, арестувал е търговеца и се е прехвърлил в Полицейския

терминал, за да докладва. Секторният регионален замшеф Вълтор Тарн е потвърдил назначението му в тази плантация в сектор Есарон и му е прехвърлил двама детективи и един специалист по психология.

— Кога е станало това? — попита Вал.

— Вчера. Ден едно-пет-девет. Около хиляда и петстотин местно време.

— Две-три хиляди дергабарско време — отбеляза Вал.

— Да. Току-що го научих. Пристигна с късния сутрешен обобщен доклад. Съвсем незабележимо съобщение, няма никакво обозначение за спешност или нещо друго. За щастие един от дежурните редактори го забелязал и поискал чрез Полицейския терминал копие от оригиналния доклад.

— Отдавна не сме имали подобно нещо — каза Вал; изучаваше проблясващия връх на цигарата си с характерния съсредоточен израз при съзнателно възстановяване на паметта. — От петдесет години, когато онази Байда отвлече няколко момичета от сектора на Трипланетарната империя на Второ ниво и ги продаде в хaremа на някакъв индоуралоалтайски султан в Четвърто ниво.

— Да. Това беше първият ти самостоятелен случай, Вал. Тогава започнах да мисля, че от теб наистина може да излезе ченге. Един дезертьор от Първо ниво и четирима-петима мошеници от Пролския обслужващ сектор с един откраднат конвейер, дълъг петдесет стъпки. Това изглежда много по-амбициозна операция.

Дала извади от своите цигари и запали. Вал и Торта Карф обсъждаха вероятните методи на операцията, броя на участниците в нея и причините за прехвърлянето на робите от Индия чак на западния бряг на Северна Америка.

— В сектор Есарон продажбата на роби е активна — разсъждаваше Вал. — Има толкова малки независими държавици с различни езици, за които извънвремите не са особено подозителни.

— А и с това варварско нашествие, което продължава в сектор Колгор, могат да се закупят по-евтини роби — добави Торта Карф.

Въпреки категоричното си решение да бойкотира разговора Дала започна да изпитва все по-силно любопитство. Бе прекарала година и половина в сектор Колгор, изследвайки предписваните на местните

свещеници психически енергии. Нямаше нищо особено — не бяха никакви предсказания, а ловки умозаключения и чудесата им нямаха нищо общо с психокинезата, а бяха ловкост на ръцете. Усети се да задава въпрос:

— Какво варварско нашествие?

— О, на крутите, номадско племе в Централна Азия — отвърна Торта Карф. — Прекосили са Киберския проход преди три месеца, тръгнали са на изток и са нахлули в горното течение на Ганг. Без да натискам бутоните, за да открия точно, мога да кажа, че са на половината път до делтата ѝ. Вождът им се казва Лам Друг Червения. Голям брой паравремеви търговски компании се надпреварват за разрешаване на въвеждане на огнестрелно оръжие в сектор Колгор, за да защитят имотите си там.

Тя кимна. Сектор Колгор на Четвърто ниво беше собственост на Индус-Ганг-Ириуади базисна група сектори правдоподобност за късно развила се цивилизация на индийския субконтинент заедно с останалата част от света, включително и Европа в дивачество от Каменната епоха или варварство от ранната Бронзова епоха. Карандийците, народът, сред който бе правила проучванията си, бяха развили предмеханична култура на основата на животинската тяга, ръчните занаяти и заострените оръжия. Можеше да си представи пътищата, гъмжащи от бежанци, подгонени от нашествениците варвари, скрития сред дърветата конвойер, дебнещите търговци на роби...

„Внимавай, Дала! Не разрешавай на стария мошеник да си играе с чувствата ти!“

— И какво искаш да направя, Главен? — попита Вал.

— Просто искам да разбера в каква посока би се развила ситуацията и защо Вълтор Тарн не си е мръднал пръста, след като е получил доклада на Скордран Кърв...

— На втория въпрос мога да ти отговоря веднага — прекъсна го Вал. — На Вълтор Тарн му предстои да се оттегли след някоя и друга година. Той има безлична, посредствена репутация. Предпочита да мине между капките.

Торта Карф кимна.

— Това си помислих и аз. Виж, Вал, да предположим, че двамата с Дала се прехвърлите оттук до Полицейския терминал и отидете до

Новилан-еквивалент да огледате набързо ситуацията и да ми докладваш, след което да излетиш до Зарабар-еквивалент и да продължите пътуването си до сектор Дуарма. Ще ви забави не повече от осем до десет часа...

— По-скоро двайсет и четири — прекъсна го Вал. — Ще трябва да се прехвърля до плантацията в сектор Есарон. Какво ще кажеш, Дала? Искаш ли да го направим?

Тя се поколеба, ядосана от номера му. Не искаше да откаже и се опитваше да я накара тя да го направи вместо него.

— Знам, че е отвратителна наглост от моя страна, Дали — обърна се към нея Торта Карф. — Но е важно да получи незабавна и пълна преценка за ситуацията. Може да се окаже нещо прекалено сериозно. Ако става дума за изолиран инцидент, може да се третира по рутинния начин, но се боя, че не е. Притежава всички признания на голяма мащабна операция и ако става дума за масови отвлечения от един сектор и прехвърляне в друг, схващате каква заплаха представлява за Паравремевата тайна.

— Остави нравствените съображения настрани — отвърна Вал.
— Излишно е да ги обсъждаме, тъй като са прекалено очевидни.

Тя кимна. Повече от дванайсет хилядолетия хората от нейната раса и тази на Вал и Торта Карф съществуваха като паразити из безбройните други светове на алтернативна правдоподобност в паралелното измерение на времето. Умните паразити никога не причиняват щети на своите домакини и не разкриват съществуването си.

— Бихме могли да свършим тази работа, нали, Вал? — отговори тя, гневна на себе си, че отстъпва. — А ако искаш да разпиташ тези роби, говоря карандански и познавам мисленето им. А съм и квалифициран и лицензиран техник по наркохипноза.

— Това е прекрасно, Дала — заликува Торта Карф. — Изчакайте за момент. Ще изпратя съобщение до Полицейския терминал да пригответят ракета.

— И аз се нуждая от хипномех за карандански език — каза Вал.
— Дала, знаеш ли акалански? — Тя поклати глава и той се обърна отново към Торта Карф: — Виж какво, ракетният полет до Новилан-еквивалент е четири часа. Ако инсталират хипномех устройства в

ракетата, двамата с Дала можем да получим езиковите си уроци по пътя и да сме готови за работа още с кацането.

— Отлична идея — съгласи се Торта Карф. — Ще се разпоредя веднага. Сега...

Странно, но Дала вече не беше ядосана, след като поеха ангажимента. А и никога не бе попадала във времепредела на Полицейския терминал. Почти никой освен служителите в Паравремевата полиция нямаше подобна възможност. А и винаги бе искала да научи повече подробности за работата на Вал и да си сътрудничат. Пък и ако го бе принудила да откаже, това щеше да помрачи цялото им пребиваване в сектор Дуарма. Но по този начин...

Голямата кръгла конвейерна зала беше претъпкана, каквато бе всяка минута през всичките дни на последните десет хиляди години. До огромното кръгло бюро в центъра заминаващи и пристигащи полицаи минаваха през проверката на чиновници-роботи или разговаряха с обслужващия човешки персонал. Някои бяха облечени в зелени униформи по устав, други бяха в цивилни дрехи. Повечето бяха във всевъзможни извънвремеви костюми от всички кътчета на паравремето. Роби с пискуоли, златоткани шарфове и конусовидни шапки от сектора Кифтан на Второ ниво;protoарийски ризници и шлемове от Четвърто ниво; къси туники и фустанели от Александрийско-романския сектор на Четвърто ниво; заркантански бедрени препаски, билцови шапки и ками; можеха да се видят свещенически одежди и военни униформи, високи над коляното ботуши и голи крака; огнестрелни оръжия и саби, лъкове и колчани със стрели. Глъчката на гласовете и тракането на телепринтерите никога не стихваше.

Дала се оглеждаше изненадана и доволна. За нея това вече беше отпуска. Вал също бе доволен. Известно време се боеше, че тя ще е разочарована заради случилото се. Промушиха се през тълпата до бюрото, той поговори с един от служителите и разбра кой е техният конвейер. Беше совалка с фиксиран маршрут единствено между местния времепредел и Полицейския терминал, откъдето потегляха на повечето операции на Паравремевата полиция. Вал пропусна Дала

първа през пълзгащата се врата, влезе след нея и заключи. Преди да натисне стартера, извади оръжието си и го провери.

Теоретически паратемпоралното транспозиционно поле „Галдрон-Хестор“ бе непроницаемо за материални обекти извън него. На практика обаче подобни предмети понякога проникваха, при това някои от тях бяха живи и враждебно настроени. При последното си идване тук бе видял да се появяват четирима офицери и един лъв, който дърпаха за опашката. Беше мъртъв все пак. Сигма лъчевият иглер, който носеше със себе си, бе единственото използваемо оръжие при подобни обстоятелства. Нямаше абсолютно никакъв ефект върху нито една материална структура и можеше да бъде използван във вътрешността на активиран конвейер, без да причини щетите, които биха причинили куршум или вибрациите на ултразвуков парализатор, а и оказваше мигновено фатално въздействие върху всичко, което притежаваше централна нервна система. Поради всички тези причини вършеше отлична работа и извън времето — дори в най-цивилизованите времепредели и най-перфектната аутопсия не можеше да открие причината за предизвикана от него смърт.

— Как изглежда сектор Есарон? — попита Дала, щом конвейерният купол около тях проблесна с променливи светлинни и изчезна.

— Трето ниво; правдоподобност на неуспешен опит за колонизиране на планетата от марсианци преди около сто хиляди години — започна той. — Малкото оцелели — един кораб пътници или нещо такова — били оставени да се оправят, както могат, а междувременно цивилизацията на Марс изчезва. Загубват всяка следа от своята марсианска култура, включително паметта за извънпланетния си произход. Преди около хиляда и петстотин или две хиляди години развиват сравнително висока електрохимическа цивилизация и започват да разработват ядрената енергия, като успяват да създадат космически кораби. Но до такава степен се съсредоточават върху неорганичните науки, пренебрегвайки бионауките, че когато изстрелят първия си кораб до Венера, все още не били развили теорията за бацилите като преносители на болести.

— И какво станало, когато се сблъскали със зелената треска? — попита Дала.

— Каквото би могло да се очаква. Първият — и единствен — кораб, който се върнал, я пренесъл на Тера. Естествено никой не знаел какво е това и епидемията почти обезлюдила планетата. Тъй като оцелелите не знаели нищо за бацилите, си обяснили всичко с гнева на боговете — старата история с прибягването до свръхестествени при отсъствието на научни обяснения — и култът срещу науката се превърнал във фанатизъм. Естествено космическите пътувания били забранени, а също така ядрената и електрическата енергия. По неизвестни причини парата и барутът не подразнили боговете. Върнали се на нивото на парната и барутната култура и до този момент не са помръднали оттам. Относително по-цивилизованите райони се намират по източното крайбрежие на Азия и западното крайбрежие на Северна Америка. Сравнително по-цивилизована е бялата раса. Политическата им система леко надвишава племенното ниво — хиляди дребни кралства, републики, княжества, феодални имения и разбойнически гнезда. Основни поминъци са разбойничеството, пиратството, отвлечането на роби, грабежът на добитък и вътрешните раздори. Имат няколко разнебитени парни железопътни линии и малко речни параходи. Продаваме им въглища и промишлени стоки в замяна на хранителни продукти и тютюн. „Обединени извънремеви хранителни продукти“ е собственик на сектора по право. Това е една от компаниите, от която получава парите си Талван Драс.

Бяха прекосили цивилизованите Второ и Трето ниво в момента напускаха Четвърто и навлизаха в Пето, съществуващо в правдоподобността на свят без човешко население. От време на време зърваха кратките проблясъци на сгради, ракетопортове, космически площиадки за излитане и кацане, докато конвейерът ги прехвърляше през тесните паравремеви пояси, в които тяхната цивилизация бе изградила аванпостове — Комерсиален Пето ниво, Пътнически Пето ниво, Промишлен сектор, Обслужващ сектор.

Накрая конвейерният купол потрепна и се материализира. Щом възникнаха напълно, в купола влязоха няколко въоръжени с иглери полицаи в зелени униформи, за да се уверят, че не са взели нищо опасно със себе си по пътя. Залата отвън бе същата като тази в техния времепредел — със същата шумна навалица във всевъзможни костюми.

За десет минути стигнаха до ракетопорта с аеромобил. Качиха се на тантурестата крилата ракета и Вал забеляза квадратните метални сандъчета, които бяха прикрепени към две от седалките за пътници, и подвижните синкави пластмасови шлемове над тях.

— Заредени са — докладва пилотът. — Доктор Хедрън, вие седнете вляво, зареден е с езикова касета на акалански. Вашият е зареден с карандански — езикът на Колгор в Четвърто ниво, както пожелахте, господин помощник на Главния. Да ви привържа ли в седалките?

— Да, ако обичате. Заповядай, Дала, ще ти помогна.

Докато пилотът нагласи шлема и му бие инжекцията, Дала вече спеше. Вал дори не усети излитането на ракетата, а докато спеше, целият речников фонд и граматиката на каранданския станаха част от подсъзнателните му знания и бе достатъчно само да произнесе паролата наум, за да ги прехвърли в съзнанието си. Когато отвори очи, пилотът вече разкопчаваше и повдигаше шлема си. До него Дала отпиваше ароматизирано вино от чашата си.

На площадката за кацане в Управлението на регионалния сектор в Новилан-еквивалент ги очакваха няколко души. Вал позна замшефа Вълтор Тарн, който представи някакъв мъж в ботуши за езда и бяла пелерина като Скордран Кърв. Вал го поздрави и сърдечно стисна ръката му.

— Отлична работа, агент Скордран. Справили сте се навреме.

— Постарах се, сър. Искате ли информацията веднага? Имаме половин час полет до пространствения еквивалент и още половин час прехвърляне.

— Ще ми я предоставите, докато пътуваме — отвърна той и се обърна към Вълтор Тарн. — Готови ли са костюмите ни за Есарон?

— Да. В контролната кула са. Имаме инсталиран временен конвейер на двеста мили южно оттук, който ще ви отведе направо в планацията.

— Преоблечи се, Дала — каза Вал. — Господин заместник-шеф, бих искал да поговорим насаме.

Двамата с Вълтор Тарн се извиниха и се отдалечиха до парапета на площадката. Замшефът на регионалния сектор изглеждаше външно спокоен, но Вал усети, че е притеснен и объркан.

— Какво е направено след получаването на доклада на агент Скордран? — запита Вал.

— Вижте, сър, изглежда, случаят е по-сериозен, отколкото предполагахме. Агент Скордран, който ще ви запознае с подробностите, твърди, че според всички признания това е работа на голяма и добре организирана банда наши паравреми престъпници. Твърди, че е открил доказателства за дейността им в Колгор на Четвърто ниво, които се разминават с цялата информация за този сектор, с която разполагаме.

— Освен че сте препратили по роботизираната система доклада на агент Скордран в Дергабар, какво сте направили по въпроса?

— Възложих на агент Скордран да проведе разследващо на място и му предоставих двама детективи и психоспециалист, сър. Веднага щом доставихме хипномех индоктринация на карандански за още психоспециалисти, изпратих и тях. Сега той разполага с четирима, както и с осем детективи. Междувременно инсталирахме конвойер директно до плантацията на „Обединени извънвремеви хранителни продукти“.

— Защо просто не наехте психоспецове от регионалния сектор в Колгор в Източна Индия? — попита Вал. — Замшевът Рантар щеше да ви заеме няколко.

— О, не мога да искам хора от друг регионален сектор, без да съм упълномощен от по-горна инстанция — възклика Вълтор Тарн. — А и щеше да отнеме повече време, докато пристигнат, отколкото да осигуря хипномех на моите служители.

За второто бе прав, съгласи се наум Вал. Но все пак основанието му бе процедурно.

— Съобщихте ли на Рантар Джард да предприеме мерки в своя регионален сектор?

— Не, за бога! — възмути се Вълтор Тарн. — Не разполагам с никаква власт да нареждам на някой, с когото сме на едно и също стъпало в йерархията, какво да прави. Изпратих доклада по обичайните канали. Не е моя работа да нарушавам собствените си разпореждания.

И така докладът бе пълзял цели четиринаесет часа по каналите. Вал се навъси.

— Добре. На моя отговорност и от името на Главния Торта веднага се свържете с Рантар Джард. Изпратете му до най-малки подробности цялата информация, с която разполагате по въпроса, и му препращайте всяка нова информация, която получите. Съмнявам се да намери нещо в който и да е времепредел, разработван от легитимни паравреми. По всяка вероятност бандата работи предимно в непосещавани времепредели. Това, с което се е сблъскал Скордран Кърв, е отвратителен пропуск от страна на някой дребен служител.

Видя Дала да излиза от контролната кула в бричове, ботуши и бяла пелерина; закопчаваше на колана си тежък револвер.

— Ще отида да се преоблека, а вие се свържете с Рантар Джард. Ще се видим, като се върна.

— Поемате ли командването, господин помощник? — попита Скордран Кърв, щом аераутомобилът излетя от площадката.

— В никакъв случай. Съпругата ми и аз заминаваме в отпуска веднага след като разбера какво става тук и докладвам на Главния. Вашите кавалеристи пипнаха ли търговците на роби?

— Да, пипнаха ги вчера следобед. Всички подробности ли искате, помощник Въркън, или само най-същественото?

— Дай най-съществените доказателства, без да забравяш, че се опитваш да анализираш мащабна ситуация на базата на твърде ограничен пример.

— Голяма е, да — съгласи се Скордран Кърв. — Бандата наброява най-малко стотина души, а може би и няколкостотин. Имат поне два шейсетметрови конвейера, няколко по-малки, бази във времепредел на Пето ниво и най-малко един въздушен спедитор за около пет хиляди тона. Развиват дейност в няколко времепредела на Колгор и Есарон.

Въркън Вал кимна.

— Не съм и допускал да е някоя дребна кражба.

— Изчакайте да чуете всичко. В сектор Колгор бандата е известна като търговците-вещери — използваме го за кодово обозначение. Представят се за магьосници — черни мантии и качулки с блестящи знаци, гласоусилватели, светлинни аури, енергооръжия, механични магьоснически номера, все от този род. Наплашили са

всички глупаци в Крута. Тактиката им е да устроят горски лагери в близост до наскоро завладени карандански градове, да вземат ума на крутите с магьосническите си умения и да продават промишлени стоки на каранданските пленници. Търгуват главно с огнестрелни оръжия — очевидно нещо като кремъклийки — и барут.

Следователно ограничаваха дейността си в непосещавани времепредели, тъй като нямаше данни нашествениците от Крута да разполагат с огнестрелно оръжие.

— След като закупят една партида роби — продължи Скордран Кърв, — ги прехвърлят на предполагаемата база на Пето ниво, където имат концентрационни лагери. Робите, които разпитахме, са били откарани в Северна Америка, където има друг концентрационен лагер, и оттам са били прехвърлени на този времепредел в сектор Есарон, където ги открих. Твърдят, че в този концентрационен лагер в Северна Америка има най-малко две-три хиляди роби. Оттам ги прехвърлят на малки партиди и ги заместват с други от Индия. Тази група е била на калеранеца Небу-ин-Абеноз, вожд на планинското градче Кареба на петнайсетина мили югозападно от плантацията. Партидата наброява двеста и петдесет души. Кору-ин-Иригод е закупил само групата за плантацията.

Аеротаксито намали скорост и се спусна надолу. Местността под тях беше осеяна с конвейерни пунктове, всеки в пространствено съжителство с извънвремеви полицейски пост или база. Бяха извънредно много. Западното крайбрежие на Северна Америка бе център на цивилизация с много паратемпорални сектори и докато конвейерните пунктове на търговските и пътническите компании бяха разпръснати из стотици времепредели на Пето ниво, тези на Паравремевата полиция бяха концентрирани. Антигравитационната кола закръжи около висока триста стъпки стоманена кула, която поддържаше конвейерен пункт, частично съжителстващ с един на последния етаж на висока извънвремева сграда, и се спусна пред нисък хангар от сглобяеми стоманени елементи. Излезе да ги посрещне мъж в полицейска униформа. Вътре имаше петнайсетметров купол и петнайсетметров очертан с червена линия кръг, отбелязващ пункта за прехвърляне на извънвремеви конвейер. Всички влязоха в купола и операторът включи транспозиционното поле.

— Все още не сте чули най-лошото — поднови разказа си Скордран Кърв. — В този времепредел имаме основание да смятаме, че тукашният Небу-ин-Абеноз, закупил робите, действително е видял конвойера. Може дори да го е видял активиран.

— Ако го е видял, или трябва да го заловим и да изтрием паметта му, или да го убием — отвърна Вал. — Какво знаеш за него?

— Кареба е малко, оградено със стени планинско градче. Всички са роднини. Арестуваният Кору-ин-Иригод е син на една от сестрите на съпругата на Небу-ин-Абеноз. Всички до един са разбойници — търговци на роби, крадци на добитък, все от този род. През последните десет години Небу-ин-Абеноз закупува роби от някакъв таен източник. Преди да почнат да пристигат тези от Колгор, идвали предимно бели и малко кафяви, вероятно полинезийци. Нито един негър — в този сектор няма чернокожи, а пък паравремевите търговци не обичат да им се задават много въпроси. Кору-ин-Иригод призна под наркохипноза, че всички били чуждоземци и говорели на неразбираеми езици.

— Десет години! И за първи път се сблъскваме с това — възклика Вал. — Това не е добра оценка за нито един от нас. Обзалагам се, че робското население на някои от тези Есарон времепредели е антропологичен кошмар.

— Но ако всичко това е продължавало цели десет години, значи милиони и милиони хора са отмъквани от техните времепредели в робство! — изуми се Дала.

— А може би и много повече от десет години — предположи Вал. — Този Небу-ин-Абеноз е, изглежда, само единствената реална следа, с която разполагаме в момента. Как действа той?

— Приблизително веднъж на всеки десет дни с още десетина-петнайсет мъже излиза на разстояние един ден езда високо в хълмовете. Това прави около петнайсет мили. Карелците имат добри коне и са издръжливи ездачи. Вземат голяма торба, пълна със злато. След като се стъмни, когато вече са вдигнали лагер, пристигат двама чужденци в карелски дрехи. Небу-ин-Абеноз се отдалечава някъде с тях и след около час се връща с осем до десет такива чужденци и две партиди по сто роби, винаги окованi във вериги по десет. Небу-ин-Абеноз се разплаща, уговорят следващата среща и на следващата сутрин той и тайфата му подкарват робите към Кареба. Бих добавил,

че досега робите са били продавани само в мините на изток от Кареба. Тези са първите, които попадат в крайбрежен район.

— Затова всичко досега е останало в тайна. И конвойерът пристига на всеки десет дни приблизително на едно и също място?

— Да. Обмислях как да ги вкарам в капан — каза Скордран Кърв. — Ще ми трябват повече хора и екипировка.

— Поръчай ги от регионалния или генералния резерв — посъветва го Вал. — Този случай ще е с извънредно предимство, докато не бъде изяснен.

Наруга наум Вълтор Тарн заради страха му от процедурните правила. В този момент конвойерът примигна и се материализира около тях, а червената светлина над главите им грейна в зелено.

Озоваха се в дълго помещение, изградено от кирпич и със сламен покрив, с малки обковани с дъски прозорци високо над пръстения под. Беше хладно и сумрачно, а въздухът беше напоен с тежкия аромат на цитрусови плодове. Покрай стените бяха наредени сандъци, някои отчасти пълни с портокали, и камари плетени кошници. До конвойерния купол, в който бяха пристигнали, имаше друг. На един от сандъците бяха седнали двама мъже в бели пелерини и ботуши за езда — пушеха и разговаряха.

Скордран Кърв ги представи — Гатон Дард и Крадор Арв, специални агенти — и попита за новини.

— Остават още четирийсет — отвърна Крадор Арв. — Разказват едно и също — все същите два времепредела.

— Всички — обясни Скордран Кърв — са били ратаи в имението на карандански аристократ над големия завой на Ганг. Крутите нападнали имението на господаря им преди десетина дни. Когато разказват за пленяването си, повечето твърдят, че жената на господаря им се самоубила с кинжал, след като крутите убили мъжа ѝ, но около един на всеки десет твърди, че била отвлечена от тях. Два различни времепредела естествено. Тези, които разказват за самоубийството, не са видели крутите да са въоръжени с огнестрелно оръжие, а тези, които разказват за отвличането, твърдят, че всички имали нещо като пушки и пистолети. Правим синтезирано обобщение на двета разказа.

— Имаме проблеми с местните по повод на всички тези пристигащи тук чужденци — съобщи Гатон Дард. — Стават все по-любопитни.

— Налага се да рискуваме — каза Вал. — Разпитите продължават ли? В такъв случай нека ги погледнем.

Голямата двойна врата в дъното бе закована отвътре с греди. Крадор Арв отключи малка странична врата и пусна Вал, Дала и Гатон Дард през нея. В двора група роби разтоварваха голяма талига с портокали и ги нареждаха в кошници с капаци. Охраняваха ги двама местни въоръжени пазачи, чиято главна грижа беше да ги държат далеч от постройката, а мъж в бяла пелерина следеше пазачите по същата причина. Той приближи до Вал и се представи.

— Голзан Дот, именуван тук Досу Голан. Управител на „Обединени извънвремеви хранителни продукти“.

— Неприятно задължение — поднесе му съчувствията си Вал. — Едно обединение ни създава още по-големи главоболия.

— Имате ли представа какво ще се предприеме по отношение на тези роби? — попита Голзан Дот. — Дължен съм да напомня, че компанията е инвестирала в тях четиридесет хиляди паратемпорални обменни единици. От главното управление поискаха много точна информация по този въпрос.

Вал поклати глава.

— Това превишава компетенциите ми. Решение трябва да вземе Паравремевата комисия. Съмнявам се компанията ви да пострада. Покупката е законна и съобразена с действащите разпореждания. Купували ли сте досега роби от този Кору-ин-Иригод?

— Тук съм отскоро. Предишният колега си е счупил врата преди двайсетина дни — кракът на коня му попаднал в дупката на гризач.

Вал забеляза Дала да кима, замислена за нещо. Когато се върнеше в техния времепредел, щеше да възложи на екип от медиуми да се опитат да установят контакт с обезплътения бивш управител на плантацията — от известно време работеше в Института над проблема на възвръщане на обезплътени индивиди от извънвремето.

— Няколко пъти — обади се Скордран Кърв. — Нищо подозително — само местни. Разпитахме Кору-ин-Иригод доста подробно по този въпрос и той твърди, че това е първият случай, при който докарва партида от чуждоземците на Небу-ин-Абеноз толкова на запад.

Разпитите се провеждаха в домакинството на плантацията в тайните централни помещения, където живееха паравремите. Скордран Кърв отвори с автоматично устройство една пълзгаща се секретна врата и започна:

— Предполагам, не се налага да напомням на никой от вас, че всяко категорично изявление при изслушване на разпитван под наркохипноза...

— ... има ефект на хипнотично внушение — продължи вместо него Вал.

— И би следвало да се избягва, освен ако подобно внушение не е умишлено — довърши Дала.

Скордран Кърв се засмя, отвори друга врата и застана встани. Мебелите в помещението, използвано от паравремите като стая за отдих, бяха избутани по ъглите. На значително разстояние една от друга бяха поставени четири разделени от паравани масички. От двете страни на всяка седяха по един почти напълно гол карандански роб и един психоспец от Паравремевата полиция, а между тях имаше включен записващ апарат. На дълга маса в дъното на помещението четирима мъже и две млади жени работеха над купища карти и две големи таблици.

— Фракор Вулн — представи се мъжът, който отбелязваше нещо в таблиците. — Синтезатор.

След което представи останалите.

Вал не пропусна да спомене, че Дала е негова съпруга, да не би някое от ченгетата да започне да си въобразява разни неща, и добави, че тя владее карандански, прекарала е известно време на Четвърто ниво в Колгор и е квалифициран психоспец. После попита:

— С какво разполагате до този момент?

— Два различни времепредела и две различни банди търговци-вещери — докладва Фракор Вулн. — Второто установихме по описание на външния им вид, тъй като двете партиди са продадени от крутите в еквивалентни периоди от изминалото време.

Вал взе една от картите с показания за отвличане и я прегледа бегло.

— Виждам достоверно описание на тези огнестрелни оръжия, а се споменават и електрически камшици — сподели той. — Откъде са се взели.

— Ето как ги реконструирахме, господин помощник — обади се една от младите жени и му подаде два бели рисувателни листа.

Скиците бяха направени с мек молив, с многобройни изтривания и корекции. Камшикът беше с цилиндрични дръжка, дълга трийсет сантиметра и с диаметър два, и имаше бутона за палеца.

— Това определено е Кифтан от Второ ниво — каза Вал, като върна скицата. — Дръжката е обкована с мед или е обшита със сребърна нишка и камшикът се задейства от малка ядрена батерия. Температурата достига около двеста градуса и причинява изключително болезнени изгаряния.

— Истинска варварщина! — възклика Дала.

— Всичко в сектор Кифтан е варварско. — Скордран Кърв погледна към четиридесетата роба до масите. — Тези не са от най-тежките случаи. Но някои наистина са обгорени ужасяващо.

Вал разглеждаше другите скици. Едната представляваше мускет с широк приклад с прикрепен към него ремък. Спусъчният механизъм беше пунктиран несигурно. Другата представляваше издължен пистолет с точно очертани контури и неясно загатнати детайли на механизмите. Беше миниатюрно подобие на мускета.

— Виждал съм подобни огнестрелни оръжия — имам много от тях в колекцията си — каза той. — Нискоразрядна механична или високоразрядна предмеханична култура. Факт е, че подобни биха могли да бъдат изработени в сектор Колгор, ако каранданците се бяха научили да смесват сяра, въглерод и нитрати, за да получат барут.

Разпитващият на една от масите явно бе чул всичко, което можеше да научи, и се надигна, като подкани с жест роба да се изправи.

— Върви с този човек — каза той на карандански и посочи един от униформените детективи. — Довери му се — той ти е приятел и няма да ти стори зло. Когато излезеш от тази стая, ще забравиш всичко случило се тук, освен че са се отнасяли с теб вежливо, дали са ти да пиеш вино и са намазали раните ти с мехлем. Ще кажеш на другите, че сме ваши приятели и няма защо да се боят от нас. И няма да се опитваш да отстраниш знака върху лявата си ръка.

Детективът изведе роба през една врата в другия край на стаята, а психоспецът се приближи до голямата маса, подаде картата и запали цигара.

— Вариантът със самоубийството — подхвърли той на една от жените, която поглежда картата.

— Нещо по-различно?

— Някои незначителни подробности във връзка с продажбата на калеранците в този времепредел. Струва ми се, че заседнахме.

— Не говори така — възрази Фракор Вулн. — И последният може да подхвърли нещо, което никой друг не е забелязал.

Още един от разпитваните бе отпратен навън. Разпитващият се приближи до масата и докладва:

— Една от многото версии с отвлечането. Този е бил точно до крутанецца, който стрелял по дивото прасе или каквото било там, докато се придвижвали към лагера на търговците-вещери. Най-доброто описание на оръжията, което имаме досега. Няма съмнение, че става дума за кремъклийки. — Видя Въркън Вал и възклика: — О, здравейте, помощник Вал. Какви са заключенията ви? Вие сте специалист по извънвремеви оръжия, доколкото знам.

— Би трябвало да ги видя. Тези хора просто не притежават технически познания, за да ги опишат достоверно. Много народи произвеждат подобни огнестрелни оръжия.

Той заизрежда в съзнанието си паратемпоралните зони, в които познаваха барута, но не познаваха ударниковите механизми. Развиващи се култури, достигнали първия, но не и втория стадий. Статични култури, в които случайното откриване на барута не бе последвано от по-нататъшни открития. Постследнико-култури, съхранили отделни отломки от древно знание.

Към групата се присъедини третият, а след него и четвъртият разпитващ. Разговаряха известно време, докато си изпият кафето, след което влезе следващата четворка роби — двама мъже и две жени. Едната жена беше цялата в меухури от електрическите камшици на търговците-вещери. Независимо от успокоенията всички до един бяха видимо неспокойни.

— Няма да ви направим нищо лошо — обърна се към тях един от психоспецовете. — Ето лекарство за раните ви. В началото щипе като всяко добро лекарство, но след малко ще отстрани цялата болка. А ето да пийнете и вино.

Двама от детективите се приблишиха и започнаха демонстративно да наливат виното и да размазват мехлема, като

използваха действията си като прикритие, за да инжектират робите с хипнодермалните иглери, след което ги отведоха до определените за тях места зад четирите маси. Вал и Дала се приближиха и застанаха зад един от психоспецовете, който държеше малко фенерче.

— Сега се отпусни — започна психоспецът. — Отпусни се и остави това хубаво лекарство да си свърши работата. Уморена си и ти се спи. Погледни тази магическа светлинка, която успокоява грижите. Погледни светлинната. Погледни... свет... лин... ката.

Отидоха до съседната маса.

— Ти участва ли в сраженията?

— Не, господарю. Ние сме селяни, не воини. Нямаме нито оръжия, нито бойни умения. Тези, които участваха, бяха изтрепани до крак. Ние вдигнахме празните си ръце и бяхме пощадени като пленници на крутите.

— Какво се случи с вашия господар Громдур и съпругата му?

— Един от крутите метна брадва и уби господаря и тогава неговата съпруга измъкна кинжал и се уби.

Психоспецът отбеляза с червено върху картата пред себе си и огради в кръг номера върху ръката на роба с червен химически молив. Вал и Дала се преместиха на третата маса.

— Бяха въоръжени с обичайните за крутите оръжия, господарю, както и оръжиета на търговците-вещери. Дългите носеха преметнати на гръб, а късите забучени в коланите.

Синя отметка в картата, син кръг върху ръката на роба.

Изслуша последователно двете версии за случилото се при плячкосването на имението на господаря Громур, последвано от похода до превзетия град Джирда и след това до горския лагер на търговците-вещери.

— Слугите на търговците-вещери се появиха чак след като си тръгнаха крутите. Бяха облечени в различни дрехи — къси горни дрехи, панталони и къси ботуши и носеха на коланите си малки оръжия...

— Имаха много свирепи камшици, които изгаряха като огън. Всички ни биеха с тях, както можете да видите, господарю...

— Крутите ни бяха вързали за вратовете по двама. Слугите на търговците-вещери свалиха хомотите и ни оковаха във вериги по десет, с които бяхме, когато ни докараха тук...

— Убиха детето ми, моята малка Жужа! — ридаеше жената с ужасните мехури. — Откъснаха я от ръцете ми и един от слугите на търговците-вещери — Kokat да изяде душата му дано! — строши главичката ѝ. А когато се опитах да я спася, ме събориха на земята и ме заудряха с огнените камшици, докато не припаднах. След това ме замъкнаха в гората заедно с другите, които бяха оковани във вериги като мен.

Дала пристъпи към нея, взе в едната си ръка фенерчето на разпитващия и с другата си ръка повдигна главата ѝ. Започна да щрака с фенерчето срещу очите ѝ и заговори:

— Вече няма да скърбиш за детето си. Вече забравяш случилото се в лагера на търговците-вещери и помниш само, че детето ти не го грози никаква опасност. Скоро ще си спомняш всичко само като сън за детето, което се надяваш да родиш някой ден. — Щракна още веднъж с фенерчето и го върна на психоспецата. — А сега ни разкажи какво се случи, когато пристигнахте в гората. Какво видя там?

Психоспецът кимна одобрително, отбеляза нещо в картата и се заслуша в разказа на жената. Бе спряла да ридае и гласът ѝ беше ясен и бодър.

Вал отиде до дългата маса и попита Скордран Кърв:

— Робите са били оковани във веригите на търговците-вещери, когато са били докарани тук. Къде са веригите?

— В постоянното конвейерно помещение — отвърна Кърв. — Можете да ги разгледате там. Не искахме да ги пренасяме тук, за да не си помислят тези нещастници, че пак ще ги оковем. Съвсем леки са и много здрави — никаква сплав. С пила или мощн трион можеш само да ги одраскаш. На атомна горелка са ѝ нужни петнайсет секунди, за да среже един пръстен. Прангите са занитени с нитове от ковано желязо, явно направени на машина. Секат се лесно с длето.

— Трябва да бъдат изпратени в Полицейския терминал на Дергабар-еквивалент за изследване на материала и изработката. Споменахте за някакъв начин за засичане на конвейера, който пренася робите за Небу-ин-Абеноз. Какво имате предвид?

— Все още държим Кору-ин-Иригод и шайката му под хипноза. Мислех си да ги поставим под хипнотичен контрол и да ги върнем в

Кареба със заповед да подадат сигнал, когато Небу-ин-Абеноз тръгне за следващата сделка. Можем да поставим няколко души на пост по хълмовете над Кареба, за да изпратят съобщение до Полицейския терминал. След това може да бъде изпратен екип с подвижен конвейер да направи засада на Небу-ин-Абеноз по пътя и да ликвидира шайката. Нашите хора ще вземат конете и дрехите им и ще пипнат изненадващо конвейера.

— Бих предложил една промяна. Вместо да разчитаме на визуалните сигнали на хипноконтролирания Кору-ин-Иригод, да изпратим в Кареба двама от нашите хора с миниатюрни радиопредаватели.

Скордран Кърв кимна.

— Правилно. Можем да внушим на Кору-ин-Иригод, че са негови приятели и да гарантира за тях в Кареба. Нашите момчета могат да се представят за търговци на роби. Кареба е пазарско тържище и всякакви търговци са добре дошли. Могат да продават и огнестрелно оръжие — револвери и магазинни карабини. Всеки каребец ще си купи всяко оръжие, което е по-добро от неговото, така че задължително ще си купят револвери и карабини. Можем да се снабдим с всичко необходимо от „Комерсиал 408“, а тук можем да се снабдим с ездитни и товарни коне.

Вал кимна.

— А постовият с радиообхвата на Кареба да е нагласен на този времепредел и друг на Полицейския терминал. За засадата на шайката на Небу-ин-Абеноз и залавянето на конвейера използвай всичко, каквото решиш — приспивен газ, парализатори, енергийни оръжия, антигравснаряжение, всичко. Що се отнася до разпореждането за използване на снаряжение, съответстващо на местното ниво на култура, забрави за това. Но хвани конвейера непокътнат. Можеш да установиш местонахождението на базовия времепредел по показанията на контролното табло, а тъкмо това ни интересува най-много.

След като приключиха с разпита и отпратиха жената, Дала и психоспецът се приблишиха до голямата маса.

— Нещастно същество — каза тя. — Що за злодеи са това?

— Ако това ви е впечатлило, не забравяйте, че слушаме подобни истории вече осем часа. Някои са доста по-отвратителни.

— Бих използвала топлинна пушка срещу цялата тази пасмина, намалена до градус само да ги поизпържи — гневно каза Дала. — А този, който стои зад цялата тази работа, ще го откарам до сектор Кифтан на Второ ниво и ще го продам на жреците на Фасиф.

— Жалко, че не се връщате, а тепърва заминавате в отпуска, помощник Въркън — обади се Скордран Кърв. — Това е твърде тежък случай, за да се справя сам, и бих предпочел да работя под ваше командване, отколкото на всеки друг, когото би изпратил Главният Торта.

— Вал! — изкрешя възмутена Дала. — Да не би да възнамеряваш само да докладваш и да се оттеглиш от случая?

— Но, скъпа — опита се да се престори на възможно най-изненадан Вал, — нали не искаш отново да отложим отпуската? Ако се забъркам в тази каша, никой не може да каже кога ще се освободя, а докато се освободя, в Института „Рогом“ може да изскочи нещо, което няма да искаш да пропуснеш...

— Вал, отлично знаеш, че няма да съм щастлива нито секунда в сектор Дуарма, като мисля за това тук...

— Добре тогава. Забравяме за отпуската. Искаш да останеш още известно време и да ми помагаш тук, така ли? Ще имаме доста работа, но ще сме заедно.

— Да, разбира се. Искам да направя нещо, за да смачкам онези дяволи. Вал, ако беше чул какво са сторили на тези нещастни хорица...

— Ще се наложи да се върна до Полтерма, тъй като вече разполагам с достатъчно информация, и да докладвам на Торта Карф, че съм поел случая. Можеш да останеш тук и да помагаш при разпитите. Връщам се след около десет часа. Тогава можем да прескочим до Управлението на регионалния сектор в Колгор, за да разговаряме с Рантар Джард. Може да научим нещо, което да ни помогне тук...

— Може би скоро ще имате възможност да ползвате отпуската си, доктор Хедрън — успокои я Скордран Кърв. — Пипнем ли някой от конвейерите им, контролното табло ще ни покаже от какъв времепредел работят и са свършени.

— Има една индо-уралоалтайска притча за един укротител на змии, който мислел, че държи своята змия, а се окказало, че държи

опашката на слона — изсумтя Вал. — Не би било зле да имаме едно наум, докато не сме разбрали със сигурност какво точно сме пипнали.

Докато крачеше по коридора на сто и седемдесетия етаж на директорското крило на Паравремевата сграда, Яндар Яд спираше да се полюбова на отражението си в зеленикавото огледално стъкло — на сребристата си, украсена с пера и веселяшки килната шапка, на идеално скроенето късо яке и на закаченото на хълбока му оръжие. Трудно можеше да се разбере, че е оръжие. Приличаше повече на портативен радиоапарат, каквото всъщност и беше. И въпреки всичко беше ефикасно оръжие. Едно мръдване на пръста можеше да го свърже с Трипланетната новинарска служба и всичко, което кажеше, щеше да се чуе от цяла Тера, Марс и Венера. Поради тази причина около Паравремевата сграда съществуваше значително и обяснимо електромагнитно съпротивление, което да неутрализира Яндар Яд.

Той погледна ръчния си часовник. Оставаха двайсет минути до 10.00, когато имаше уговорена среща с Балтан Врат, генералния инспектор. Огледа се и видя, че е точно пред вратата на Бюрото за извънвремеви искове. Отвори я, мина през чакалнята, влезе в офиса и моментално замръзна — като птичар, забелязal птичка.

Сфаброн Ларв, един от по-младите репортери, спореше през гишето с Варкар Клав, дежурния помощник-агент по исковете. Варкар се опитваше да запази ледено спокойствие. Черната коса на Сфаброн Ларв беше разрошена, а лицето му се бе изкривило от гняв. Той удряше с юмрук по пластмасовата облицовка на гишето.

— Дължен си! — крещеше той в лицето на възрастния мъж. — Това е официален документ и аз имам право да го видя. Искаш да отида до съда и да получа разпореждане? Ако отида, от Съвета ще отправят питане защо е трябало да го направя и работното време ще свърши!

— Какво има, Ларв? — попита лениво Яндар Яд. — Опитва се да скрие нещо от теб ли?

Сфаброн Ларв се обърна. За миг очите му грейнаха от радост, щом видя шефа си, след което отново го обзе гняв.

— Искам да видя копие на иск за обезщетение, регистрирано тази сутрин — отвърна той, — а Варкар не иска да ми го покаже.

Какво си въобразява — че това тук му е диктатурата от Четвърто ниво?

— За какъв иск става дума? — попита го Яндар Яд, без да обръща внимание на Варкар Клав.

— „Обединени извънвремеви хранителни продукти“ — една от капиталовите компании в Талван — току-що е предявила иск за четирийсет хиляди паравремеви обменни единици за сто роби, закупени от един от управителите им в сектор Есарон на Трето ниво от местен търговец на роби. Паравремевата полиция задържала робите за наркохипнотично разследване, след което ги прехвърлила в Полицейския терминал.

Яндар Яд продължи да разиграва сънливо безразличие.

— И защо ще го правят параченгетата? Робството е установена практика в сектор Есарон. Хората ни трябва да купуват роби, за да има кой да работи в плантаците.

— Това ми е известно — отвърна Сфаброн Ларв. — Точно това искам да разбера. Нещо не е наред или с робите, или с отношението на нашите към тях, или с Паравремевата полиция и искам да разбера какво е.

— Да ти кажа право, и аз, Ларв — заяви Яндар Яд. И се обръна към мъжа зад гишето. — Варкар, ще дадеш ли иска, или да направя материал за отказа ти да го покажеш?

— Паравремевата полиция изиска да го запазя в тайна — отвърна Варкар Клав. — Оповествяването сериозно би възпрепятствало важно полицейско разследване.

— Откъде да знам, че не би разкрило единствено некадърността на полицията? — подхвърли подигравателно Яндар Яд. — Виж какво, Варкар, и ти, и Паравремевата полиция, и Паравремевата комисия, и Управата на Родния времепредел до един сте на издръжката на обществеността. Тя има право да знае какви ги вършат нейните наемници, а моята работа е да я информирам. Та последно — ще ни покажеш ли копие от иска?

— Добре, нека обясня, извън протокола... — промълви умолително служителят.

— Ха-ха! Ха-ха! Този номер с „извън протокола“ минаваше пред мен, когато бях на възрастта на Ларв преди петдесетина годинки. Всичко, което узная, пускам в ефир или не на своя собствена отговорност.

— Добре — отстъпи Варкар Клав, посочи един екран и врътна едно копче. — Но когато го прочетете, се надявам да проявите достатъчно отговорност, за да запазите мълчание.

Екранът светна и Яндар Яд светкавично натисна бутона за фотокопие. Двамата новинари се загледаха за момент, след което дори маската на ленива апатия, която си бе надянал Яндар Яд, се разпуска и рухна и той грабна ръчния телефон на колана си.

— Марва! — кресна Яд преди момичето в агенцията да успее да каже и дума. — Запиши следното за незабавно телевизълчване!... Готова ли си? Начало: „Съществуването на колосална паратемпорална търговия на роби излезе на бял свят следобеда на ден едно-пет-девет във времепредел на Трето ниво, сектор Есарон, когато полеви агент Скордран Кърв от Паравремевата полиция откри в една портокалова плантация на «Обединени извънвремеви хранителни продукти»...“

Салгат Трод беше сам в своята таен офис. Недовършеният му обяд изстиваше на бюрото пред него, докато той наблюдаваше телеекрана в другия край на стаята, обърнат към един микрофон зад стола на председателя в Камарата на Изпълнителния съвет десет етажа пониско. Двете хиляди места бяха почти празни в 10.00, когато бе свикан Съветът. Петнайсет минути по-късно новината бе гръмнала. А сега, в 14.30 часа, почти три четвърти от местата бяха заети. Той гледаше как облицованите в златисти пластиини роботи се плъзгат по пътеките между редовете и получават и предават съобщения. Един току-що се бе плъзнал до мястото на члена на съвета Хастор Флан, който говореше настоятелно в говорителя. Поредното съобщение за него, предположи Салгат. Беше получил поне двайсетина подобни обаждания от избухването на кризата.

Хората щяха да започнат да си задават въпроси. Ситуацията перфектно обслужваше намеренията му. Като лидер на опозицията той лесно можеше да стане следващия Генерален управител, ако се възползваше от скандала както трябва. За кратко се заслуша в говорещия в момента член на центристкото управление. Беше в състояние напълно да опровергае доводите на това приятелче само със стотина думи, но не смееше. Управлението беше взело тъкмо линията на поведение, каквато Салгат Трод искаше да вземе целият Съвет — да

изтълкува случая като изолирано и изключително събитие, да нарочи няколко изкупителни жертви, да скърпи някакво приемливо обяснение за общественото мнение и всичко да се забрави. Запита се какво ли се бе случило с малоумника, прехвърлил тези роби от сектор Колгор в развит времепредел. Би трябвало да го отвлекат в сектор Кифтан и да го продадат на жреците на Фасиф!

Прозвуча звънец и за миг той си помисли, че ще чуе съобщението, което бе видял да записва Хастор Флан. След това разбра, че е звънцът на неговата врата, която можеше да бъде задействана единствено със специален идентификационен знак. Натисна един бутон и отключи.

Младият мъж в свободна туника, който влезе, бе чужденец. Поне лицето и гласът му бяха страни, макар че гласовете можеха да бъдат променяни механично, а и всеки опитен козметик би могъл да направи едно лице неузнаваемо. Приличаше на студент, на низш търговски служител, на инженер или нещо подобно. Разбира се, туниката под лявата му мишница бе леко издута, но дори и под най-представителните туники понякога се забелязваха подобни издутини.

— Добър ден, господин съветник — поздрави новодошлият и седна от срещуположната страна на бюрото. — Току-що говорих с... един човек, когото и двамата познаваме.

Салгат Трод му предложи цигара, услужи му със запалката си, след което запали и своята.

— Какво мисли за всичко това нашият общ приятел? — попита той и посочи към экрана.

— Н нашият общ приятел не е много доволен от цялата тази работа.

— Може би си мислиш, че аз горя от щастие? — попита Салгат Трод. — Ако трябаше да постъпя, както всеки очаква от мен в момента, сега щях да съм долу и да драпам със зъби и нокти да се докопам до управлението. Всичките ми привърженици се питат защо не го правя. Както и опонентите ми. И не след дълго някой от тях ще се сети коя е причината.

— Все пак защо не слезете? — запита чужденецът. — Н нашият общ приятел смята, че би било умно. Пукнатината не би могла да бъде запълнена, а нещата са стигнали толкова далеч, че Управлението

никога не би могло да се справи. Така че единственият правилен ход е да се опитате да се възползвате от ситуацията.

Салгат Трод се усмихна унило.

— Значи аз съм този, който да застане отпред и да поведе в правилната посока? Чудесно... освен ако не се препъна в нещо. Ако се случи така, ще бъда стъпкан като от стадо бизони.

— Не се опасявайте от това — засмя се успокояващо чужденецът. — Долу има и други, също приятели на нашия общ приятел. Вижте: най-добре е да атакувате Паравремевата полиция и най-вече Торта Карф и Въркън Вал. Обвинете ги в престъпна небрежност и некомпетентност и като естествена последица от това в тайно споразумение и поискайте назначаване на специална комисия за разследване. И се постаратйте да се даде ход на гласуване на вот на доверие. За да бъде бламирано Управлението, да речем...

Салгат Трод кимна.

— Това най-малкото ще забави нещата. А ако нашият общ приятел успее да остане в сянка, може и да успея да сваля Управлението. — Той отново погледна към екрана. — Този стар глупак от Нантав тъкмо започва. Ще мине поне час, преди да мога да се изкажа. Предостатъчно време, за да слобя цяла реч. Нещо кратко и гневно...

— Трябва да внимавате. Няма да свърши работа, ако с вашата политическа репутация започнете да пробутвате истории с някаква гигантска престъпна конспирация. Твърде близо е до линията на Управлението. А същевременно трябва да внимавате да не изтървете нещо, което да насочи Въркън Вал и Торта Карф в нова посока на разследване.

Салгат Трод кимна.

— Разчитай на мен. Ще се справя.

Щом чужденецът си тръгна, той изключи звука — единствено нямото изображение щеше да го държи в течение какво се случва на етажа на Съвета. Ситуацията не му харесваше. Беше прекалено лесно да посочи недостатъците. Само ако знаеше малко повече за сенчестите фигури, чиито пратеници използваха тайнния му вход...

Кору-ин-Иригод стискаше цепещата го от болка глава, сякаш се боеше да не падне, и примигваше от слънчевата светлина зад прозореца. Колко ли подсладено бренди бе изпил снощи? Седна на ръба на леглото, опитвайки се да събере мислите си. Изведнъж се сети нещо и пъхна ръка под възглавницата. Тежките четирицевни пистолети бяха на мястото си, слава богу, но *парите*!

Затършува като обезумял сред завивките и дрехите си, които бяха струпани на пода, но кожената чанта я нямаше никъде. Две хиляди златни обуса, парите за хиляда роби. Грабна един от пистолетите, забравил за главоболието. След това се изсмя и го захвърли. Ами да! Беше дал чантата на управителя на плантацията — как му беше извънземното име, Досу Голан — да я пази, докато той пие. Беше на сигурно място в касата на плантацията. Нямаше по-добро средство да забравиш за махмурлука си от уплахата все пак. А имаше и още нещо, нещо твърде хубаво...

О, да, ето го тук до леглото. Той взе красивата лъскава винтовка, изтегли лоста, за да освободи патрона до половината от патронника, и пак го затвори. Как им бяха имената на онези двама търговци от Джесеру на север? Ганадара и Атаразола. Истински късмет беше, че ги срещна тук. Бяха му дали тази чудесна пушка и щяха да придружат него и хората му до Кареба. Имаха още сто такива пушки и двеста револвера с по шест патрона, а искаха да купят и роби. Господ Сафар да ги благослови, бяха добре дошли в Кареба!

Погледна обляното от слънчевите лъчи отпуснато тяло на партньора си Фару-ин-Обаран. Отвън долитаха шумовете на събуждащата се плантация — ударите на брадва, тракането на тенджери откъм кухнята. Той пристъпи до леглото на Фару-ин-Обаран, хвана спящия за глезена и го задърпа.

— Събуждай си, Фару! Ставай да прогониш изпаренията от главата си! Връщаме се в Кареба!

Фару изруга махмурлийски, седна в леглото и заопипва пода за панталоните си.

— Кой ден сме?

— Този, след който си легнахме, мухльо!

Кору-ин-Илигод свъси чело. Ясно си спомняше, че бяха продали робите, но след това... О, беше от махмурлука! След малко щеше да си спомни всичко.

Въркън Вал прекара уморено ръка по лицето си, понечи да запали нова цигара и я захвърли с погнуса през стаята. Имаше нужда да пийне нещо — една голяма гълтка студено резливо бяло вино с малко бренди, — след което да се наспи.

— Абсолютно за никъде сме! — възклика Рантар Джард. — Разбира се, те действат във времепредели, в които никога не сме прониквали. Фактът, че снабдяват крутите с пушки, го доказва. В никой от времепределите, които нашите хора разработват законно, няма огнестрелно оръжие. А само в пояса на нашествието на Крута има три милиарда времепредели...

— Ако можем да измислим начин за ограничаване до някои специфични паравремеви зони... — започна един от помощниците на Рантар Джард.

— Тъкмо това се опитваме да направим, Клав — прекъсна го Вал. — Но не сме успели.

Дала, която се бе оттеглила от обсъждането и бе седнала на едно канапе в дъното на стаята, заобиколена от доклади, извадки и обобщени данни, вдигна поглед.

— Отделих сума ти часове за хипномех за религиите в сектор Колгор, преди да тръгна за зелен хейвер, търсейки данни за психокинеза и предсказания — обади се тя. — Преди около шестстотин или осемстотин години цяла Каранда е била залята от религиозни войни, ереси и схизми. Колкото и еднообразен да изглежда иначе секторът, има десетки малки пояси и подсектори с всевъзможни религии, секти и култове.

— Точно така — оживи се Рантар Джард. — Имаме агиолози, които са наясно по тези въпроси. Ще използваме някои от тях да разпитат тези роби. Не знам какво биха могли да измъкнат — тези селяци не разбират от теологически тънкости, — но ако обобщим казаното от тях...

— Това е добра идея — съгласи се Вал. — Може би първата, която ни хрумва. А какво ще кажете за политиката? Кой е крал, какво се говори за кралската фамилия и така нататък.

Рантар Джард погледна картата на стената.

— Крутите са на половината разстояние до Наркан ето тук. Да кажем, че през нощта прехвърлим детективи в някои от времепределите, които ни се струват обещаващи, и проверим в данъчните служби за едър земевладелец северно от Джирда, който се казва Громдур? Може да разберем нещичко.

— Не искам да си помислите, че се опитваме да се измъкнем от тази работа, господин помощник — намеси се един от заместниците, — но съществува ли реална необходимост да установим местонахождението на времепределите на търговците-вещери? Ако можете да ги получите от сектор Есарон, няма ли да е същото?

— Марв, в тази работа никога не може да се разчита само на една следа — отвърна Рантар Джард. — И освен това, когато екипът на Скордран Кърв нападне оперативната база в Северна Америка, няма гаранция, че няма да успеят да изпратят предупреждение по радиото на тайфата в базата тук в Индия. Трябва да ударим на двете места едновременно.

— Това също — допълни Вал. — Но главното е да изчистим лагерите на търговците-вещери в сектор Колгор. С колко души и с какво снаряжение за внезапно нападение разполагаш, Джард?

Рантар Джард сви рамене.

— Петстотин души с конвойери, включително два по шест метра за въздушни кораби.

— Не е достатъчно. Скордран Кърв има една комплектувана бронирана бригада, една въздушнодесантна пехотна бригада и въздушен кавалерийски батальон със снаряжение „Галдрон-Хестор“ за симултанно прехвърляне.

— Откъде се е снабдил с всичко това? — възклика Рантар Джард.

— Охранителни войски от обслужващия и индустриталния сектор. Ще ти осигурим същите сили. Само се надявам да не избухнат размирици, докато ги няма...

— Не се опитвам да оспорвам тактиката ти — каза Рантар Джард, — но това би предизвикало огромни неприятности в Родния времепредел, особено след новинарския бум за търговията с роби.

— Налага се да рискуваме — отсече Вал. — Ако те притеснява какво пише в книгите по този въпрос, забрави. Този път зарязваме

книгите. Осъзнаваш ли, че това е заплаха за цялата паравремева цивилизация?

— Разбира се, че осъзнавам — отвърна Рантар Джард. — Познавам доктрината на паравремевата сигурност толкова добре, колкото я познаваш ти и всеки друг. Въпросът е дали обществото я осъзнава.

Чу се звънец. Рантар Джард натисна един бутон на интеркома пред себе си и се обади:

— Тук Рантар. Какво има?

— Видеообаждане, свръхспешно, за помощник-шеф Въркън от Новилан-еквивалент. Къде мога да го прехвърля, сър?

— Тук, седма кабина. — Рантар кимна към Вал. — Само момент.

Гатон Дард и Антрат Алв — с временни тукашни имена Ганадара и Атаразола — се бяха отпуснали върху седлата и се полюшваха в такт с ритмичното пристъпване на конете. Бяха облечени в строгите ръждивокафяви начала с качулки на северния джесеруански народ, които контрастираха с червено-жълто-сините раирани роби и слънчеви шапки на калеранците, в чиято компания яздеха. От калъфите на седлата им стърчаха къси карабини, а в коланите им бяха затъкнати тежки револвери и дълги ножове. Всеки водеше по шест тежко натоварени коня.

Кору-ин-Иригод, който яздеше до Ганадара, посочи пътя напред.

— Ей оттам — каза той на акалански, езика на западното североамериканско крайбрежие в този сектор — можем да видим Кареба в другия край на долината. Остава ни един час дотам с товарните коне. Там ще починем, ще пийнем вино и ще празнуваме.

Ганадара кимна.

— Срещнахме се по волята на боговете — нашите и вашите. Робите, които продаде в плантацията на чуждовременците, биха стрували много пари на север. Мъжете са силни и изглежда, са добри полски работници; жените са хубави и добре оформени. Макар че жена ми не би се радвала, ако заведа вкъщи такива слугини.

Кору-ин-Иригод се разсмя.

— За твоята жена ще ти дам един от нашите камшици за коне. — Той се наведе настрана и отряза един кактус, замахвайки с бича си. —

Ние в Кареба нямаме грижи с жените си, особено по отношение на слугините.

— В името на Сафар, ако се съмнявате, че ще ви посрещнем добре в Кареба, почакайте, докато покажете там стоката си — обади се друг калеранец. — Такива пушки и револвери рядко се появяват по нашите краища, карат ни все стари и очукани, препродадени и крадени много пъти, преди да ги видят очите ни. Пушка, дето да стреля цели седем пъти, без да свалиш приклада от рамо, това си е чудо!

И той отново спомена името на великия Сафар.

Пътят се разшири и стана равен. Всички спряха и загледаха кирпичените градски стени, които стърчаха на отсрещния рид. След малко ездачите заслизаха от конете, за да проверят и затегнат ремъците. Няколко калеранци се заеха да помогнат на Ганадара и Атаразола да огледат товарните животни. Когато отново яхнаха конете, Атаразола наклони глава, прикри уста с левия си ръкав и започна да мърмори нещо неразбираемо. Калеранците го гледаха смаяни, а Коруин-Иригод попита Ганадара какво прави.

— Моли се — отвърна Ганадара. — Благодари на нашите божове, че са ни оставили живи да видим вашия град, и моли за благословията им, за да можем да докараме още много товари пушки и амуниции по този път!

Търговеца се разбиране. Калеранците бяха набожни хора и държаха на доброто и мерените отношения с божовете си.

— Нека Сафар и вашите божове ни помогнат заедно — каза той и направи жест, който би се сторил изключително непочтителен на всеки некалеранец.

— Божовете ни наблюдават — каза Атаразола. — Съвсем близо са до нас и прошепнаха успокоителни думи в ухото ми.

Ганадара кимна. Божовете, на които се бе помолил неговият партньор, бяха няколко паравремеви полицаи, прилекнали около едно радио на около миля под хребета.

— Божовете — обърна се той към Коруин-Иригод — са много благосклонни към моя брат. Много хора идват при него, за да се моли за тях.

— Да. Спомням си, че ми каза. — Тази подробност бе включена в псевдоспомените, които му бяха внушени чрез хипноза. — Аз служа

на Сафар, както и всички калеранци, но съм чувал, че боговете на Джесеру са добри богове и са благосклонни към слугите си.

Час по-късно, вече под стените на града, Кору-ин-Иригод извади един от пистолетите си, стреля във въздуха с четирите дула едно след друго и закрещя:

— Отваряйте! Отваряйте на Кору-ин-Иригод и на търговците от Джесеру Ганадара и Атаразола, които пристигат с него!

Между кирпичените зъбери над вратата се показа глава с черна брада и слънчева шапка, изкрещя някакъв поздрав и се обърна, раздавайки заповеди с пълно гърло. Вратата се плъзна встрани и след като керванът се източи под свода, група голи роби я избутаха обратно. Макар да бяха виждали вътрешността на града от снимките, направени с топки-буферанги — автоматично завръщащи се транспозиционни сфери, — двамата се заозъртаха любопитно. Централният площад гъмжеше от навалица калеранци в раирани роби, пришълци от югоизточните краища с провиснали панталони и бродирани ризи, планинци в еленови кожи. Пазарът на роби беше в разгара си и стотина парчета човешка стока бяха разпределени на малки групи, охранявани от собствениците си и оглеждани от евентуални купувачи. Всички, изглежда, бяха от тази географска и паравремева зона.

— Тези изобщо не ги гледайте — посъветва ги Кору-ин-Иригод.
— Пълен боклук. Пазарът е на привършване. Ще идем до къщата на Небу-ин-Абеноз, където се събират всички знатни мъже, и там ще се срещнете с търговци на роби, достойни за вашата стока. А сега оставете моите хора да откарят конете и стоката ви в моя дом. Ще бъдете мои гости в Кареба.

Беше напълно безопасно да се доверят на Кору-ин-Иригод. Макар да беше убиец, разбойник и търговец на роби, никога не би рискувал да си навлече презрението на хората и проклятието на боговете, отнасяйки се непочтено със свой гост. Слугите му поведоха натоварените със стока коне, а Ганадара и Атаразола се запромъквали през навалицата зад него и Фару-ин-Обаран.

Като всички постройки в Кареба, къщата на Небу-ин-Абеноз беше с плосък покрив и кирпичени стени без прозорци, освен няколкото тесни цепнатини за стрелба. Широката двукрила врата зееше отворена и точно зад нея се излежаваха няколко тежковъръжени пазачи. Те поздравиха по име Кору и Фару, а

чужденците по предполагаемата им националност. Четиридесет продължиха към нещо, което приличаше на конюшня, и предадоха поводите на конете на роби, които ги отведоха. В конюшнята се виждаха още петдесет-шайсет коня.

След като се освободиха от оръжията си в преддверието пред стълбище с няколко стъпала, минаха под един свод и се озоваха в обширен, сенчест вътрешен двор, където трийсет-четирийсет мъже стояха прави или седяха върху възглавници и пушеха пури, пиеха от сребърни чаши и си бърбореха. Повечето бяха облечени в калерански дрехи, но имаше и такива от други области и националности, облечени в други одежди. Щом закрачиха през двора, Гатон Дард дочу откъслечни фрази за сделки с роби и коне, за бандитски набези и кървави спречквания, за жени, коне и оръжия.

Възрастен мъж с бяла брада и необикновено чиста роба се приближи, за да ги посрещне.

— Ха, господарю на моята дъщеря, най-после се завърна. Започнахме да се тревожим за теб — поздрави той.

— Няма защо да се тревожите, татко на съпругата ми — отвърна Кору-ин-Иригод. — Продадохме робите на много добра цена и прекарахме нощта, пирувайки с чудесни приятели. Някои от тях доведохме с нас — Атаразола и Ганадара, мъже от Джесеру. Приятели, това е Каву-ин-Аворан, чиято дъщеря роди моите синове.

Той хвана тъст си за ръкава и го дръпна встрани, като даде знак на Гатон Дард и Антрат Аль да ги последват.

— Носят оръжия и искат чуждоземни роби като тези, които продадох в Голямата равнина — зашепна той. — Оръжията са с пълнители, револверите са с шест изстrela. Имат и много амуниции.

— Благословен да си, Сафар! — извика белобрadiят с блеснали очи. — Кажете цената. Бъдете спокойни, ще сме честни с вас. Замиnavайте и се връщайте често! Ела, господарю на дъщеря ми, нека ги запознаем с Небу-ин-Абеноз. Но нито дума за оръжията, които носите, чужденци, докато не останем насаме. Само кажете, че търгувате с пушки.

Гатон Дард кимна. В Кареба явно бушуваше някаква битка за надмощие. Кору-ин-Иригод и неговият свекър бяха на страната на Небу-ин-Абеноз и искаха винтовките и револверите за себе си.

Небу-ин-Абеноз, мургав, с нос като кука и квадратно подстригана сивееща брада, се излежаваше в ниско кресло в отсрешния край на двора. Четирима-петима калеранци бяха седнали или се подпираха наоколо — пушеха местния смрадлив черен тютюн и отпиваха вино или бренди. Щом Каву-ин-Аворан и останалите се приближиха, разговорите секнаха. Вождът на Кареба изслуша представянето, след това се надигна и потупа новодошлите по рамената.

— Добре, добре! — промълви той. — Познаваме народа на Джесеру. Вие сте честни търговци. Рядко идвате толкова надалеч в нашите планини. Можем да търгуваме с вас. Имаме нужда от оръжия. Колкото до робите, които искате, в момента нямаме много от тях, но след осем дни ще имаме предостатъчно. Ако останете толкова време при нас...

— Кареба е приятно място да остане човек — отвърна Ганадара.
— Можем да почакаме.

— Какви оръжия имате? — попита вождът.

— Пистолети и пушки, господарю на бащината ми сестра — отвърна вместо тях Кору-ин-Иригод. — Стоката е в моя дом, където ще отседнат нашите приятели. Можем да донесем и да ти покажем няколко след вечерната молитва.

Небу-ин-Абеноз го стрелна с очи и кимна.

— Или по-добре аз да дойда у вас тогава. Така ще мога да видя цялата стока. Какво ще кажете?

— Така ще е по-добре. И аз ще съм там — съгласи се Каву-ин-Аворан и се обърна към Гатон Дард и Антрат Алв. — Дълго сте пътували. Елате да пийнем студено вино, а после ще се нахраним — предложи той. — До довечера, Небу-ин-Абеноз.

Той поведе зет си и търговците към няколко поставени върху магарета буренца, до които бяха наредени чаши и гарафи. Напълниха една гарафа, взеха по чаша за всеки и се отдалечиха до купчина възглавници.

В същия момент трима души се промъкнаха през тълпата към Небу-ин-Абеноз. Бяха облечени в непознати на Гатон Дард дрехи — кръгли шапчици с увиснали назад червени и зелени ленти и дълги бели раса с широки ръкави, — а единият носеше златни халки на ушите.

— Небу-ин-Абеноз? — поклони се единият. — Ние тримата сме от градовете Усасу. Имаме златни обуси и търсим красива девойка, за да стане първата наложница на сина на нашия крал, който навърши пълнолетие.

Небу-ин-Абеноз вдигна обкованата със сребро лула, която бе оставил на страна, и я запали отново. Лицето му се намръщи.

— Мъже от Усасу, поели сте тежка отговорност — отвърна той.

— Отговорност за бъдещето на вашето кралство, защото от първата наложница много повече зависи как ще се оформи характерът на момчето, отколкото от неговите учители. На колко е момчето?

— На шестнайсет, Небу-ин-Абеноз, възрастта на пълнолетието при нас.

— Значи искате по-голямо момиче, но не много по-голямо. Трябва да е изкусна в любовта, но с невинно сърце. Да е мъдра, но и схватлива, нежна и любвеобилна, но и със собствена воля...

Тримата мъже се закланяха. Миг по-късно, сякаш три марионетки на общ конец, вдигнаха десните си ръце към устата, след което бръкнаха в левите си ръкави, измъкнаха светкавично ножове и се нахвърлиха като един върху Небу-ин-Абеноз.

Гатон Дард моментално скочи, метна гарафата срещу тримата убийци и се хвърли към тях. Антрат Алв се спусна след него. Междувременно трима-четирима от хората около Небу-ин-Абеноз се бяха окопитили и се бяха изправили. Един от тримата убийци се извърна и замахна с ножа, като почти изкорми един калеранец, който се бе опитал да го сграбчи. Преди да измъкне ножа си, друг калеранец разби бутилка бренди в главата му. Гатон Дард скочи върху гърба на другия от убийците, заклещи врата му със сгъвката на лявата си ръка и сграбчи китката на ръката му, в която държеше ножа, с дясната. Мъжът се опита да се освободи, но след миг залитна и се свлече на земята. Третият от убийците продължаваше да разсича с ножа си рухналия на земята вожд. Антрат Алв го удари отстрани по врата с ръба на ръката си. Той се свлече и повече не мръдна.

Небу-ин-Абеноз беше мъртъв. Беше нарязан, промушен и наръган на двайсетина места. На шията му имаше най-малко три прорезни рани и бе почти обезглавен. Раненият калеранец все още

беше жив, но дори да се намираше в момента върху операционната маса на някоя болница във времепредела на Първо ниво, беше съмнително, че лекарите ще успеят да го спасят — оставаха му още само няколко секунди живот. Поставиха няколко възглавници под главата му и извикаха няколко жени на помощ, но той почина още преди да са дошли.

Тримата убийци също бяха мъртви. С изключение на няколко драскотини върху черепа на ударения с бутилката, по тях нямаше никакви рани. Каву-ин-Аворан ритна единия по лицето и изпсува.

— Много бързо убихме тези мерзавци — викна той. — Трябаше да ги хванем живи и след това да се позанимаем с тях, както заслужават. — И продължи да уточнява с ругатни характера на заслугите им. — Такъв позор!

— Изобщо не мислех, че с едно леко чукване ще го убия — оправда се мъжът, който бе халосал единия с бутилката. — Мислех единствено за Небу-ин-Абеноз, да го приеме Сафар...

Антрат Алв се наведе над този, когото бе пернал по врата.

— Този не съм го убивал — каза той. — Ако го бях ударил смъртоносно, вратът му щеше да е счупен, а не е. Виждате ли? — И той завъртя главата на мъртвия. — Мисля, че взеха отрова, преди да измъкнат ножовете си.

— Видях да слагат ръце пред устата си! — възклика един калеранец. — Гледайте как са стиснали челюсти. — Разтвори челюстите на един от убийците с ножа си, помириса устните и надникна в устата му. — Вижте, зъбите и езикът му са си изменили цвета и има странна миризма.

Антрат Алв помириса, обърна се към партньора си и прошепна:

— Халатейн.

Гатон Дард кимна. Беше отрова от Първо ниво — паравремите често си носеха капсули с халатейн в по-варварските времепредели като последно средство срещу евентуални мъчения.

— Но, да се слави името на Сафар, що за хора са тия? — възклика Кору-ин-Иригод. — И аз познавам такива, които бих убил, рискувайки живота си, но никога не бих го захвърлил по такъв начин.

— Знаели са, че ще ги убием, и са взели отровата, за да умрат по-бързо и безболезнено — досети се един калеранец.

— Или за да не изтрягнете от тях имената и националността на онези, които са ги пратили — добави възрастен мъж, облечен в дрехите на скотовъдец от югоизточните области. — Ако съм на ваше място, бих се опитал да открия кои са тези неприятели. Колкото побързо, толкова по-добре.

Гатон Дард оглеждаше един от ножовете — сгъваем нож с широко еднострочно острие, което се затваряше с пружина, с дръжка от черупка на костенурка с месингов обков.

— При всичките си пътувания — каза той — не съм виждал нож с такава изработка. Кажи ми, Кору-ин-Иригод, знаеш ли от коя страна пристигат чуждоземните роби на Небу-ин-Абеноз?

— Мислиш, че има нещо общо с това? — попита калеранецът.

— Би могло. Допускам, че тези хора не са били родени като роби, а са били пленени. Да предположим, че на Небу-ин-Абеноз е бил продаден важен човек, когото той след това е продал на някого — кралски син или някакъв свещеник — предположи Гатон Дард.

— В името на Сафар, ами да! И сега този народ, където и да се намира той, е в кървава вражда с нас — заключи Каву-ин-Аворан. — Трябва да го обмислим — лоша работа е да имаш неизвестни врагове.

— Гледайте! — извика един калеранец, който бе започнал да съблича тримата мъртвъци. — Те не са от градовете Усасу или от друг народ по тези земи. Вижте, не са обрязани!

— Много от робите, които Небу-ин-Абеноз докара в Кареба от хълмовете, не бяха обрязани — каза Кору-ин-Иригод. — Приятели от Джесеру, може би вие имате мнение по въпроса. — Той се намръщи.

— Помислете, ще се почувствват ли удовлетворени тези, които го извършиха, или омразата им към нас ще продължи?

— Труден въпрос — отвърна Антрат Алв. — Вие, калеранците, не служите на нашите богове, но сте наши приятели. Позволете ми да се оттегля и да се помоля. Ще се посъветвам с боговете, за да помогнат на всички ни.

II

Беше средата на деня, но облаци скриваха слънцето. Слаб дъждец ръсеше върху площадката за кацане на Полицейския терминал в Дергабар-еквивалент, когато Вал и Дала слязоха от ракетата. В другия край на напомнящия лава паваж съзряха массивния силует на Торта Карф, изгърбен под дългата мантия и с ниско прихлупена над веждите плоска шапка. Когато се приближиха, той раздруса ръката на Вал и целуна Дала по бузата.

— Натам — кимна той към очакващата ги аерокола. — Вчерашният ден не беше от най-добрите, нали?

— Не беше — съгласи се Вал.

Качиха се и водачът вдигна колата на височина двеста стъпки, след което направиха завой и се спуснаха към сградата на главната квартира на Главния, която се намираше на около миля.

— Не сме спрели окончателно, сър. Рантар Джард работи върху няколко идеи, които биха могли да го отведат до времепределите Колгор, където действат търговците-вещери. Ако не можем да ги засечем на изхода, можем да ги пипнем на входа.

— Освен ако не са се усетили и не са преустановили дейността си — вметна Торта Карф.

— Съмнявам се да са го направили, Главен — отвърна Вал. — Разбира се, ние не знаем кои са и е трудно да отгатнем реакцията им, но те явно са решени да рискуват за големи печалби. Сигурно мислят, че са в безопасност, след като са блокирали единствения компрометиран времепредел и са ликвидирали единствения свидетел, който би могъл да ги изобличи.

— А с какво се занимава Рантар Джард?

— Опитва се да установи местоположението на подсектора и пояса на правдоподобност от казаното от робите за религиозните им вярвания, тамошния крал и принца на Джирда, както и за аристократичните семейства в околността — отговори Вал. — Когато го установи с възможно най-голяма приблизителност, ще започне да

обстрелва цялата паратемпорална зона с фотографски автозавръщащи се сонди от аероколи на Полицейския терминал над пространствените еквиваленти на няколко превзети от крутите градове. Получи ли снимка, на която крутите са с огнестрелни оръжия, ще разполага с времепредел на търговци-вещери.

— Звучи простишко — каза Главният. Колата кацна и той помогна на Дала да слезе. — Предполагам и той, и вие съзнавате колко малко са шансовете му въобще да открие нещо. — Приближиха до антиграв-шахтата и се спуснаха до етажа, на който имаше копие на офиса на Торта Карф от Паравремевата сграда в Родния времепредел. — Така или иначе, нямаме друг шанс.

— Безпокой ме едно нещо — каза Дала, щом влязоха в офиса и минаха зад подковообразното бюро. — Разбирам, че новината е разпространена в Родния времепредел късно сутринта на ден един-шест-едно. Небу-ин-Абеноз е бил убит около 17.00 часа местно време, което прави дергабарско време 01.00 часа тази нощ. Значи са разполагали с четиринайсет часа да чуят новината, да я изпратят в базата си, да поставят тримата под хипноза, да ги дегизират, да ги прехвърлят в сектор Есарон на този времепредел и от там в Кареба. — Тя поклати глава. — Доста светкавично са действали.

Торта Карф метна поглед към Въркън Вал.

— Твоето момиче става за ченге, Вал.

— Много помогна в секторите Есарон и Колгор — потвърди Вал.

— Иска да продължи да ми помога. Бих се радвал да е до мен.

Торта Карф кимна. Той също бе убеден, че Дала няма да поискда се върне в Родния времепредел и да чака отдалеч края на дългото разследване.

— Разбира се, можем да използваме всяка помощ. Мисля, че Дала може много да помогне. Уреди й някакво звание и полицейски чин — помощник технически експерт или нещо такова... Добре дошла при нас, Дала. — Той стисна ръката ѝ по мъжки и се обърна към Вал: — Изминаха почти двайсет и четири часа от момента, в който чух за това, до момента, в който проклетият Яндар Яд се докопа до информацията. Един от най-долните, безответворни... — Той едва не се задави от възмущение. — И още четиринайсет часа от момента, в който Скордран изпрати доклада, докато науча за него.

— Голзан Дот е изпратил доклад до своята компания почти по същото време, когато Скордран Кърв е докладвал за първи път на своя подшеф в регионалния сектор — добави Вал.

— Може и да е така — замисли се Торта Карф. — Бих искал да има и друго обяснение, защото това предполага твърде широка информационна мрежа, която може да си позволи само голяма организация. Но се боя, че е точно така. Би ми се искало да мога да арестувам всички от „Обединени извънвремеви хранителни продукти“, които са се занимавали с този доклад, и да ги наркохипнотизирам. Естествено, не можем да си позволим подобно нещо в Родния времепредел, а и при настоящата политическа ситуация...

— Защо, какво се е случило, Главен?

Торта Карф изруга. Беше отегчен и огорчен.

— Салгат Трод. В началото, след като Яндар Яд изстреля информацията в ефир, имаше отделни неорганизирани заяждания от страна на опозицията в Съвета. Салгат изчака до средата на следобеда, когато членовете започнаха да се събират, и взе думата. Центристите и умерените десни се опитаха да поискат дебати. Това свърши толкова работа, колкото ако се опиташи с ръчен пожарогасител да изгасиш горски пожар на Пето ниво. Накрая Салгат иска да се даде ход на процедура за бламиране на законното правителство. Това означава вот на доверие в десетдневен срок. Салгат разчита на сбирщина от леви и отцепили се центристи. Съмнявам се да събере достатъчно гласове, за да събори Управлението, но нещата ще загрубеят за нас.

— Каквато може би е причината Салгат да предизвика цялата тази бъркотия — предположи Вал.

— Това се обсъжда — отвърна Торта Карф. — Води се неофициално разследване за съдружниците на Салгат Трод, източниците на приходите му и така нататък. Още нищо не е излязло наяве, но имаме надежди.

— Дано имаме повече късмет в Родния времепредел, отколкото извън него — каза Вал.

Торта Карф го изгледа втренчено и зачака.

Вал тъпчеше тютюн в лулата си. После вдигна очи.

— Да, Главен. Налице е голяма престъпна организация — нека използваме за парола „Робски тръст“. Хората, които го управляват, не са глупави. Фактът, че цели десет години прекарват роби в сектор

Есарон, без да ги разкрием, го доказва. Както и бързината, с която се отърваха от въпросния Небу-ин-Абеноз под носа на двама наши детективи. Трябва да прибавим и скоростта, с която успяха да се възползват от нахлуването на крутите в сектор Колгор в Индия. Проучвал съм доста нелегални и подрывни организации из цялото паравреме и между наистина успешно действащите има някои общи принципи. Един от тях е клетъчно устройство — малки групи, действащи изолирано една от друга, които си сътрудничат помежду си, но не познават структурата си. Другият е принципът на вертикалния контакт — водачите се свързват с подчинените чрез сектори за връзка и неосведомени посредници. Третият е готовността да бъде ликвидиран или принуден да свидетелства всеки потенциален изменник. Например починалият Небу-ин-Абеноз. Бих се обзаложил, че ако пипнем някои от тези търговци-вещери или шайка, която продава роби на някой като Небу-ин-Абеноз в друг парапредел, и ги наркохипнотизираме, всичко, което ще научим, са няколко имени на преки сътрудници, а водачът на групата ще знае, че от време на време с него се свързва някакъв чужденец и му дава разпорежданията си и че в критични моменти може да се свързва само чрез някакъв „сляп адрес“. Тези, които ръководят всичко това, са тъкмо в Родния времепредел, много от тях на високи постове, и ако успеем да пипнем един от тях и да го наркохипнем, може да предизвикаме верижна реакция от разкрития, които ще разрушат целия „Робски тръст“.

— Как ще се докопаме до тези височайши мъже? — заинтересува се Торта Карф. — Да дадем обява в някоя телевизионна програма?

— Ще оставят следи — няма начин да го избегнат. Предполагам, че Салгат Трод е един от тях. Мисля, че има и други изтъкнати политици и бизнесмени. Проверете за нередности и странности при сделки с извънвремева обмяна на валута. Например в секциите на обуса в сектор Есарон. Или големи сделки в злато.

— Да. И ако имат наистина сложни извънвремеви бази, не им трябва снаряжение, което може да се набави в родния времепредел — допълни Торта Карф. — Части за паратемпорални конвейери и полеви мрежи. Не можеш просто да влезеш в един хардуерен магазин и да си закупиш подобна стока.

Дала се наведе, за да изтърси пепелта от цигарата си в един пепелник, и предложи:

— Опитайте се да надникнете в Бюрото по психическа хигиена. Там ще попаднете на богата жила.

Вал и Торта Карф се обърнаха рязко и се вторачиха в нея.

— Продължавай — подкани я Торта Карф. — Това звучи интересно.

— Хората, които стоят зад всичко това — продължи Дала, — определено могат да бъдат класифицирани като престъпници. Самите те може и никога да не извършат престъпление, но се разпореждат за извършването на престъпления и имат изгода от тях, следователно притежават мотивацията и психиката на престъпници. Наричаме престъпници онези, които страдат от психически отклонения от антисоциален характер, обикновено параноидни — повишен egoизъм, незачитане правата на другите, неспособност да съблюдават социалната необходимост от взаимно сътрудничество и доверие. В Родния времепредел разполагаме с универсален психологически тест за откриване и отстраняване на подобни характеристики.

— Изглежда, в този случай не е бил направен — предположи Торта Карф.

— Да, разбира се — съгласи се Въркън Вал. — Открий как тези хора са осутили разпознаването от психотеста. Това ще ни покаже кой е пропуснал да бъде тестван съобразно своя пост, а също така кой се е промъкнал в Бюрото по психическа хигиена, без мястото му да е там.

— Мисля, че следва да дадете на разследването на цялата организация на Бюрото по психическа хигиена изключителен приоритет — добави Дала. — Резултатите от един психотест зависят от хората, които го провеждат, и ако те са престъпници...

— Имаме приятели в Изпълнителния съвет — прекъсна я Торта Карф. — Ще се постараю този въпрос да бъде повдигнат, когато Съветът бъде свикан отново. — Той погледна часовника. — Впрочем, това ще стане след три часа. Ако не друго, ще поставим Салгат Трод натясно. Не може от една страна да настоява за разследване на Паравремевата полиция, а от друга да се противопостави на разследване на Психическата хигиена. Какво друго имаме да обсъдим?

— Онези сто роби, които отървахме в сектор Есарон — отвърна Вал. — Какво ще ги правим? А ако установим местонахождението на

времепредела, в който се намират базите на търговците, ще имаме още стотици, а може би и хиляди.

— Не можем да ги сортираме и да ги разпратим обратно по техните времепредели — отвърна Торта Карф. — Какво пък, настани ги някъде в сектор Обслужване. Известно ми е, че Кодексът за паравремево прехвърляне ограничава сектор Обслужване до жители на времепредели под втори ред варварство, но Кодексът до такава степен е съсипан от този бизнес, че още няколко незначителни нарушения на буквата тук-там няма да са кой знае какво. Сега къде са?

— В полицейски терминал на Наркан-еквивалент.

— Засега по-добре да останат там. Може да ни се наложи да открием нов времепредел на сектор Обслужване, за да се погрижим за всички роби, които намерим, ако установим местонахождението на извънвремевите бази, които използват тези хора. Вал, този случай е твърде голям, за да го водим като рутинна операция наред с другите си задължения. Поеми го под свое командване. Изгради щабовете си тук и се снабди с всичко, което ти е необходимо като персонал и снаряжение. И не забравяй, че вотът за доверие е след десет дни — сутринта на ден едно-седем-две. Не очаквам чудеса, но ако не изясним тази работа дотогава, ще си имаме неприятности.

— Разбрах го, сър. Дала, по-добре се върни в Родния времепредел с Главния. Тук с нищо не би могла да ми помогнеш в момента. Отдъхни си и се опитай да издействаш покана за нас двамата за вечеря в апартамента на Талван Драс тази вечер. — Той отново се обърна към Торта Карф. — Дори и да не се занимава с бизнес, Драс все още е собственик на „Обединени извънвремеви хранителни продукти“. Може би ще успее да открие или да ни помогне да открием как историята за тези роби се е разчула извън неговата компания.

— Няма да ми е кой знае колко трудно — отвърна Дала. — Ако шумотевицата в Родния времепредел е толкова голяма, колкото предполагам, Драс ще направи салто-мортале и ще скочи през огнен обръч, за да ни покани на някоя от своите вечери точно в този момент.

Салгат Трод блъсна нетърпеливо встрани натрупаните хартии и звукозаписни ролки.

— А вие какво очаквахте? — остро запита той. — Това беше следващата логична стъпка. Работата на Бюрото по психическа хигиена е да разкрива всеки, който се грижи преди всичко за собствените си интереси, и да го превърне в почтителен, съблюдаващ законите мухльо. Свещеното Бюро за мухльовци изтърва много от нас. И сега е естествено алиби на Торта Карф.

— Което ще донесе доста неприятности на много от нас — добави младият мъж в усуканата около тялото му туника. — Не желая психотестовете ми да бъдат проверявани от някакъв педантичен фанатик, който не позволява да бъде убеждаван, както не го желаеш и ти.

— Организирам нещо, за да парирам това — отвърна Салгат Трод. — Ще атакувам цялостната научна обосновка на психотеста. Например доктор Фрастор Клав, който твърди, че така наречените криминогенни тенденции са резултат от цялостното обкръжение на индивида и че психотестът и анализът на личността са без никаква стойност, тъй като цялостното обкръжение се променя ежедневно и дори ежечасно...

— Това не върши работа — прекъсна го анонимният млад мъж, пратеник на някой, който беше също толкова анонимен. — Фрастор е загубеняк. Никой от уважаваните психологи или психоексперти не зачита доводите му. А и не желаем да нападаме Психическата хигиена. Хората в нея, с които можем да се сработим, са нашата защита. Те осигуриха за всички нас чисти досиета за психическо здраве и благодарение на тях разполагаме с документи, които го доказват. Онова, което трябва да направим, е да излезе така, че този инцидент в сектор Есарон е единствен по рода си, и да забъркame самата Паравремева полиция. Всички търговци на роби са параченгета. Вината не е в Бюрото за психическа хигиена, тъй като Паравремевата полиция има свой собствен екип за психотеста. Ето там е бедата — параченгетата не са тествали адекватно собствения си персонал.

— И как ще го направим? — запита подигравателно Салгат Трод.

— Първата ви работа утре сутринта е да вземете думата и да оповестите новите разкрития за търговците-вещери. Ще обвините Паравремевата полиция, че самите те са търговците-вещери. Защо не? Те имат собствени магазини за снаряжение за паратемпорално прехвърляне в Полицейския терминал, те разполагат със средства за

производство на копия на всевъзможни извънвремеви принадлежности като огнестрелни оръжия, да речем, и пак те знаят кои времепредели в кои сектори се разработват от легитимни паравремеви търговци и кои не. Какво би могло да спре шайка безскрупулни параченгета да се вмъкне в няколко неочаквани времепредели в Колгор, да закупи пленници от крутите и да ги прехвърли в сектор Есарон?

— Но защо им е да позволят подобно нещо да излезе наяве? — запита Салгат Трод.

— Някой е направил грешка и е преместил много роби в неразработен Есарон времепредел. Или по-скоро „Обединени извънвремеви хранителни продукти“ са създали плантация във времепредел, в който те са прекарвали роби. Всъщност точно това се е случило. Грешката на нашите хора е, че не са закрили този времепредел, когато „Обединени извънвремеви хранителни продукти“ са се настанили там — обясни младият мъж. — Така този Скордран Кърв, глупак, който не знае какво става около него, открил робите и издрънкал за тях на въпросния Голзан Дот, а Голзан докладвал на компанията си и нещата излезли извън контрол. Затова сега Торта Карф се опитва да сплаши общественото мнение с призрачни истории за гигантска паратемпорална конспирация, за да изкрънка по-голям бюджет и власт.

— Докога смятате, че ще мога да се измъквам по този начин? — попита Салгат Трод. — Така мога само да удължа парламентарния имунитет. Рано или късно би трябвало да предявя официални обвинения към специална юридическа комисия, а това означава наркохипноза, при което всичко ще излезе наяве.

— Ще разполагате с доказателства — отвърна младият мъж. — Ще представим няколко от каранданците, които Въркън Вал не успя да пипне. Под наркохипноза те ще потвърдят, че са видели няколко търговци-вешери да си събличат мантиите. Под тях били в униформи на Паравремевата полиция. Следите ли мисълта ми?

Салгат Трод изсумтя в знак на гневно възмущение.

— Но това е нелепо! Предполагам, че на тези каранданци ще бъде дадено нещо, за което измамно се твърди, че изтривало паметта, и пакет псевдоспомени. Колко ще трае това? Трийсетина дни. Не съществува такова нещо като изтриване на паметта. Има потискане на паметта и обивка от псевдоспомени. Признавам, че с наркохипноза по

бързата процедура в задната стаичка на някой полицейски офис тя не би могла да бъде пробита. Но опитен психоексперт ще открие само в рамките на пет минути дали наркохипнотизираният е зареден с псевдопамет и за съвсем кратко време този повърхностен пласт от фалшиви спомени и блокади ще бъде отстранен. Какво правим тогава?

— Спрете за момент, господин член на Съвета. Това не съм си го измислил аз — отговори посетителят. — Това решение е взето на върха. На самия връх.

— Изобщо не ме интересува чия идея е — отсече Салгат Трод. — Цялата работа е пълен идиотизъм и аз нямам намерение да се забърквам в него.

Лицето на посетителя замръзна. Цялото уважение, което демонстрираха маниерите и тонът му, се стопи. Гласът му прозвучава грубо и безцеремонно.

— Виж какво, Салгат, това е нареџдане на Организацията. Не се опитвай да не се подчиниш на нареџдане на Организацията или да я напуснеш. Поумней, пораснало момче, и прави, каквото ти се казва. — Той извади от джоба си ролка и я оставил върху бюрото. — Твоята реч е скицирана тук. Произнеси я със свои думи, но следвай указанията стриктно. — Той изгледа втренчено Салгат Трод. — Няма да си губя времето да ти обяснявам какво ще ти се случи, ако не го направиш. Сам се досещаш.

След което се обърна и излезе през тайнния изход. Известно време Салгат Трод остана вторачен в него. По едно време посегна към ролката, но дръпна ръка като ужилен. Погледна часовника. Беше точно 16.00.

Зелената аерокола кацна на площадката. Въркън Вал, който седеше на предната седалка до пилота, отвори вратата.

— Да ви се обадя ли по-късно, помощник Вал? — попита пилотът.

— Не, благодаря, Дрент. Със съпругата ми сме поканени на вечеря и вероятно след това ще се прехвърлим в някой нощен бар. Утре сутринта всички антиуправленски коментатори ще ме заядат за среднощните ми гуляи вместо да водят битка с „Робския тръст“. Няма

нужда да се показвам с официална кола, давайки им шанс да добавят „на обществени разносчи“.

— Все пак забавлявайте се, докато можете — посъветва го пилотът и посегна към радиотелефона. — Желаете ли да ви ангажирам стая тук, сър?

— Не, благодаря.

Прислужникът му Кандарго го въведе в апартамента шест етажа по-надолу.

— Госпожа Дала се облича — каза той. — Помоли ме да ви кажа, че сте поканени на вечеря от Таван Драс в апартамента му.

— Ще говоря с нея — отвърна Вал. — Извади ми парадната униформа, късото яке, ботушите, бричовете, както и иглера.

— Да, господарю. Ще извадя нещата ви и ще подгответ ваната.

Прислужникът се обърна и се отдалечи към антрето с тоалетните помещения, вдясно от които се намираше стаята на Вал, който го последва, но зави наляво към стаята на съпругата си.

— Дала! — извика той.

— Тук съм! — чу се гласът ѝ откъм банята.

Намери я просната върху пластмасова кушетка. Прислужницата ѝ Рендана енергично разтриваше тялото ѝ с някакъв мехлем с остра миризма, гъст като грех. Лицето ѝ бе покрито с маска, а косата ѝ бе скрита под еластична шапка. Винаги бе подозирал, че красотата е истинската женска религия, като имаше предвид всеотдайността, с която фанатизираните ѝ последователки се подлагаха на всевъзможни мъчения заради нея. Дала му махна за поздрав и попита:

— Как мина?

— Горе-долу. Организирах си нещо като миниатюрна полицейска сила и разполагам с офицери за свръзка във всяка организация в Регионалния сектор, тъй че да бъда информиран незабавно, ако някъде възникне нещо ново. Какво става в Родния времепредел? Попаднах на една новинарска сводка в щаба на Паравремевата полиция. Изглежда, са изтекли още куп неща. Сектор Колгор, търговци-вещери и всичко останало. Как се случи?

Дала се завъртя, за да може Рендана да разтрие синьозелената смазка върху гърба ѝ.

— „Обединени извънвремеви хранителни продукти“ са пуснали цяла тумба репортери днес. Изглежда, се боят да не бъдат обвинени в

съучастничество и искат да си защитят гърба. В този времепредел има само двама наши детективи в плантацията.

— Знам. — Вал се усмихна — Дала вече мислеше за Паравремевата полиция като за „нашите“. — Какво става с вечерята у Драс?

— О, беше лесно. — Тя отново смени позата си. — Просто му се обадих и му казах, че сме си отложили отпуската, и той ни покани, без дори да му намекна. Какво смяташ да облечеш?

— Зелената униформа. С нея мога да бъда с иглер и на масата. Не мисля, че е разумно да се разхождам невъоръжен дори в Родния времепредел. Всъщност именно тук — поправи се той. — В колко часа е вечерята и колко време ще отнеме на Рендара да махне това лепило от теб?

Салгат Трод спусна аероколата на най-горната площадка за кацане на сградата, в която беше апартаментът му, и нареди на робота да я прибере в хангара. Докато крачеше към антигравитационната шахта, се огледа. Във въздуха над него имаше десетина коли. Всяка би могла да го последва от Паравремевата сграда. Изобщо не се съмняваше, че е под постоянно наблюдение от момента, в който анонимният пратеник му предаде ултиматума на Организацията. Докато не произнесеше речта на следващата сутрин или не демонстрираше намерението си да откаже да го направи, беше в безопасност. След това...

Останал сам в офиса си, бе преценил подробно и многократно ситуацията от всички страни; изводите бяха неизбежни. Организацията му бе наредила да предяви обвинение, което самият той знаеше, че е фалшиво. Това беше предварителното условие. След като го направеше, щяха да го убият. Тъкмо в това бе проблемът да се забъркаш с подобни типове — ставаш заменим и рано или късно решават да те отстрanят. Как тогава да постъпи?

Като начало, обвинение в престъпна злоупотреба срещу Управлението или Паравремевата полиция, отправено в Изпълнителния съвет, бе равносилно на обвинение, отправено в съд, и отправящият обвинението автоматично се превръщаше в криминален обвинител и бе длъжен да повтори обвинението под наркопсихоза.

Така всичко щеше да изскочи късче по късче на бял свят чак до първата незаконна сделка с индо-уралоалтайски опиум, отклонен при покупка в сектор Кифтан и продаден в сектор Луварианска империя на Второ ниво, както и сделките с радиоактивни отрови и търговията с роби. Би могъл да назове твърде малко имена — дейността на Организацията беше изключително добре парцелирана, — но можеше да разкаже кога, къде и в какви паратемпорални зони се е случило това или онова.

Не. Организацията не би го допуснала, а единственият начин да го предотврати бе смъртта на Салгат Трод веднага след произнасянето на речта. Всички приказки за осигуряване на категорични доказателства бяха глупост. Целта беше да го убедят да тръгне към собствената си гибел. Разбира се, че щяха да го убият по начин, който да потвърди казаното, от което той вече не би могъл да се отрече. Убиецът, който веднага щеше да бъде умъртвен на свой ред от някой друг, щеше да носи униформата на Паравремевата полиция или нещо такова. А и това не би имало никакво значение — той вече нямаше да има никакви грижи.

Една от обслужващите го проли — стройно кафяво момиче, негова икономка и любовница — го посрещна на вратата на апартамента. Той я целуна небрежно и затвори вратата зад себе си.

— Уморен си — каза тя. — Ще кажа на Ниндрандигро да ти донесе охладено вино. Легни и си почини до вечерята.

— Не, не — искам бренди. — Той отиде до шкафа за напитки, извади бутилка и чаша със столче и си наля. — Кога ще е готова вечерята?

Кафявата девойка стисна окачената на врата ѝ малка златна сфера и тих глас заповтаря: „Осемнайсет-двойсет и три-десет, осемнайсет-двойсет и три-единайсет, осемнайсет-двойсет и три-дванайсет...“

— След половин час. Все още е в роботника — отговори тя.

Той изпразни половината чаша, оставил я и се приближи към окочено на стената платно — абстрактна рисунка в крещящи червени и ябълковозелени цветове. Бутна я а една страна, отключи скрития зад нея сейф, извади пачка банкноти и я подаде на момичето.

— Вземи, Зингана. Заведи Ниндрандигро и Калила някъде. Идете и се забавлявайте, където решите. Не се прибирайте преди

полунощ. Имам да водя преговори тук и искам да съм сам. Изведи ги веднага. Сам ще се погрижа за вечерята. Изхарчете колкото искате.

Момичето прелисти банкнотите.

— Благодаря ти, Трод! — Прегърна го и го целуна възторжено.

— Веднага ще им кажа.

— И да прекарате добре, Зингана — колкото е възможно по-добре — каза той, прегърна я и я целуна. — Сега излизайте. Трябва да се съсредоточа.

Щом тя излезе, той довърши питието и си наля пак. Извади и провери иглера. После провери жалузите на прозорците и включи външните видеоекрани, запали пура и седна зад писалището с чашата и иглера пред себе си, за да изчака излизането на прислугата.

Имаше един-единствен изход да остане жив. Знаеше го, но се нуждаеше от още бренди и доста психически усилия, за да предприеме необходимото. Психовъзстановяването бе нещо ужасяващо. Физическите и психическите мъчения щяха да продължат цяла година, по-тежки и от изтезанията в сектор Кифтан. Предстоеше му да изживее срама от разкриването на най-интимните му тайни, които психоекспертите щяха да измъкнат от него, а накрая щеше да се превърне в някой, който нямаше да е вече Салгат Трод, или някой като Салгат Трод, някой, когото щеше да трябва тепърва да опознава и за когото да изгради нов живот.

В един от видеоекраните видя да се отваря вратата на коридора към помещенията за прислугата. Един след друг се появила Зингана, облечена в черна вечерна рокля и черна пелерина от кадифе, камериерката Калила в нещо, което смяташе, че може да мине за модерна рокля на Първо ниво, и Ниндрандигро в един от вечерните костюми на своя господар. Салгат Трод изчака да стигнат по коридора до антигравитационната шахта и включи видеотелефона, провери защитата, настрои го на радиосигнал и набра номера.

От екрана го погледна момиче в зелена униформа.

— Паравремева полиция — каза то. — Офисът на шеф Торта.

— Обажда се членът на Изпълнителния съвет Салгат Трод — започна той. — От петнайсет години поддържам престъпни контакти с организация, свързана с търговията на роби, която наскоро бе разкрита в сектор Есарон, Трето ниво. Предавам се безусловно. Желая да направя пълни самопризнания под наркохипноза и съм готов да се

поставя на разположение на всякакви съобразени със закона мерки по моя случай. Налага се да изпратите охрана за мен. Бих могъл да дойда сам, но ще бъда убит, преди да стигна до вашето управление...

Момичето, което бе започнало да го слуша с обичайната за телефонистките досада, го гледаше с ококорени очи.

— Само за момент, съветник Салгат Трод. Свързвам ви с Главния Торт.

Сервирането на вечерята отне половин час. Гостите на Талван Драс се разхождаха из приемната, отпиваха от охладените питиета, похапваха мезета и си бъбреха на групички. Не беше обичайната за вечерите на Талван Драс артистична тълпа: повечето от гостите, изглежда, бяха бизнесмени и политици. Талван Драс бе поканил Вал и Дала в компанията около себе си, където беше и топчестият Брогот Залн с инфантилната физиономия, негов конфиденциален секретар, както и финансият му адвокат Джаврат Бренд.

— Не разбирам защо вдигат толкова шумотевица около цялата тази работа — възмущаваше се един от Банковия картел. — Предизвикват много по-голямо вълнение от необходимото. В края на краишата тези хора са били роби и в собствения си времепредел и ако не друго, са много по-добре в сектор Есарон, отколкото ако бяха останали пленници на крутите. Каква толкова е разликата между този случай и начина, по който прехвърляме онези от комплексния Примитивен сектор в Четвърто ниво в сектор Обслужване на Пето ниво, за да ни слугуват?

— О, има огромна разлика, Фарн — възклика Джаврат Бренд.
— Ние набираме примитивите от Четвърто ниво от правдоподобни светове на дивашката Каменна ера и ги прехвърляме в собствените си времепредели на Пето ниво, които практически са извънвремеви разширения на Родния времепредел. Така че не съществува абсолютна никаква опасност за разкриване на Паравремевата тайна. Освен това се нуждаем от известно количество човешки труд за задачи, които изискват оригинално мислене и вземане на решения, които не са във възможностите на роботи, а нашите граждани просто не биха се засели с подобен труд.

— А тези от сектор Есарон, които купуват робите, не биха ли оправдали робството по същия начин с морални съображения? — запита една жена, която Вал познаваше като умерено лява от Съвета.

— И тук има голяма разлика — отвърна Дала. — Пролите от сектор Обслужване не ги бием или измъчваме, или оковававаме. Не разбиваме семейства и не разделяме приятели. Когато набираме примитиви от Четвърти ниво, вземаме цели племена и те идват по собствено желание. Освен това...

Един от облечените в черни ливреи прислужници от съсловието, което обсъждаха в момента, се приближи към Вал.

— Видеообаждане за ваша светлост — прошепна той. — Обажда се Главен Торта Карф. Ако обичате, насам...

Вал завари седналия зад бюрото си Торта Карф да го гледа от екрана в кабината; въртеше между пръстите си златна писалка.

— Вал, току-що се случи нещо интересно — започна той с пресилено спокоен тон. — Не мога да ти го кажа сега, но положително ще искаш да го узнаеш. Изпращам ти кола. Доведи и Дала. На нея също ще й е интересно.

— Добре. След няколко минути сме на горната югозападна площадка.

Дала все още разгорещено отхвърляше каквато и да било прилика между обичайните за Първо ниво методи за набиране на работна ръка и дейността на търговците-вещери. Тъкмо привършваше историята за жената, на чието дете бяха разбили главата, когато Вал отново се присъедини към компанията.

— Драс, ужасно съжалявам — каза той. — Вече втори последователен път ни се налага да се оттеглим, но полицайтe са като лекарите — винаги на повикване, поради което са гости, на които не може да се разчита. Докато пирувате, съчувствайте на Дала и на мен. По всяка вероятност ще минем с по един сандвич и чаша кафе.

— Ужасно съжалявам — отвърна Талван Драс. — Всички ви очаквахме с нетърпение... Е, какво да се прави! Брогот, поръчай кола за Вал и Дала.

— Изпратена е полицейска кола. Сигурно вече е на площадката — каза Вал. — Довиждане на всички. Хайде, Дала!

Наложи се да поизчакат под навеса кацането на зелената полицейска аерокола, която се пълзна по мократа от дъждада площадка. Вал отвори задната врата, помогна на Дала да се качи, влезе и тръшна вратата зад себе си. Едва тогава забеляза сгущилия се на задната седалка Торта Карф. Той им направи знак да пазят тишина и не каза нито дума, докато колата не се издигна над сградата.

— Исках да ви информирам колкото е възможно по-скоро — каза той. — Подозрението ти за Салгат Трод се оказа уместно. Обади ми се броени минути, преди да се свържа с теб. Твърди, че тази търговия с роби е работа на нещо, което нарича Организацията. Каза, че от години получава заповеди от тях. Атаката му срещу Управлението и искането на вот на доверие са били продуктувани от висшия ешелон на Организацията. Убеден е, че възнамеряват да го принудят да отправи фалшиво обвинение срещу Паравремевата полиция и да го ликвидират, преди да повтори обвиненията си под наркохипноза. Затова предлага да се оттегли и да предостави информация срещу защита.

— Колко знае? — попита Вал.

Торта Карф поклати глава.

— Предполагам, не толкова много, колкото твърди. Не би искал да намали разменната си цена. Но е замесен в това от петнайсет години и благодарение на известността си като политик би трябвало да знае доста.

— От шайката му можем да го спасим, но можем ли да го спасим от психовъзстановяването?

— Не. И той го знае. Готов е да го приеме. Изглежда, смята, че единствената му алтернатива е смъртта от ръцете на собствените му сътрудници. И вероятно не греши.

Блесналите от светлина зелени кули на Паравремевата сграда се завъртяха под тях, докато се спускаха.

— Защо биха жертввали ценен съучастник като Салгат Трод, за да отправят срещу нас явно фалшиво обвинение? — зачуди се Вал.

— Ха, това беше идея на нашето ченге новобранец! — Торта Карф се ухили и кимна към Дала. — Накарахме Зортан Харн да внесе тази сутрин искане за спешно назначаване на комисия за разследване на Бюрото по психическа хигиена. Искането е минало и това е реакцията. Организацията е уплашена. Както предрече Дала, не искат да открием как хора с потенциално престъпни характеристики не са

били засечени на психотеста. Салгат Трод ще бъде жертван, за да попречи на това или да го забави.

Вал кимна. Колелетата се блъснаха в площадката за кацане и антигравитационното поле се изключи. Тъкмо така ставаше, когато едно разследване тръгваше в перспективна посока. Слязоха и забързаха под навеса, а колата зад тях отлетя към хангарите. Това беше истински пробив. Колкото и да бе разчленена тази Организация, човек като Салгат Трод щеше да знае доста неща. Щеше да назове имена, посочените хора щяха да бъдат арестувани и поставени под наркохипноза, щяха да споменат още имена — съвършената верижна реакция от самопризнания и предателства.

Точно пред тях бе кацнала друга полицейска кола, от която слизаха трима мъже. Двама бяха в зелените униформи на Паравремевата полиция, а третият с белезници и в работното облекло на прол от сектор Обслужване.

В първия момент Вал помисли, че водят Салгат Трод, преоблечен като затворник-прол, но в следващия миг забеляза, че затворникът е нисък и набит, за разлика от стройния и елегантен политик. Двамата офицери, които го водеха, разговаряха с лейтенант Сотран Барт пред кабинната до антигравитационната шахта. Докато Вал, Торта Карф и Дала се приближат, колата, която ги бе докарала, излетя.

— Нещо току-що пристигна от 24-ти Индустрислен, Главен — отвърна лейтенант Сотран на въпроса на Торта Карф. — Може би за бюрото на помощник Въркън.

— Прол на име Яндрагно, сър — обади се един от полицайте. — Полицията от сектор Индустрислен го е хванала да продава цигари от марсианска кукувича прежда на момичетата в един текстилен цех в Кангабар-еквивалент. Капитан Джамзар предполага, че ги е получил от някой от Организацията.

Някакво звънче прозвънна в съзнанието на Въркън Кал, но в първия момент той не можа да схване причината за беспокойството си. Огледа внимателно двамата полицаи и затворника, но не забеляза нищо подозрително в тях. В този момент кацна друга кола и се вмъкна под навеса. Вратата се отвори и отвътре излезе полицейски офицер, последван от елегантно облечен мъж — Салгат Трод. Отвътре вече се измъкваше втори полицай, когато Вал внезапно осъзна какво го е обезпокоило.

Тъкмо Салгат Трод бе съобщил преди по-малко от половин час термина „Организацията“ на Паравремевата полиция. По това време тези хора ако действително бяха това, за което се представяха, би трябвало да се прехвърлят от 24-ти Индустриски на Пето ниво. Той моментално посегна към иглера. Тъкмо го освобождаваше от кобура, когато се започна.

Белезниците паднаха от китките на „затворника“ и той с рязко движение измъкна от якето си неутронен детонатор. Вал успя да измъкне иглера и го обльчи, преди онзи да успее да го насочи. В същия миг забеляза, че двамата мними полицаи са извадили иглери и се целят в Салгат Трод. Не отекнаха никакви изстrelи. Единствено светлата точица, която припламна в мерника му, показваше, че е задействал оръжието си. Точката примигна и падна върху единия от „полицайите“. Вал зърна насочения към него иглер на другия. Това бе последното, което щеше да види в този живот. Опита се да насочи своя иглер, но времето сякаш бе замръзнало и ръката му едва помръдна. След това мерна неясните светли очертания на пелерината на Дала и иглерът падна от ръката на предрешения убиец. Изведнъж времето възстанови нормалното си темпо. Той включи предпазителя на иглера и се метна напред.

Стисна с лявата си ръка мъжа в зелената униформа за носа, а с десния юмрук го удари с все сила в корема. Устата му зейна и от нея изхвръкна зелена капсула с размера и формата на бобено зърно. Като избути Дала встрани, за да не настъпи капсулата, Вал ритна убиеца в корема — той се преви на две — и нанесе сечащ удар с ръба на ръката си в тила му. Мнимият полицай рухна в безсъзнание.

Вал извади кърпа от джоба си, вдигна изплютата капсула и я уви внимателно, след като се увери, че не е счупена. След което се огледа. Другите двама убийци бяха мъртви. Торта Карф, който оглеждаше облечения в пролска униформа, когото Вал бе убил пръв, погледна зад себе си и изруга. Вал проследи погледа му и също изруга. Единият от излезлите от аероколата полицаи също бе мъртъв, както и свръхважният свидетел Салгат Трод. Колкото бе мъртъв Небу-ин-Абеноз на сто хиляди парагодини оттук.

Бяха минали точно трийсет секунди. През следващите петнайсетина никой не помръдна, сякаш бяха изпаднали във времеви вакуум, очаквайки да се случи още нещо. Дала бе изпуснala

чантичката си, с която бе избила иглера на „затворника“ от ръката му. Сега клекна и почна да събира блещукащите разпилени дреболии. Вил огледа оръжието си и го прибра в кобура. Дежурният лейтенант Сотран Барт закрещя заповеди и от караулното заискачаха мъже, които се втурнаха към аероколите и заизлитаха след аероколата, докарала убийците.

— Барт! — викна Вал. — Имаш ли хиподермична упойваща ампула? Изстреляй я в този — само е замаян от удара. Внимавай с него, важен е. — Той огледа площадката. — Истината е, че разполагаме единствено с него.

След това се приближи да помогне на Дала да прибере нещата си — запалка, малко кристално шишенце парфюм, което по чудо не се бе счупило, кутия за пудра, половината от която се бе разсипала. Подаде ѝ ги, докато Сотран Барт се приведе над затворника да го инжектира. Вал се приближи към тялото на другия мним полицай и разтвори устата му. До бузата му имаше несчупена капсула и той я прибра при първата. Торта Карф го наблюдаваше.

— Същите като убийците на търговеца на роби от Калера в сектор Есарон, нали? — попита той. — Разбира се. Абсолютно същият начин на действие. Да погледнем другия.

Мъжът в пролските дрехи бе стиснал капсулата между кътните си зъби в момента, когато е бил убит — беше счупена и усетиха миризмата на химикал в устата му.

— За втори път ликвидират свидетел под носа ни — Каза Торта Карф. — Крайно време е да се стегнем.

— Поне един от нас си свърши работата. — Вал кимна към Дала. — Изби иглера от ръката му и го пипнахме жив. Полицията ѝ дължи една нова чанта.

— Ще ти намерим най-красивата чанта, Дала — обеща Торта Карф. — Произвеждам те в специален помощник на специалния помощник на Главния. Секцията по убийства на тази Организация действа отлично — всеки могат да ликвидират. Много скоро ще изпратят групичка и за нас. По дяволите, мразя да се движа с охрана като диктатор от Четвърто ниво, но...

От дежурната излезе детектив и се приближи към тях.

— Видеообаждане за вас, сър — докладва той на Торта Карф. — Една от информационните служби иска коментар на току-що

получената новина, че незаконно сме арестували съветник Салгат, държим го в изолация и извършваме обиск на апартамента му.

— Това е Организацията — каза Вал. — Не знаят как се справили момчетата им. Надяват се да им кажем.

— Без коментар — отсече Торта Карф. — Обади се на момичето на централата и му кажи да отговаря на всички следващи обаждания от информационни служби следното: „В момента не коментираме, но предстои публично изявление в... 23.30 часа“ — прецени той, след като погледна часовника си. — Това ще ни осигури време да решим каква линия на поведение да предприемем. Лейтенант Сотран! Поемете си задълженията. Скрийте някъде всички тези тела, включително телата на Салгат Трод и детектив Малтор. Не разрешавайте на никого да коментира случилото се. Пълно затъмнение. Вал, вие с Дала... О, и ти там... свалете затворника в офиса ми. Сотран, никакви съобщения от преследващите фалшивата полицейска кола?

Въркън Вал и Дала седяха зад бюрото на Торта Карф и Вал издаваше заповеди по интеркома и разговаряше по видеотелефона с детективите, които се намираха в апартамента на Салгат Трод. Дала подреждаше разпилените си дреболии. Двамата вдигнаха погледи към влезлия Карф, който се присъедини към тях.

— Затворникът е все още под упойка — съобщи Главният. — Ще излезе след два-три часа. Психотехниците искат да излезе от нея естествено и да пости няколко часа преди да му дадат хипно. Той не е прол от сектор Обслужване — необрязан е, никога не са му правени синтоензимни инжекции или имунизации, нито е подлаган на операция за дълговечност. Същото се отнася и за двата трупа. И тримата нямат лични досиета.

— От апартамента на Салгат съобщиха, че около 18.30 часа икономката и двамата от прислугата са се прехвърлили през домашния конвейер в сектор Обслужване Едно Шест-Пет — докладва Вал. — В този времепредел има увеселителен център за проли. Предполагам, че Салгат ги е освободил за тази вечер, преди да ви се обади.

Торта Карф кимна.

— Разпоредил си се да ги докарат, нали? Новинарските служби са пощъклели. Наложи се да направя предварително изявление, че Салгат Трод не е арестуван, а е дошъл в Щаба по собствено желание и не е под арест.

— Освен, разбира се, под леко вкочаняване — добави Дала. — Това споменахте ли го?

— Не, не го споменах. — Торта Карф сякаш бе гълтнал хинин. — Вал, как, по дяволите, ще се оправим с това?

— Дължни сме да запазим в тайна смъртта на Салгат възможно по-дълго — отвърна Вал. — Организацията не знае със сигурност какво се е случило тук, затова пускат фитили на инфослужбите. Нека се опитаме да ги накараме да повярват, че още е жив и говори.

— Как?

— Все трябва да има някой в Силите, достатъчно сходен с антропоморфичните особености на Салгат Трод, когото нашите козметици да превърнат в негов задоволителен двойник. Нашата версия е, че Салгат е в Полицейския терминал под наркохипноза и ще излъчим негово аудио-визуално изображение веднага щом излезе от наркохипа. Това ще ни даде време да нагласим двойника. Разбира се, ще ни трябват много звукозаписи с гласа на Салгат Трод...

— Ще се погрижа за това. Щом намерим двойник, отиваш да работиш с него. Да видим кой би могъл да ни помогне за тази работа. Ловрант Ролк естествено — от секция Роден времепредел на Изпълнителния отдел на паравремевия код...

Въркън Вал, Дала, Торта Карф и още четирима-петима души гледаха през бюрото към отсрещната страна. Екранът за телепрограми лумна в разноцветни шарки и постепенно се избистри. Появи се лицето на водещия — млад мъж.

— Сега ще излъчим изявленietо, което Торта Карф, Главен на Паравремевата полиция, обеща за този час. Този откъс от програмата е записан аудио-визуално в Щаба на Паравремевата полиция по-рано тази вечер.

На екрана изникна Торта Карф. Разказа как членът на Изпълнителния съвет Салгат Трод му се обадил по видеотелефона и

признал съучасието си в насконо разкритата паратемпорална търговия с роби.

— Ето запис на обаждането на съветник Салгат от апартамента му в 19.45 часа тази вечер.

Изображението се разпадна на цветни точки и се възстанови. Появи се Салгат Трод зад бюрото в библиотеката на апартамента си с чашата и иглера пред него. Прозвуча гласът му, прекъсван от време на време от гласа на Торта Карф, който задаваше въпроси или уточняваше казаното.

— Нали разбирате, че това признание ви задължава да преминете психовъзстановяване? — попита Торта Карф.

Съветник Салгат отговори утвърдително.

— И сте съгласен да пристигнете доброволно в Щаба на Паравремевата полиция и да се подложите доброволно на наркохипнотично разследване?

Салгат Трод се съгласи и с това.

— А сега прекъсвам записа на обаждането на съветник Салгат.

— Торта Карф се появи отново. — Оттук нататък съветник Салгат прави разкрития по престъпната си дейност, които имаме на запис. Тъй като споменава много от своите съучастници, които нямаме никакво намерение да информираме, тази част от обаждането на съветник Салгат не може да бъде оповестена в момента. Нямаме никакво намерение да позволим на някои от заподозрените да избягат или да предоставим възможност на съучастниците им да ги ликвидират, за да попречат на предоставянето на допълнителна информация. Между другото, бе осъществен опит за ликвидирането на съветник Салгат върху площадката за кацане на Щаба на Паравремевата полиция, когато бе доведен под охрана от офицери на Паравремевата полиция...

Той продължи с цветисто и, доколкото бе възможно, правдоподобно описание на нападението на двамата мними полицаи и техния мним затворник. В края на краищата и тримата били ликвидирани, преди да успеят да изпълнят задачата си, при това единият от самия Салгат Трод.

Образът на Торта Карф бе заместен от телата на убийците върху площадката. И тримата изглеждаха мъртви, включително този, който не беше. По нищо не личеше, че е само упоен. След това бяха показани

близки планове на лицата им, докато гласът на Торта Карф призоваваше за внимателно вглеждане и запаметяване.

— Предполагаме, че тези мъже са проли от Пето ниво; смятаме, че са се намирали под хипнотично въздействие или са изпълнявали постхипнотични команди по време на самоубийствената си атака. Ако някой от вас е виждал тези хора, негов дълг е да уведоми Паравремевата полиция.

Торта Карф натисна един бутона пред себе си и екранът потъмня. Зрителите се отпуснаха.

— Добре! Значи на това му се казва публична откровеност? — изкоментира Дала. — Ще го имам предвид, когато слушам изявления на Управлението.

— След около пет минути — обади се един завеждащ, служба — целият ад ще се стовари върху главите ни. Цялата тази работа е абсолютна лудост!

— Надявам се, разполагате с убедителен двойник? — попита Ловрант Ролк.

— Да. Полеви агент Костран Галт — отвърна Торта Карф. — Прекарахме персоналните карти на целия състав през машината. Костран съвпада до една двадесета от процента. В момента е в Полицейския терминал и се връща с ракета от Раванан-еквивалент. Всичко трябва да е готово за изльчване утре до 17.30 часа.

— Не би могъл да се научи да имитира убедително гласа на Салгат за толкова кратко време, като имаме предвид цялата работа, която трябва да свършат върху него козметиците — обади се Дала.

— Направете запис с гласа на самия Салгат от купчината записи, които взехме от апартамента му, и каквото може да се изтегли от новинарските архиви — каза Вал. — Разполагаме с фонетици, които могат да разцепват сричките и да ги сглобяват отново. Костран ще произнесе речта нямо и ще дублираме звука за изльчването. Изпратих съобщение до Полтерма да се заемат с това. Могат да започнат веднага след написването на речта.

— Колкото по-успешно мине номерът, толкова по-голям ще е скандалът, когато накрая признаем, че Салгат е бил убит тук тази вечер — отбеляза главният интерофивен координатор Зоста Оlv. — Добре би било да покажем нещо, което да ни оправдае.

— Да, добре би било — съгласи се Торта Карф. — Вал, какво става с операцията в сектор Колгор? Докъде е стигнал Рантар Джард с установяване на местоположението на някой от времепределите на търговците-вещери?

— Не особено далеч — призна Вал. — Ограничил е подсектора, но изглежда, не разполагаме с абсолютно никаква информация за този пояс. Досега не е имало легитимно проникване на паравреми. Той разполага със свои теолози и нае двама от Извънвремевия институт за религии, които са измъкнали от робите всичко, което могат. Почти единственото, което можем да направим, е да предприемем произволни наблюдения с топки-бумеранги.

— Над повече от сто хиляди времепредели — подхвърли с насмешка Зоста Олв. Беше възрастен дори за своята дълговечна раса, с тънък нос и бръчици около устата. — И какво ще търсим?

— Въоръжени крути — отвърна Торта Карф и се обърни към Вал. — Не може ли да го ограничи още повече? Какво са успели да измъкнат тези експерти от робите?

— Това засега не знам. — Вал погледна часовника. — Но ще разбера. Ще се прехвърля в Полицейския терминал и ще му се обадя. И на Скордран Кърв. Не, на Вълтор Тарн — той би се засегнал, ако го заобиколя и се обърна към някой от подчинените му. По половин час в двете посоки и най-много един час разговор с Рантар и Вълтор. Следващите два часа тук няма да има какво да се прави. — Той се изправи. — Ще се видим, като се върна.

Дала гледаше телекрана. Превключи на оркестър за танцова музика, после на някакво комедийно шоу и по падна на разяреното лице на мъж във вечерни дрехи:

— ... и ще настоявам за пълно разследване след свикването на Съвета утре сутринта! — крещеше той. — Целият този случай е недопустимо оскърбление срещу целия Изпълнителен съвет, вашите избраници, и демонстрира престъпните крайности, до които могат да стигнат този потенциален диктатор Торта Карф и неговият чакал Въркън Вал...

— До скоро, чакал — викна Дала на Вал, докато той излизаше от стаята.

Прехвърлянето до Полицейския терминал — половин час — прекара в сън. Паарамевите прехвърляния и полетите с ракети, изглежда, бяха единственият му шанс да подремне. Все още беше сънен, когато седна пред радиотелевизионния екран зад бюрото-копие на Торта Карф и се свърза с Наркан-еквивалент. Беше 06.00 индийско време. Дежурният в сектор Регионален зад бюрото на Рантар Джард изглеждаше също толкова сънен. Пред него имаше чаша кафе, а в устата му димеше кафяви цигара.

— О, здравейте, помощник Въркън. Да извикам ли зам-главен Рантар?

— Спи ли? В такъв случай недей, за бога. Докъде сте с разследването?

— Вчера пускахме топки-бумеранги, докато имаше слънце, за да маскираме възвръщащите изстrelи. Нищо. Крутите са превзели град Сорам под големия завой на реката. Утре, когато имаме слънчева светлина, ще започнем да бумерангирате централния площад. Може да се получи нещо.

— По същото време някъде там ще се появят търговците-вещери — каза Вал. — Крутите би трябвало да имат много стока за тях. Успяхте ли още да ограничите вероятната зона?

Дежурният потисна една прозявка и посегна за чашата кафе.

— Експертите направо изпомпиха всичко от робите — отвърна той. — Местната религия е пълна каша. Изглежда, в началото е била култ към Великата майка, след това са се появили множество божове, заети от други народи, след това се е превърнала в дуалистичен монотеизъм, след това се населила от множество по-дребни божества и дяволи — нови дяволи, обикновено божества от стария пантеон. И огромно количество приказки за феодални войни, междуособици сред аристокрацията и какво ли не още, но всичко изопачено, защото тези хора са селяни, които са знаели какво се случва единствено в имението на техния господар.

— Как е продължило? — попита Вал. — Питайте ги за скорошни промени, нови сгради, нови разчистени полета, нови наводнени оризища, такива неща. Вземете двама с най-висок коефициент на интелигентност от двата времепредела и ги накарате да посочат местонахождението на имението върху карта голям мащаб и да начертаят планове на разположението на сградите, нивите и други

видими особености. Ако се наложи, научете ги да чертаят карти и да скицират с хипномех. След това пуснете между петстотин до хиляда бумерангови топки на равни интервали из цялата паратемпорална зона. Когато установите времепредел, който кореспондира на техните описание, пратете бумеранги над главния площад в Сорам по целия пояс около него, за да откриете въоръжени крути.

Дежурният го изгледа за момент и отпи още кафе.

— Можем, помощник Въркън. Мисля да изпратя веднага някой да събуди зам-главния Рантар. Искате ли да разговаряте с него?

— Не е необходимо. Нали записващ този разговор? В такъв случай му го пусни. И изстискайте робите. Необходима ви е достатъчно информация от тях, за да започнете с топките-бумеранги, когато слънцето се вдигне достатъчно.

Прекъсна връзката и изпрати да му донесат кафе. След което се свърза с Новилан-еквивалент в Западна Северна Америка.

Беше 15.30 часът тамошно време. На екрана се появи Вълтор Тарн.

— Добър ден, помощник Въркън. Предполагам, че се обаждате във връзка с робите. Прехвърлих целия случай на полеви агент Скордран. Произведох го във временен чин заместник зам-главен. Това е съгласувано с вашето одобрение и на Главния Торт, разбира се...

— Издайте постоянна заповед — прекъсна го Вал. — Ще получа пряко потвърждение от Главния Торт. Ако обичате, свържете ме сега да разговарям с него, зам-главен Вълтор.

— Да, сър. Веднага ви прехвърлям.

Екранът избухна в красива абстракция, след което се избистри и се появи лицето на Скордран Кърв.

— Здравейте, заместник Скордран. Моите поздравления. Какво се случи, след като ликвидираха Небу-ин-Абеноз под носа ни?

— Влязохме в този времепредел същата нощ с аерокораб и направихме разузнаване из хълмовете в околностите на Кареба. Открихме разположението на конвейерната станция. Оградена с колове окръжност с диаметър сто стъпки, покрита с мръсотия и без стрък тревичка, върху която могат да се съберат двеста до триста роби едновременно. Никакви признания да е използвана през последните десетина дни. Направихме доста подробно бумерангиране на този пространствен еквивалент в няколко хиляди времепредела и

намерихме още трийсет такива. Предполагам, че търговците са преустановили цялата операция в сектор Есарон, поне временно.

Тъкмо от това се страхуваше Вал. Надяваше се да не постъпят по същия начин в сектор Колгор.

— Дайте ми обозначенията на времепределите, в които сте намерили конвейерни глави — каза той.

— Един момент, господин помощник. Ще ги фотопринтирам. Включен ли сте за получаване?

Вал отвори един плъзгач под екрана, видя, че фотопринт филмът е зареден, затвори и кимна. Скордран Къри постави лист хартия в улея под екрана и ръката му излезе от екрана.

— Пускам, сър.

Двамата преброиха едновременно до десет и Скордран каза:

— Изпратено.

Вал натисна едно лостче под екрана и се подаде правоъгълно микрокопие.

— Това е почти всичко, което имам, сър. Да поддържаме ли готовност тук или да ги пратя другаде?

— Дръж ги в готовност, Кърв — отвърна Вал. — Може би скоро ще ти потрябват. Ще ти се обадя.

Той постави микрокопието в увеличител и занесе увеличения отпечатък в стаята на конвейера. Имаше нещо особено в списъка с обозначенията на времепределите. Бяха изписани с цифрите на Първо ниво — кратки групи символи, които изразяваха абсолютно точно невъобразимо огромни числа. Вал имаше съвсем повърхностни общообразователни математически познания — достатъчни за професорска степен по висша математика в който и да е университет в Евро-американския сектор на Четвърто ниво, да речем — и не можа да определи спецификата им, макар да му бе ясно наличието на някакъв модел. Той включи стартовия лост, отпусна се в едно от креслата и зачака възникването на транспозиционното поле. Заспа още преди мрежовото поле на конвейера да изчезне. Събуди се, продължавайки да държи списъка с обозначенията на времепределите, когато конвейерът се рематериализира в Родния времепредел. Пъхна списъка в джоба си и забърза към антиграв шахтата, за да се качи до етажа с офиса на Торта Карф.

Торта Карф спеше в креслото си, а Дала довършваше донесената ѝ вечеря, която беше все пак по-вкусна от сандвича и кафето, за които Вал бе споменал пред Талван Драс. Някои от присъствалите при тръгването му ги нямаше, но психоспецът, който отговаряше за арестувания, бе още в офиса.

— Мисля, че вече излиза от упойката — докладва той. — Но все още спи. Искаме да се събуди сам, преди да се заемем с него. Щом се размърда, ще ме извикат.

— Опозицията ни обвинява, че сме упоили и хипнотизирали Салгат, за да направи видеоекранното признание — съобщи Дала. — Можеш ли да се сетиш за някакъв начин, чрез който това може да бъде постигнато, без субектът да е лишен от възможността да лъже?

— Псевдоспомени — отвърна психоспецът. — Би отнело приблизително три пъти повече време от времето, когато Салгат Трод е напуснал апартамента си до момента на телепредаването, въпреки че...

— Добре ли си с висшата математика? — запита го Вал.

— Колкото ми е необходимо да си върша работата. Невронно-синаптични вътрешни връзки, памет-асоциативни модели и други от сорта, които имат математически израз.

Вал кимна и му подаде списъка с обозначенията на времепределите.

— Забелязваш ли някакъв модел?

Психоспецът погледна листа и за момент лицето му стана безизразно — той черпеше от придобитата чрез хипноза информация.

— Да. Всички числа са свързани в нещо като серии с някакво друго число. Опростено до ниво детска градина, да речем, че разликата между А и В е може би една децилионна от разликата между X и A, а разликата между В и С е една децилионна от разликата между X и В и така нататък...

От един от комуникационните репродуктори прозвуча глас:

— Доктор Нентров, пациентът излезе от упойка и се размърдава.

— Трябва да тичам.

Той върна листа на Вал, допи кафето си и излезе с бързи крачки от стаята.

Дала взе листа и го погледна. Вал ѝ обясни какво представляват знаците върху него.

— Ако тези времепредели са в регулярни серии, те са свързани с базисния операционен предел — каза тя. — Вероятно това може да се изчисли. Виждам как би било. Определен интервал между пределите на сектор Есарон, който опростява транспозиционните контролни инсталации.

— Това си мислех и аз. Не е чак толкова елементарно, колкото го изрази доктор Нентров, но може би това е общата идея. По този начин можем да изчислим местоположението на базисния предел. Тук, изглежда, има прекъсване в последователността на числата. Това би трябвало да е времепределът, на който Скордран Кърв е открил робите.

Той посегна към лулата, която бе оставил на бюрото, когато тръгна към Полицейския терминал, и започна да я пълни.

След малко звънна звънец и лампата над един от комуникационните репродуктори светна. Той го включи и се обади:

— Тук Въркън Вал.

Чу се гласът на Сотран Барт:

— Току-що доведоха прислугата на Салгат Трод. Причакали са ги на излизане от домашния конвейер в сградата на апартамента. Не мисля, че знаят за случилото се.

Вал натисна друг бутон и набра комбинация. Светна видеоеекран, на който се виждаше площадката за кацане с току-що пристигналата полицейска кола. Единият от полицайте бе слязъл от нея и помагаше на Зингана — едновременно икономка и любовница на Салгат Трод — да слезе. „Наистина е красива“ — помисли си Вал. Източена, деликатна, с тъмни очи и светлокашфява кадифена кожа. Беше облечена в черна пелерина и сребристочерна вечерна рокля под нея. В черната ѝ коса проблясваше едно-единствено бижу. Спокойно би могла да мине за жена от неговата раса.

Камериерката и прислужникът нямаха нищо общо с нея. И двамата бяха четвърто-пето поколение примитивни диваци от Четвърто ниво. Жената бе навлякла крещящи евтини парцали; имаше едър кокал и массивно тяло, а косата ѝ бе червеникава-шевицова. Напомни му за северноевропейските ловци на елени, прогресирали едва до лъка и стрелата. Прислужникът бе смесица от поне половин дузина примитивни раси. Бе облякъл един от овехтелите млечнорозови костюми на господаря си, който определено не подхождаше на цвета на кожата му.

Бяха твърде далеч от звуковото устройство, за да разбере какво си говорят, но камериерката и прислужникът размахваха яростно ръце и енергично протестираха. Един от детективите хвана жената за ръката. Тя се откопчи и замахна към него, но той успя да блокира удара. Икономката се извърна рязко към жената, каза й нещо и тя се укроти. Вал се обади:

— Барт, доведи момичето с черната пелерина в стая за разпити номер четири. Задръж другите двама в отделни арестантски кабини. С тях ще разговаряме по-късно. Прекъсна връзката и се изправи. — Хайде, Дала. Искам да ми помогнеш с момичето.

— Само се опитай да ми попречиш — отвърна тя. — Държа да присъствам на всеки разпит, който провеждаш с тази жена.

Все още охранявана от детектив, пролката вече се намираше в стаята за разпити. Детективът кимна на Вал, като се помъчи да скрие усмивката си, щом видя Дала, и излезе. Вал покани съпругата си и арестантката да седнат, извади табакерата и предложи цигари.

— Вие сте Зингана от домакинството на Салгат Трод, нали? — попита той.

— Икономка — отвърна момичето. — А също така негова любовница.

Вал кимна и се усмихна.

— Което потвърждава отдавнашното ми уважение към изискания вкус на съветник Салгат.

— О, благодаря. Но се съмнявам, че съм доведени тук, за да получавам комплименти. Или греша?

— Боя се, че не грешите. Чухте ли новините от последните часове, засягащи съветник Салгат?

Тя се изпъна на стола и го погледна изпитателно.

— Не. Тримата с Нинрандигро и Калила прекарахме вечерта в сектор Обслужване Едно-Шест-Пет. Съветник Салгат ми каза, че има делови ангажименти, и искаше да ги изведа и да ги наблюдавам. Не сме чули никакви новини. — Тя се поколеба. — Нещо... сериозно... ли се е случило?

Вал я огледа съсредоточено, после погледна Дала. Между двамата съществуваше някаква смътна, полутелепатична връзка —

никога не бяха успявали да си прехвърлят определени точни мисли, но ясно долавяха емоциите си. Сега той усети съчувствоето, което Дала изпитваше към пролката.

— Зингана, ще ви съобщя нещо, което е тайна за публиката — продължи той. — Възниква обаче необходимостта да ви задържим поне за няколко дни. Надявам се да ме извините, но предполагам, че ако не ви кажа, бихте ми простили по-трудно.

— Нещо му се е случило! — промълви тя с широко отворени очи. Тялото ѝ беше напрегнато.

— Да, Зингана. Около 20.10 часа тази вечер съветник Салгат бе убит.

— О! — Тя се отпусна върху облегалката и притвори очи. — Той е мъртъв? — И го повтори, но като констатация, а не като въпрос: — Мъртъв е!

Дълго седя отпусната, сякаш се опитваше да свикне с мисълта за смъртта на Салгат Трод. Вал и Дала я наблюдаваха. След това тя помръдна, отвори очи, погледна цигарата между пръстите си, сякаш до този момент не я беше виждала, и се наведе напред, за да я загаси в пепелника.

— Кой го направи? — попита тя с поглед, от който надничаше дивашкият й праотец.

— Тези, които използваха иглерите, са мъртви — отвърна Вал. — Самият аз убих двама от тях. Но ни предстои да открием тези, които са го планирали. Надявам се, че би искала да ни помогнеш, Зингана.

Той отново хвърли поглед към Дала. Тя кимна. Бръзката между Зингана и Салгат Трод не се ограничаваше само до делови отношения. Между двамата действително бе съществувала някаква привързаност. Вал ѝ разказа какво се бе случило, а когато стигна до момента, в който Салгат Трод се бе обадил на Торта Карф, за да направи самопризнания за съучастие в търговията с роби, тя стисна устни и кимна.

— Боя се, че има такова нещо — съгласи се тя. — През последните дни, всъщност след съобщението за търговията с роби, нещо го притесняваше. Струваше ми се, че е зависим от някого. И по-рано се бе случвало да се ангажира с неща, толкова далеч от собствените му политически интереси, че все си мислех, че някой го принуждава да ги прави. Е, този път са стигнали твърде далеч. И после?

— Затова известно време ще запазим абсолютно мълчание по случая — продължи Вал. — Официално Салгат Трод се намира в Полицейския терминал и дава показания под наркохипноза.

На лицето ѝ се появи свирепа усмивка.

— Това ще ги уплаши, а страхът те принуждава да вършиш глупости — заключи тя. Не току-така бе станала любовница на политик. — С какво бих могла да помогна?

— Разкажи ни всичко, което можеш — отвърна той. — Може би така ще сме в състояние да предприемем действията, които бихме предприели, ако Салгат Трод бе останал жив, за да даде показания.

— Да, разбира се. — Тя извади цигара от оставената върху бюрото табакера. — Все пак мисля, че би било по-добре да ме поставите под наркохипноза. За вас е по добре да разчитате на онова, което ще ви кажа, затова бих искала да си спомня всичко точно и с пълни подробности.

Вал кимна утвърдително и погледна Дала.

— Можеш ли да се заемеш сама? В момента аудиовизуалният запис е включен, а тук има всичко необходимо. — Той издърпа чекмеджето, в което се намираше наркохип оборудването. — В слушалката има шепнещо устройство, така че можеш да се обаждаш, без да се беспокоиш, че информацията може да проникне в подсъзнанието на Зингана. Ще се видим, след като свършите. Доведи Зингана в Полицейския терминал — вероятно що съм там.

Той излезе от стаята и по коридора срещна офицера, който отговаряше за прислужника и камериерката.

— Имаме проблеми с тях, сър — съобщи офицерът. — Настроени са враждебно, претендират за правата си и настояват да се срещнат с представител на Пролската защитна лига.

Вал се отзова твърде нецензурно по отношение на последната.

— Ако не желаят да сътрудничат, инжектирайте ги и ги разпитайте на всяка цена — нареди той.

Лейтенантът изглеждаше притеснен.

— И до този момент се държим недопустимо с тях — възрази той. — По-безопасно е да ликвидириаш Гражданин, отколкото да разкървавиш носа на някой прол. Защитават ги какви ли не закони.

— Какви ли не закони защитават и Паравремевата тайна — отсече Вал. — А мисля, че има и няколко закончета на убийство на

член на Изпълнителния съвет. В случай, че Лигата започне да създава неприятности, не са тук. В знак на вярност са се присъединили към своя любим господар в неговото убежище в Полтерма. Но един от тях или и двамата работят за Организацията.

— Сигурен ли сте?

— Организацията е твърде добре организирана, за да не е имала шпионин в домакинството на Салгат. Не е Зингана, защото сама пожела да направи показания под наркохипноза. Кой значи остава?

— Е, това вече е друго нещо — в такъв случай те са заподозрени.

— Лейтенантът изглеждаше успокоен. — Ще изцедим всичко и от двамата.

Торта Карф беше буден и си драскаше в бележника с многоцветната писалка. Вал надникна в бележника и примигна: Главният отново рисуваше бублечки — червени мравки с черни крачета и синьо-зелени бръмбари. След това забеляза, че психоспец Нентров Дард пие чист палмов ром.

— Е, казвай най-лошото — каза Вал.

— Момчето е с изтрита памет — отвърна Нентров Дард, пресуши чашата и отново я напълни. — И е облицовано с една стъпка дебел пласт псевдопамет. Ще ни отнеме петдесет-шайсет дни, за да изчегътраме целия този боклук и да го разблокираме. Сложих го да спи и го прехвърлих в Полицейския терминал. Утре сутринта, след като подремна, и аз отивам там и се заемам с него. Ако се надявате да измъкнете нещо полезно от него достатъчно навреме, за да предотвратите назряващата криза в Изпълнителния съвет, просто забравете.

— А това отново ни връща при старите ни приятелчета търговците-вещери — обади се Торта Карф. — Ако те са решили да преустановят дейността си и в сектор Колгор...

Той започна да рисува огромен синьо-черен паяк в центъра на бележника.

Нентров Дард загаси пурата си, изпи рома и се изправи.

— Е, лека нощ, шефе. Вал, ако решиш да ме събудиш преди десет, прати някой, от когото искаш да се отървеш завинаги.

Обиколи бюрото и излезе през страничната врата.

— Надявам се, че не са — обади се Вал. — Наистина се съмнявам да го направят. Това е шансът им да се сдобиват с голямо

количество евтини роби. Крутите са прекалено заети, за да се пазарят. Отивам в Полицейския терминал. Когато Дала и Зингана приключват, нека ме намерят там.

В Полицейския терминал намери определения за двойник на Салгат Трод агент Костран Галт. След като извика математика Зултран Торв, който завеждаше Компютърния офис, и му предаде обозначенията на времепредела в сектор Есарон, съобщавайки му споделените от Нентов Дард идеи във връзка с тях, Вал проведе половинчасов разговор с Костран Галт за ролята, която му предстоеше да изпълни. Накрая се съблече и легна на един диван в стаята за почивка в дъното на офиса.

Събуди се на обяд. Взе набързо душ, избръсна се и са облече, после седна на бюрото и си поръча закуска, която пристигна, докато се свързваше с Рантар Джард и Наркан-еквивалент.

— Идеята ви даде резултат, господин помощник — съобщи му зам-главният на Регионален сектор Колгор. — Робите ни предоставиха значително количество информация за имението и разказаха за нови разчистени полета и за язовир, който господарят им Громдур строи, за да наводни нови оризища. Установихме местоположението на един пояс на около пет парагодини, където са осъществени подобни подобрения. Започнахме да изпращаме топки-бумеранги към целия пояс, времепредел по времепредел. До този момент разполагаме с десетина-петнайсет снимки на главния площад в Сорам, на които има въоръжени крути, както и снимки на лагери на търговци-вещери и конвейерни глави в същите времепредели. Нека ви ги покажа. Тази е направена от аерокораб над гората до еквивалента на Сорам.

Когато изображението се смени, не се виждаше никаква джунгла. Забелязваха се стоманени кули, платформи и сгради, свидетелстващи за конвейерни станции, както и огромен правоъгълник от червени и бели антиграв-шамандури, които да предупреждават въздухоплавателните съдове за зоната, над която се извършват бумерангови дейности. Апаратът беше прикрепен на носа на аерокораб, който кръжеше на десет хиляди стъпки височина.

— Топките са готови — чу се глас, който изреди цяла серия обозначения на времепредели. — Време на завръщане 18.20, плюс-

минус четири минути.

— Варт — чу се гласът на Рантар Джард, явно от корабното радио. — Сигналът ви се излъчва в Дергабар-еквивалент. Наблюдава помощник Въркън. Кога приблизително е следващото завръщане?

— Всеки момент, сър; очакваме рематериализация.

Вал гледаше, без да мигне, с вилица в ръка на половината разстояние от устата му. Неочаквано на около хиляда стъпки под обектива на апаратата лумнаха серия синкави блясъци, а миг по-късно се разтвориха цял куп червено-бели парашути, изхвърлени от фоторазузнавателните топки, завърнали се от сектор Колгор.

— Добре, пускай — извика корабният капитан.

Отдолу бликнаха двайсетсантиметрови сфери, чиито златисти проводникови мрежи блеснаха на слънчевата светлина. Спуснаха се в компактен грозд на около хиляда стъпки, след което избухнаха и изчезнаха. От земята се издигнаха шест или осем аероколи, за да пресрещнат и приберат спускащите се парашути.

Екранът за момент се изпълни с кубчета, след което отново се появи мургавото лице на Рантар Джард. Той извади лулата от устата си и каза:

— Вероятно ще получим позитив от партидата, която току-що видяхте да пристига. Получаваме един средно от две спускания.

— Изпратете списък с обозначенията на времепределите, които сте получили досега, на Зултран Торв в Компютърния офис — нареди Вал. — Той обработва данните от сектор Есарон. Надяваме се да създадем модел. Ще се срещнем след пет часа. Излитам оттук веднага щом уточним още няколко неща.

След това се свърза със Зултран Торв. Обикновено предпазливият и скептичен математик този път тържествуваше.

— Имаме нещичко, Вал — обяви той. — Грубо казано, съвпада с казаното от доктор Нентров — всеки интервал между обозначенията е миниатюрна, но съвсем точна част от разликата между второстепенното обозначение и обозначението на базисния предел.

— Получи ли обозначението на базисния предел? — попита Вал.

— О, да. Тъкмо това щях да ти кажа. Изчислихме го според обозначенията, които ти ми даде. — Той го издиктува. — А обозначенията, които ти ми даде, са...

Вал изобщо не го слушаше. Беше събърчил чело от недоумение.

— Но това не е обозначение на Пето ниво — прекъсна го той. — Това е Първо ниво!

— Точно така. Сектор Абзар на Първо ниво.

— Защо, по дяволите, никой не се е сетил за това досега? — възкликна той.

И в същия момент си отговори. На никого не му бе идвало наум за сектор Абзар.

Преди дванайсет хилядолетия цивилизацията на Първо ниво била изтощена. Изчерпали ресурсите на родната планета Марс преди сто хилядолетия, потомците на тези, които прекосили пространството, опустошили и третата планета. Предшествениците на народа на Въркън Вал открили принципа на паравремевото прехвърляне и започнали да експлоатират безброй светове върху други предели на правдоподобност. Народът в сектор Дуарма на Първо ниво, който почти изчезнал от най-обикновен глад, напуснал градовете и изоставил технологиите, изграждайки една селско-фермерска култура, лишена от прогрес, промени, любознателност, конкурентност и амбиции, и начин на живот, при който всеки ден бил повторение на вчеращния, а всеки утрешен — повторение на днешния.

Народът на Абзар не постъпил така. Те изчерпали ресурсите си докрай, воювайки ожесточено за последните трохи с ядрени бомби, с пушки, със саби, с лъкове и тояги, докато накрая измрели и оставили след себе си една превърната в пустиня планета, изпъстрена с празни градове, които дори дванайсетте хилядолетия не могли да заличат.

Затова никой от сектор Паравреме не посещаваше сектор Абзар. Там нямаше нищо — освен място да се скриеш.

— Съобщи го на зам-главен Рантар Джард от сектор Колгор в Наркан-еквивалент и на зам-главен Вълтор, сектор Есарон, Новилан-еквивалент — каза Вал. — И не забравяй да отбележиш на съобщението до Вълтор „Спешно на вниманието на заместник Скордран“.

Това му напомни за нещо. Щом приключи със Зултран, той изготви заповед от името на Торта Карф за постоянно повишение на Скордран Кърв и я изпрати. Нещо трябваше да се направи и с Вълтор Тарн. Повишение естествено — да речем, заместник-главен на бюро. Хипномех библиотеката в сектор Дергабар на домашния времепредел — там процедурната педантичност и предпазливост на Вълтор щяха да

бъдат предимства, а не недостатъци. Свърза се с адютанта Властор Арф и нареди:

— Искам повече войски от сектори Обслужване и Индустрислен. Прегледай всичко и провери откъде какво може да се задели. Не оголовай нито един времепредел, но оформи сила от порядъка на три дивизии. Установи местонахождението на всички големи антигравитационни транспозиционни докове в сектори Търговски и Пътнически и изготви списък на спедиторските и пътническите кораби, които могат да бъдат реквизирани спешно. Предполагаме, че засякохме времепредела, който Организацията използва като база. След като нападнем няколко пункта в близост до еквивалентите на Наркан и Новилан, ще предприемем планетарно почистване.

— Разбрао, господин помощник. Ще направя всичко, което мога, за да сме готови за мащабна операция, без да изтече никаква информация. След нанасяне на първия удар няма да имаме проблеми със сигурността и всичко ще се изясни. Дотогава ще изгответя генерален план и ще подам сигнал на всички наши хора. Нали така?

— Точно така. И за твоя информация, базата не е на пето ниво, а сектор Абзар на Първо.

И посочи обозначението.

Властор Арф се изхили.

— Виж ти! Дори бях забравил, че съществува сектор Абзар. Да съобщя ли на репорттерите?

— Да те вземат мътните, не! — почти изрева Вал. И следващия миг го обзе любопитство: — Какви репортери? Какво правят те в Полтерма?

— Главният Торта изпрати тук тази сутрин петдесет-шайсет новинари с нареждане да не им дадем възможност да изпращат материали оттук, но да ги оставим да отразяват набезите, щом започнат. Инструктирани сме да ги снабдим с оръжия, аудио-визуална техника, диктофони и всичко, от което се нуждаят...

Вал се ухили и призна:

— За това никога не бих се сетил. Старата лисица си е стара лисица. Не, нищо не им казвай. Просто ще ги заведем и ще им покажем. А къде са доктор Хедрън Дала и момичето на Салгат Трод?

— В момента спят. Спалня осемнайсет.

Дала и Зингана бяха заспали върху куп копринени възглавници, почти допрели глави; кафявата ръка на Зингана бе обгърнала бялото рамо на Дала. Лицата им излъчваха спокойна красота и двете леко се усмихваха, сякаш сънуваха щастливи сънища. Вал ги гледа известно време, след това подсвирна тихичко няколко пъти. След четвъртия Дала се събуди, седна и побутна Зингана.

— Колко е часът?

— Един без петнайсет — отвърна той.

— Ооо! Току-що заспахме. Адски се уморихме!

— Доста сте се потрудили. Добре ли се чувстваш след наркохипа, Зингана?

— Не беше толкова зле и имах хубав сън. А Дала..., доктор Хедрън искам да кажа...

— Дала — поправи я съпругата на Вал. — Нали помниш какво ти казах?

— Добре, Дала — усмихна се Зингана. — Дала проведе някакво хипнолечение. Вече не се чувствам така зле заради Трод.

— Добре. Виж, Зингана. Сега един човек ще се представи за съветник Салгат в телепредаване. В момента козметиците го подготвят. Ще бъде ли прекалено мъчително за теб да се срещнете и да поговорите?

— Не, нямам нищо против. Мога да му дам ценни съвети. Не забравяйте, че познавах Трод много добре. Бях негова икономка. Срещала съм се с много от хората, с които поддържаше контакти, и те ме познават. Няма ли е по-убедително, ако се появя с вашия човек?

— Разбира се, че ще е. Това ще помогне много! — отвърна въодушевен Вал. — Може би е време да се надигнете, момичета. Предаването е чак в 19.30, но имаме много работа дотогава.

Дала се прозя.

— Това ли значи да си ченге? — отвърна тя, докато се оправяше и дърпаше Зингана за ръцете. — Хайде, Зина. Да се залавяме за работа!

Вал стана от екрана-четец в офиса на Рантар Джард и се разкърши. Почти от един час натискаше бутооните, въртеше селектора и

увеличителните лостчета и разглеждаше снимките от секторите Колгор и Наркан, направени с топките-бумеранги, спуснати над пространствения еквивалент на Сорам. Цял комплект от тях, заснети от височина две хиляди стъпки, показваше централния площад на града. Резултатите от плячкосването на крутите вижидаха ясно, както и скучените им като стадо под охрана пленници. Увеличавайки изображението, той разгледа отделни групи от варварите-нашественици — едри мъже с руси или тъмнорижави коси, облечени в широки ризи и увиснали панталони и с полуботуши от необработена телешка кожа. Мнозина бяха нахлутили на главите си шлемове, някои бяха с ризници, всички носеха дълги мечове, а приблизително половината бяха затъкнали пистолети в коланите си или провесили мускети през рамо.

Друг комплект снимки показваше лагерите на търговците-вещери и конвойерни станции. На всяка от тях се виждаше голям изпепелен oval сред джунглата, изгорен по всяка вероятност с високомощни топлинни пушки. Лагерите бяха заобиколени с яки огради от телена мрежа. Във всеки имаше по няколко колиби от метални сглобяеми елементи и вътрешни оградени пространства. От всеки навътре в джунглата бе изсечен път до друг изпепелен кръг, в центъра на един-два от които той забеляза действителните конвойерни куполи. Навсякъде кипеше буйна дейност и Вал завъртя увеличителя, за да разгледа подробно всяка човешка фигура поотделно малко от мъжете, в което бе убеден, бяха Граждани от Първо ниво. Повечето бяха или проли, или извънвреми, най-малко бяха тъмнокожите с груби черти и черни бради.

— Някои от тези приятелчета приличат на кифтани от Второ ниво — отбеляза той. — Изпрати максимално увеличена индивидуална снимка на всеки поотделно до Дергабар-еквивалент. Получи ли всички данни от Зултран Торв?

— Да. Сектор Абзар — отвърна Рантар Джард. — Никога не би ми хрумнало. Чудя се все пак защо използват подобна серийна система. На тяхно място бих разпръснал дейностите си максимално произволно.

— Това е единственото, което са могли да направят — поясни Вал. — Когато пипнем някой от конвойерите, ще намерим в контролния пулт бъркотия от произволни обозначения, а в контролния

кабинет ще има нещо като компютърно устройство за избиране на точния времепредел при натискане на бутона или избиране на комбинация, и това би могло да стане единствено чрез установени цифрови серии. А ние се надявахме да установим местонахождението на базата им чрез някой от конвейерите! Дори да дадем наркохип на всички тези от снимките, пак няма да научим обозначението на базовия предел — нито един от тях няма да го знае. Те просто отиват там, където ги отведе конвейерът.

— Вече всичко е изяснено — каза Рантар Джард. — Имам разработен план за нападение. Ако получа разрешението ви, съм готов веднага да го задействам. — Той погледна часовника си. — Предаването за Салгат е свършило в Родния времепредел и след малко ще пуснат презапис в този. Тук ли ще го видите, сър?

Върху телепредавателния еcran във всекидневната ни Торта Карф момиче с яркочервена коса танцуваше под звуците на тиха музика на фон от преливащи се цветове. Седналите в полукръг пред него четирима мъже отпиваха от питиетата си и го наблюдаваха разсейно.

— Скоро би трябвало да има публична реакция — обади се Торта Карф, като погледна часовника си.

— Трябва да призная, че беше убедително — призна неохотно главният интерофисен координатор Зоста Олф. — Бих повярвал, ако не познавах фактите.

— Заснемането на фона на огромните прозорци е много хитро хрумване — добави Ловрант Ролк. — Всяко дете ще познае по ракетната площадка, че е направено в Полицейския терминал. И като добавим Зингана — истински шедъловър!

— Виждал съм я няколко пъти — обади се помощникът по политическите връзки Елбраз Варк. — Очарователна е, нали!

— А и добра актриса — подхвърли Торта Карф. — Не е лесно да играеш себе си.

— И Костран Галт се справи чудесно — вметна Ловрант Ролк. — Беше направо съвършен — изтъкнатият политик, подкрепен от лоялната си любовница, храбро посрещащ позорния край на обществената си кариера.

— Знаете ли, бих могъл да уредя ангажимент на това момиче в някоя от големите театрални компании. След смъртта на Салгат някой ще трябва да се погрижи за нея.

— Много бързо се ориентираш, Елбраз! — измърмори Зоста Олв.

Музиката спря, сякаш отрязана с нож, и крехката девойка с рижка коса изчезна в мозайка от цветове. Когато еcranът се избистри, ги гледаше един от говорителите.

— Прекъсваме програмата за важно сензационно съобщение за аферата Салгат — обяви той. — Чуйте какво казва Яндар Яд...

— Мислех, че си успял да прехвърлиш това дрънкало в Полтерма — каза Зоста.

— Не пожела — отвърна Торта Карф. — Каза, че било номер, за да го махна от Родния времепредел по време на кризата в Съвета.

Яндар Яд вече се бе появил на екрана.

— ... фалшив запис на съветник Салгат във времепредела на Полицейския терминал, излъчен преди час в Родния времепредел. И така, не мога да твърдя кой е този мъж, но разполагам с категорично доказателство, че това явно не е Салгат Трод!

— Загубени сме! — изпъшка Зоста Олв. — Никога не би се ангажирал с подобно изявление, ако не може да го докаже.

— ... нещо подозрително в цялата работа от самото начало — продължаваше журналистът. — Затова реших да проверя. Ако си спомняте, актьорът, представящ се за Салгат, жестикулираше доста енергично с ръце, имитирайки добре познатите маниери на действителния Салгат Трод. В един момент възглавничката на десния му палец попадна точно пред камерата. Ето стопкадър от този момент.

Той се отмести и се видя видеоекран. Яд натисна един бутоон и еcranът просветна. Върху него се появи изображението на Костран Галт като Салгат Трод с протегната напред дясната ръка.

— Ето вижте тук. Ще направя бавно увеличение, за да сте сигурни, че не е използван монтаж на кадрите. По-близо камерата, Трат!

Появи се островърха показалка, която докосна десния палец, който ставаше все по-голям, докато не запълни целия еcran. Яндар Яд продължи да говори извън кадър.

— Ето тук. Тези от вас, които познават древната наука дактилоскопия, ще потвърдят, че тази структура на очертанията е известна като „двоен клуп“. Моля да запомните изображението, докато ви показвам отпечатък от друг десен пръст, този път на регистрирано фотокопие от отпечатък на пръста на истинския Салгат Трод. — Изображението леко се сви, появи се една снимка, която бе увеличена. — Този тип отпечатък от палец е известен като „свод на шатра“. Забележете разликата.

— Това е краят! — извика Зоста Оlv. — Карф, за пръв и последен път искам да ти напомня, че бях против тази лудост от самото начало. Какво ще правим сега?

— Предлагам веднага да се отправим към Щаба — отвърна Торта Карф. — Ако се забавим прекалено, може и да не успеем да влезем.

Яндар Яд отново се бе появил на екрана — разобличаваше яростно Торта Карф. Той се приближи и го изключи.

— Предлагам да се прехвърлим в Полтерма — обади се Ловрант Ролк. — Там ще им е по-трудно да ни призоват.

— Ако искате, вървете в Полтерма — отвърна подигравателно Торта Карф. — Аз оставам тук и ще отвърна на удара, а ако се опитат да ме призоват, по-добре да го направят с робот.

— Ще отвърнеш на удара? — повтори Зоста Оlv. — Не можеш да воюваш със Съвета и цялото Управление! Ще те разкъсат на парчета!

— Мога да ги забавя, докато Вал успее да атакува базите в сектор Абзар — отвърна Торта Карф и се замисли за момент. — Може пък всичко да е за добро. Ако това отклони вниманието на Организацията...

— Би ми се искало да направим разузнаване с топки-бумеранги — каза Рантар Джард, докато наблюдаваше на един от видеоекраните фильма, заснет от аерокораб, прехвърлен на граничещ със сектор Абзар времепредел. Корабът направи няколко кръга над лъкатушещата между стръмно скосените брегове ивица на Ганг, прелитайки над пуста равнина, тук-там обрасла с трънливи храсти. — Базата би трябвало да

е там някъде, но нямаме никаква представа какви изменения е направила тази шайка.

— Не посмяхме да рискуваме. Изненадата трябва да е пълна. Би трябвало да прилича на мястото, което описаха робите — без постоянни постройки. Операцията е започнала само преди няколко месеца с нашествието на рутите. Може да продължи още четири-пет месеца, докато крутите разпродадат всичките си излишни пленници. Местността — той посочи екрана — ще бъде наводнена от проливните дъждове. Виж как е разрушена от наводненията.

— Разреши ми да отида — настоя Рантар Джард.

— И това не можем да си позволим — отвърна Вал. — Някой трябва да поеме командането тук, а ти познаваш хората си по-добре от мен. А и това няма да е последната подобна операция. Следващия път ще трябва да остана в Полицейския терминал и да командвам от бюрото. Нужен ми е непосредствен опит в извънвремевия периметър, а това е единственият начин да го придобия.

Той наблюдаваше четирите млади полицайки, които работеха пред голямото теренно табло със зоната на времепредела на Полицейския терминал около тях. Бяха покрили миниатюрните сгради, платформи и кули с тънка мрежа в мащаб петдесет стъпки. Всяка пресечка отбелязваща разположението на еднометрова конвейерна сфера, натоварена с бомба с упийващ газ и снабдена с автоматичен детонатор, който щеше да я взриви в мига на рематериализиране в сектор Абзар. Върху по-твърди жици на височина три хиляди стъпки се намираха дисковете на триста метровите конвейери, които щяха да докарат взводовете на Паравремевата полиция в аероколи и десетметрови аерокораби. На една миля имаше пръстен от големи шейсетметрови конвейери, които щяха да докарат бронираната техника и въздушната пехота, както и малките двуместни скутери на въздушната кавалерия от сектори Обслужващ и Индустрислен. Точно над пространствения еквивалент на конвейерите на търговците-вещери в сектор Колгор висеше самотният диск на командния конвейер на Въркън Вал на височина, равностойна на пет хиляди стъпки, а в окръжност с диаметър половин миля около него се намираха петте новинарски конвейера.

— Къде е корабният конвейер? — попита той.

— В момента е на антиграв на пет мили на север оттук — отговори една от младите жени. — В мащаб е приблизително там, където се намира зам-главен Рантар.

Друга от жените добави няколко дребни късчета към мрежата, изобразяваща бомбите с упойващ газ, отстъпи назад, свали слушалките си и докладва:

— Всичко е на мястото си, помощник Въркън.

— Добре. Качвам се на борда — заяви той. — Можеш да поемеш нещата, Джард.

Стисна ръката на Рантар Джард, който застана до превключвача за едновременно активиране на конвейрите, и благодари за пожеланията за успех на момичето до теренното табло. След това отиде до мрежестия купол на трийсетметровия конвейер с петте новинарски конвейера около него. Членовете на екипа му, които пушеха и бъбреха отвън, го видяха и влязоха вътре заедно с новинарите. От говорителя се разнесе глас, който предупреждаваше из цялата зона онези, които тръгват с конвейерите, да заемат местата си. Той влезе през една врата между две аероколи и застана до централните контролни пултове пред видеоекран, над който бе написано „Новилан Екв.“. На него над рамото на мъж в униформата на полеви агент трети клас се виждаше вътрешността на подобен на неговия конвейер.

— Здравейте, помощник Въркън — чу се глас от говорителя под екрана, щом мъжът помръдна устни.

— Заместник Скордран! Тук помощник Въркън. Хайде!

Скордран Кърв застана пред екрана, щом операторът стана от стола.

— Здравей, Вал. Всички сме готови да потеглим по ваша заповед — докладва той. — Всички сме в състояние на антиграв.

— Това се казва точност. Току-що приключи с мрежата газови бомби — отвърна Вал. — Минаваме в антиграв сега — добави той, щом усети куполът да се повдига. — Надявам се, няма да се разочароваш, ако там не успеете.

— Съзнаваме, че са блокирали целия сектор Есарон — отговори Скордран Кърв от разстояние над осем хиляди мили. — Тръгваме с

няколко кораба. Ще проучим целия бряг. В тази зона има още доста сектори, където могат да се продават роби.

На външния видеокран, свързан с бавно въртяща се камера на върха на кула, пространствено еквивалентна с една стая във висока сграда в сектор Трипланетарна империя на Второ ниво, Вал проследи вертикалното издигане на собствения си конвейер заедно с последвалите го новинарски конвейери и взводните конвейери, които заеха позиция. Накрая всичко застана на мястото си. Той съобщи това на Скордран Кърв, вдигна ръчния телефон и извика:

— Всички готови ли са за прехвърляне? Започвам да броя. Тридесет секунди... двайсет... петнайсет... пет... четири... три... две... едно... нула!

Всички екрани посивяха. Вътрешността на куполите премина в друг пространствено-времеви континуум, дори в друг вид времепространство. Прехвърлянето щеше да продължи половин час. Това бе необходимото време за изграждане и огъване на транспозиционното поле, без оглед на изминатото паратемпорално пространство. Куполът над и около тях изчезна. Покритият с извисяващи се кули и сгради свят на Полицейския терминал също се стопи в еднообразното зелено на ненаселеното Пето ниво. Една планета би могла чудесно да се погрижи за себе си, мина му през ума, стига хората да я оставят на спокойствие. След това зърна полята и селищата на Четвърто ниво. Появяваха се и изчезваха градове, все по-големи и по-големи, докато прекосяваха по-цивилизованото Трето ниво. Един от тях бе подложен на въздушно нападение — почти нямаше паратемпорално прехвърляне, което да не профучи през някое сражение.

Той разкопча колана и свали ботушите и туниката. Всички около него се заеха със същото. Не бе необходимо да вдишаш упийващия газ — проникващо до нервната система през всяко отверстие, пора или драскотина. Единствената защита беше космическият скафандр. Единият от детективите му помогна да надене метално-пластмасовата ризница. Преди да постави херметическите ръкавици той върна услугата на детектива, провери иглера, бластера и издължения като полицейска палка ултразвуков парализатор на колана си и се увери, че радиото и слушалките в шлема работят. Надяваше се, че неистовите му усилия да набави няколко хиляди скафандъра за Полицейския терминал от Индустрисиалния, Комерсиалния и Интерпланетарния

сектори не са предизвикали слухове, които да стигнат до ушите на вездесъщите агенти на Организацията.

Местността под тях започна да прелива в сухите кафяво-жълти тонове на сектор Абзар. Друго от конвойерите не се виждаше, но електронната и механичната разлики в индивидуалните контролни уреди и разликата в разстоянието между тях и централния радиоконтрол щяха да предотвратят прехвърлянето им в една и съща микросекунда. Разузнавателните групи започнаха да се качват по колите. Червената светлина отгоре започна да мига в зелено и куполът потрепна, втвърдявайки се в хладен метал. Екраните отново просветнаха и Вал видя Скордран Кърв отвъд Азия и Тихия океан да си нахлузват шлема. Една светла точка в центъра на екрана се разшири, докато мрежата под конвойера се разтваряше под камерата.

Отдолу базата на Организацията — големи правоъгълни оградени участъци за роби с метални бараки в тях, огромната окръжност на конвойерната станция в сектор Колгор и една по-малка конструкция, която вероятно помещаваше конвойери до други времепредели в сектор Абзар, работилници, жилищни сгради, хангири, складове и докове — бе обвита в бяло-зеленикова мъгла. Пръстенът от конвойери на три хиляди стъпки се разтваряше и бълваше аероколи и аерокораби, а малко по-нататък по-големият пръстен от тежки конвойери разтоварваше бронирани и отбранителни бойни съдове. Една аерокола, намираща се вероятно извън обсега на газа, отлиташе в западна посока, преследвана от три полицейски коли. Въздухът около нея блестеше в синкаво от лъчите на неутронните бластери-разрушители. Накрая колата бе улучена и избухна. Трите полицейски коли завиха и полетяха с по-малка скорост обратно. Трихилядитонният пътнически кораб, натъпкан набързо с въоръжени сили, кръжеше над тях. Огромната конвойерна станция, която го бе докарала, бе прехвърлена обратно в Полицейския терминал, за да докара друг кораб.

Вал записа едно съобщение, обявяващо пристигането на отряда с особено назначение, извади записа и го затвори херметически в капсула, постави капсулата в мрежеста съобщителна сфера, включи я в щепсела и щракна ключа. Сферата блесна и изчезна. Когато след половин час се върнеше в Полицейския терминал, щеше да се рематериализира, да изстреля парашут и да включи сигнал за

привличане на вниманието. Той херметизира шлема си, качи се в аероколата и включи радиото в шлема за връзка с пилота. Колата се издигна лекичко, излетя през отворения изход и се спусна надолу.

Кацна до сградата на конвейерната станция. Около нея имаше площадки за петдесет конвейера, но само осем бяха по местата си. Единият сигурно бе пристигнал след избухването на газовата бомба — беше натъпкан с безжизнени роби от Каанда. Няколко офицери от Паравремевата полиция теглеха цистерна с упойващ газ около един антиграв повдигач — поддържаха нужната концентрация в случай, че пристигне още някой. До по-малката конвейерна сграда нямаше нито един конвейер, а само няколко очертани с червено петнайсетметрови окръжности около една централна шейсетметрова. Персоналът на Организацията беше измъкнат навън и екип от параполициа я запечатваше, монтираше робот-пазач и подготвяше обгазяването ѝ. След като бяха разтоварили войниците и амунициите, шейсетметровите конвейери идваха да товарят роби в безсъзнание, за да ги прехвърлят в Полицейския терминал. Аероколи и аерокораби пренасяха обгазени търговци на роби с белезници — стоварваха ги в бараките за роби. След като действието на газа престанеше и се върнха в съзнание, щяха да ги наркохипнотизират и да ги разпитат.

Вал обиколи складовете и прегледа буретата с барут и бъчвите с бренди, камарите ламарина и пирамидите от сандъци. Вероятно бяха докарани от по-нискоразряден времепредел. Имаше и саби, секири и ножове, изковани в сектор Индустрисален — Организацията ги бе закупила чрез някоя лицензирана търговска компания, — а също и огледала, парфюми, изкуствени тъкани и евтина бижутерия. Изглежда, цялата тази стока бе пренесена с кораб от друго място в същия времепредел — складовете бяха твърде далеч от конвейерите и точно до пристанищния док...

Някъде избухна страховта експлозия. Един от полицайите протегна ръка и Вал погледна. Корабът, който бе прехвърлен с големия конвейер, рухваше, разцепен на две — в момента, в който погледна, двете половини се треснаха върху земята на разстояние няколко мили. Някакъв странен товарен кораб се движеше с голяма скорост към тях. От носа му блесна синя светкавица от активирането на високомощен бластер. Над главите им изтрещя нова експлозия. Всички побягнаха да се скрият. Командният конвейер на Вал се пръсна на сипещи се надолу

метални отломъци. В същия миг всички други конвойери, които бяха на антиграв, започнаха да проблясват и да изчезват. Вал знаеше, че това е единственото разумно нещо, което може да се направи. Но той и мъжете му оставаха тук изолирани и сами срещу врага.

— Значи това е всичко — изсумтя облекчено Далгрот Сорн, паравремеви комисар по сигурността, след като Торта Карф приключи.

— Да, и ще го повторя под наркохип — добави Торта Карф.

— О, не говори така, Карф — изруга Далгрот Сорн. Беше поне един век по-възрастен от него и лицето му напомняше оstarял лъв с възпалени зъби. — Искал си да държиш арестанта под похлупак, докато изпомпаши информацията от него, и да заблудиш Организацията, че Салгат е жив и приказва. Одобрявам и двете. Но...

Той посочи отсрещния видеоекран, на който се виждаше гърбът на председателя в Камарата на Съвета. Торта Карф усили звука.

— Та аз повдигам този въпрос — говореше един член на Управлението, — тъй като предишните обвинения за незаконен арест и незаконно задържане са неразделна част от обвиненията, предизвикани от снощното телевизионно излъчване.

— Добре де, телевизионното излъчване беше фалшификация. Това бе установено — апострофира го някой отляво.

— Признанието на съветник Салгат вечерта на ден едно-шестдве не беше фалшификация — отвърна поддръжникът на Управлението Нантав Сков.

— А защо бе нужно да се фалшифицира второто?

Върху пулта на председателя Астар Варн започна да мига лампичка.

— Давам думата на съветник Хастор Флан — обяви Астар.

— Надявам се да изложа теория, която може да обясни това — каза Хастор Флан. — Предполагам, че когато Паравремевата полиция е разпитвала поставения под наркохипноза съветник Салгат, той е направил изявления, които са уличили или Паравремевата полиция като цяло, или неин член, когото Торта Карф е искал да защити — да речем някой като Въркън Вал. Затова са го ликвидирали и са накарали този мошеник...

Торта Карф започна да ругае — използваше по азбучен ред имената на всички божества, които бе чувал. Бе стигнал едва до Аллах от Четвърто ниво, когато пред Астар Варн замига червена светлинка и усиленият глас на един робот-паж изрева:

— Специално спешно съобщение! Специално спешно съобщение! Отправено е искане веднага да бъде активиран новинарският телекран с презапис от 11.07 часа. Току-що е изльчен важен бюллетин от Нагорабар, Роден времепредел на Индийския субконтинент...

— Вече можеш да спреш да ругаеш, Карф — ухили се Далгрот Сорн. — Мисля, че е това.

Костран Галт бе седнал на ръба на дивана, обгърнал с едната си ръка кръста на Зингана. От другата му страна Хедрън Дала се бе надигнала на лакти и подпираше главата си с ръце. На екрана пред тях се виждаше помръкващ залез, макар в Дергабар-еквивалент да беше ранен следобед. На фона на червеното небе бавно се спускаше тъмен кораб. В центъра на оградена с мрежа окръжност на двайсетина стъпки от земята висеше на антиграв трийсетметров конвейер, а по-нататък от отворените врати и прозорци на хангър от сглобяеми метални елементи струеше светлина.

— Разпитите на току-що докараната тълпа няма да приключат за по-малко от няколко часа — съобщаваше гласът на говорителя. — Не е известно какви данни ще успеят да съобщят. Психоекспертите споделят, че разказват почти едно и също. Какво е то, естествено не съм в състояние да повторя. След предизвиканата от неназован коментатор тревога — радвам се да обявя, че въпросният не е от нашата новинарска служба, — всички се въздържаме от разстройване сигурността на Паравреме вата полиция. Важна подробност: малко след пристигането на втория кораб от Полицейския терминал — който, повярвайте ми, пристигна точно навреме! — местоположението на мъртвия град в Абзар, който престъпниците са използвали като основна база в този времепредел и от който са предприели въздушното нападение срещу нас, бе установено и току-що пристигна съобщение, че той е изцяло в ръцете на Паравремевата полиция. Лично аз се съмнявам да е получена съществена информация от задържаните.

Степента, в която Организацията е държала хората си в неведение, е просто невероятна.

В осветения вход на хангара се появи мъжки силует — излизаше навън.

— Вижте! — извика Дала. — Това е Вал!

— А това е помощник Въркън — потвърди коментаторът. — Господин помощник, ще бъдете ли така любезен да ни кажете няколко думи? Знам, че сте претрупан, сър, но вие сте героят на родния времепредел и всички наши зрители ще са щастливи да споделите нещо с тях...

Торта Карф заключи вратата на апартамента и активира един от роботите-слуги да донесе питиета. Въркън Вал свали колана с кобура и го остави настрани, след което се отпусна с въздишка на облекчение в едно от креслата. Дала застана в центъра на стаята и се огледа с възторжено изумление.

— Не го ли очакваше след хаоса отвън? — попита Вал. — Сега вече си истинско параченче. Никой извън Силите не знае за това скривалище на Главния.

— По-добре и ти да си намериш едно такова местенце — посъветва го Торта Карф. — Отсега нататък можеш да се надяваш на уединение в апартамента си в Тюркоазената кула, колкото на сцената на Операта в Дергабар.

— И какъв точно е новият ми пост? — попита Вал, докато бъркаше за табакерата си. — Двойник на Главния на Паравремевата полиция?

Работът се плъзна към тях с три високи чаши и охладена кана на поднос. Спря пред Торта Карф и се завъртя върху гъсеничните си вериги. Карф си наля питие и насочи робота към креслото на Дала, която също се обслужи и го насочи към Вал. След като и Вал взе питието си, отпрати робота обратно към Торта Карф, който го изключи.

— Не позна. Ти си Главен на двойника на самата Паравремева полиция. Поеш структурата, каквато е в момента, и я разширяваш. Продължаваш настоящата линия на разследване и си готов да използваш всичко ново, което възниква. Оставяш всякааква рутинна

черна работа и поемаш единствено Организацията. Боя се, че това ще ти отнеме доста време.

— Забелязах, че разби на пух и прах първия член на Съвета, който започна да крещи, че си ликвидирал колосалния паратемпорален престъпен пръстен — вметна Вал.

— Да. Въобще не е ликвидиран и дълго време няма да бъде ликвидиран. Ще бъда неизразимо доволен, ако ти го ликвидираш, когато ти предам задълженията си. Но дори да успееш, все ще изскача по нещичко, докато се оттеглиш и ти.

— Сега Съветът и Управлението са с нас — каза Вал. — Това е първото тайно заседание на Изпълнителния съвет за повече от две хиляди години. Помислих си, че ще падна мъртъв, когато приеха предложението да се подложат на наркохипноза.

— Някои съветници ще паднат мъртви, преди да бъдат наркохипнотизирани — подхвърли Дала над ръба на чашата си.

— Някои вече го направиха. Имам списък с имената на десетина, с които са се случили фатални инциденти, самоубили са се или просто са починали или изчезнали след обявяването на твоето нападение. Лично видях на екрана четириима как скочиха и хукнаха навън. Както и много други — нашето приятелче Яндар Яд моментално се изпари. Чухте ли какво измъкнахме от прислугата на Салгат Трод?

— Аз не — отвърна Дала. — Какво?

— Двамата са шпиони на Организацията. Докладвали са на някоя си Фарила, която имала приемна за предсказване на бъдещето в област Прол. Окултните ѝ способности обаче не са ѝ помогнали, когато изпратихме взвод цивилни агенти да я приберат. Между другото, задържането ѝ бе абсолютно незаконно, но това ни помогна да установим мрежа от около триста изтъкнати политици, бизнесмени и публични лица, чиито слуги са ѝ докладвали. Мислела, че работи за жълтата хроника.

— Ето защо имаме нов иконом, скъпа — обади се Вал. — Кандарго също е докладвал за нас.

— А тя на кого е докладвала? — попита Дала.

Лицето на Торта Карф грейна.

— При всеки следващ разговор разсъждава все повече като ченге — каза той на Вал. — Най-добре е да я назначиш за свой специален помощник. Всеки ден точно в шест пристигал различен прол, казвал

паролата и получавал събраните през деня данни. Пипнахме само един от тях — четиринайсетгодишно момиче. Имаме проблем с разблокирането ѝ, за да я хипнотизираме за разследване. Докато успеем да го направим, предполагам, че ще заличат всичко. Какви са последните новини от сектор Абзар? Пропуснах последния доклад, защото бързах да стигна на заседанието на Съвета.

— Продължаваме да изпращаме бумеранги в сектора, но е дълбок около пет милиарда времепредела и моделът на сектори Колгор и Есарон, изглежда, не съответства. Мисля, че много от времепределите на Абзар са плътно един до друг и че те се прехвърлят от един в друг чрез някакъв терминал на Пето ниво.

Торта Карф кимна. Беше невъзможно да се направи прехвърляне на по-малко от десет парагодини — равностойно на сто хиляди времепредела. Бе невъзможно полето да се изгради и разруши за толкова кратко време.

— Предполагаме, че времепределът Абзар е бил използван единствено за операцията на търговците-вещери от Крута. Нищо от намереното там не е на повече от два месеца — от последния дъждовен сезон в Индия например. В периметъра на Скордран Кърв всичко бе изчистено.

— Кажи му да провери долините на Мисисипи, Мисури и Охайо — нареди Торта Карф. — Много от робите със сигурност са продадени в сектор Кифтан на Второ ниво.

— По всичко изглежда, че отпуската ни се отлага за определено време — отбелаяз примирено Даля.

— Защо не прескочите с Вал до фермата ми в Сицилия на Пето ниво? — предложи Торта Карф. — Притежавам целия остров в този времепредел и лесно мога да ви открия, ако се наложи.

— Ще прекараме не по-зле, отколкото в сектор Дуарма! — възклика Даля. — Шефе, можем ли да заведем няколко приятели?

— Кого?

— Зингана и Костран Галт — отвърна тя. — Изпитват симпатия един към друг. Обсъждат пробен брак.

— Ще бъде изключително пробен — подхвърли Вал. — Костран Галт не може да се ожени за пролка.

— Няма дълго да е пролка. Имам намерение да я обявя за моя сестра.

Торта Карф я погледна втренчено.

— Убедена ли си в това, което искаш да направиш, Дала?

— Разбира се, че съм убедена. Познавам това момиче по-добре, отколкото тя познава самата себе си. Не забравяй, че аз я наркохипнотизирах. Зина би била сестрата, която винаги съм искала да имам.

— В такъв случай всичко е наред. Но по повод женитбата. Тя бе влюбена в Салгат Трод. Сега просто възприема агент Костран като него...

— Била е влюбена в човек, който Салгат би могъл да бъде, ако не се бе забъркал в тази мръсотия с Организацията — отвърна Дала. — Галт е точно такъв човек. Ще се разбират чудесно.

— Добре. Ще трябва да получи статут на Гражданин, но аз ще го уредя. А и е от момичетата, с които бих искал да общуват моите момчета. Като теб, Дала. Да, разбира се. Вземете ги със себе си. Сицилия е достатъчно голяма, за да не си пречат две двойки.

Един телефонен робот, чиято метална антена завършваща с метална сфера, се плъзна в стаята върху ролковите си кънки — придвижваше се несигурно като слепец. Усещаше електроенцефалографските вълнови излъчвания на Торта Карф, но не можеше да установи точното място на източника. Останаха неподвижни по местата си, за да го изчакат. Накрая той се плъзна към креслото на Торта Карф и спря. Той откачи слушалката, проведе дълъг разговор шепнешком и след като приключи, отпрати робота.

— Ето защо сме принудени да изградим организация двойник, Дала — обясни Карф. — Току-що е избухнала революция във Фтана, сектор Цоршай, Трето ниво. Много наши хора, предимно туристи и студенти, са изолирани от конвейерите поради уличните стълкновения. Ще се пролее доста кръв, докато ги измъкнем.

Той допи питието си и се изправи.

— Стойте си спокойно. Трябва да проведе няколко видеоразговора. Изпрати робота да донесе нещо за хапване, Вал. Няма да се бавя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.